

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

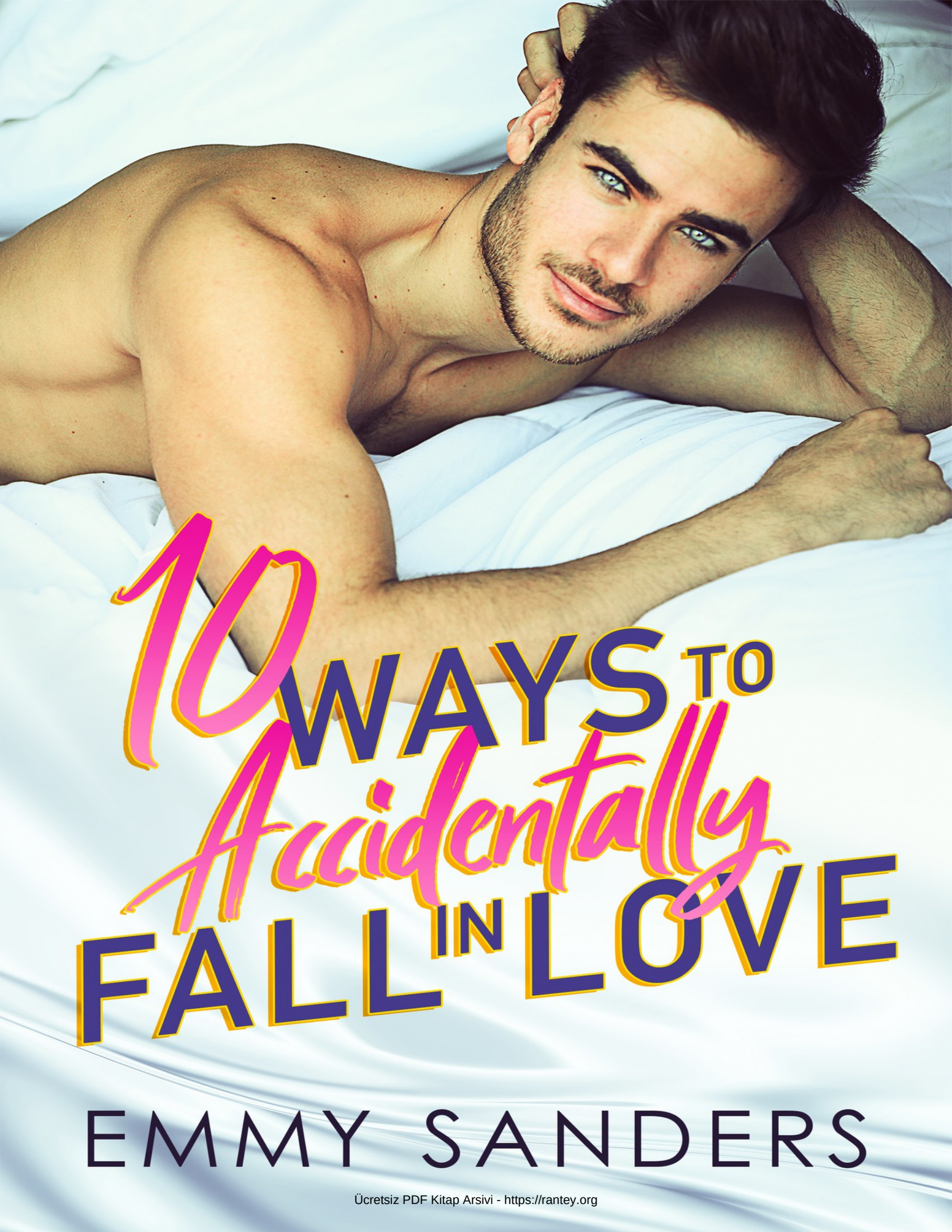
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

10 WAYS TO *Accidentally* FALL IN LOVE

EMMY SANDERS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Yanlışlıkla Aşık Olmanın 10 Yolu

Emmy Sanders

Telif hakkı © 2025 Emmy Sanders

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta geçen isimler, karakterler, işletmeler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünü ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetiyle değildir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektriksel veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Beta Okuma: Smut Readers Society'den Christie, Jen & Maxie ve Marie Reynard

Düzenleme: M.A. Hinkle

Willow ve Lori Parks tarafından düzeltme

Kapak Tasarımı: Natasha Snow Designs

İçindekiler

[Okuyuculara Not](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33 Epilog](#)

[Emmy Connect'ten .](#)

[Bir Not](#)

Okuyuculara Not

Bu kitapta "su sporları" kelimesi tam 11 kez geçmesine rağmen, aslında denizcilikle ilgili olmayan su sporları yoktur. Keyifli okumalar!

Bölüm 1

BRAD

Sevdiğim bir şey varsa, o da iyice terlemek. Testislerinizden aşağıya doğru akan ter gibi. Başka bir erkekle yaptığınız zorlu bir antrenmandan sonra hissettiğiniz o kaygan sıcaklık gibi.

Ya da bir kızla. Ya da enby bir arkadaşla. Dürüst olmak gerekirse, spor salonu arkadaşı olmak cinsiyetle ilgisi yoktur. Önemli olan *adanmışlıktır*. Yoldaşlıktır.

Birlikte yapmakla ilgili.

"Evet, lan!" diye bağıyorum ve Cas tekrarını bitirirken elimi kaldırıp high five yapıyorum. Avucunu tereddüt etmeden benimkine değdiriyor. Bu adam harika bir spor salonu dostu.

"Bu son setimiz mi?" diye sorar.

"Tekrar yapmak istemiyorsan?" diyorum, kalçalarımı esnetmek için lunge pozisyonuna geçerek. "Muhtemelen bir tur daha yapabilirim."

Cas duvardaki saati kontrol eder. "Aslında, gitmem gerek. Bir saat sonra dersim var."

"Evet, Cat-man. Sorun değil." Elimini tekrar kaldırıyorum. "Fizik tedavi dersinde başarılı ol. Birdie'ye benim için sarıl, olur mu?"

Gülerek avucuma bir şaplak atıyor. Ne iyi bir adam. En iyi arkadaşım olmasaydı onunla asla tanışamazdım. Benim Bee'm için Birdie. Anaokulundan beri en iyi arkadaşım, hayat boyu kardeşim. Birdie ve Cas kısa bir süre önce çıkmaya başladılar. Peki şimdi? Şimdi onlar bir bütün, ben ise... Dürüst olmak gerekirse, biraz üçüncü tekerlek gibi hissediyorum.

Bu beni üzmeyecek. En iyi arkadaşım ve onun erkek arkadaşıyla her gün üç tekerlekli bisikletin ön tarafında seve seve yer alırım.

arkamı emanet edebileceğim iki adamdan daha güvenilir biri yok.

Cas soyunma odasına doğru yönelirken içimden bir iç çekiyorum. Bir saniye sonra, yumuşak bir ses "Birdie?" diye soruyor.

Sağ tarafıma dönünce, yakınımnda duran tam bir sporcu tipi bir adam görüyorum. Uzun boylu, kaslı ama smoothie'lerine steroid katacak kadar değil. Koyu kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, çok hoş bir gülümsemesi ve biraz sakalı var. Açıkçası, bu adam bana bir oyuncak ayıyı hatırlatıyor, sadece daha zayıf. Ve çok daha az kıllı.

"Ayının bir altındaki hayvan nedir?" diye soruyorum ona.

Gülümsemesi bir tarafı eğri büğrü oldu. "Bir su samuru mu?"

"Hayır dostum, sen kesinlikle ondan daha büyüksün. Dağ aslanı olabilir mi?" "Ben... kendimi bir puma olarak görmüyorum," diyor tereddütle, yüzünde hala o gülümsemeyle

Elini uzatır. "Joey."

"Dostum," diyorum, avucunu sıkarak. "Joey Kanguru! Bu mükemmel." "Öyle mi?" diye soruyor, emin olamadan.

"Kesinlikle. Kangurular güçlüdür dostum. Cidden, şu kaslara bak." Gösterme amaçlı bacağının yan tarafına bir şaplak attım, avucumda acı hissettim. "Vay canına. Bunlarla boynumu ikiye bölebileceğinden eminim."

Ve lanet olsun. Şimdi kızardı. Onu utandırmak istememiştim.

"Üzgünüm. Ben Brad," diyorum hemen, ona adımı söylemediğimi fark ederek. "Tanıştığımıza memnun oldum dostum."

"Ben de," diyor ve sonunda elimi bırakıyor. "Sen, şey, soruma cevap vermedin."

"Ah, doğru. Birdie. Evet. O Jason. Biz çok yakınız. Eskiden birlikte yaşıyorduk, biliyor musun? Ama şimdi az önce burada olan Cas ile birlikte."

"Ah," der, anlayışla. "Senin için zor olmalı."

"Öyle," dedim, beni anladığına sevindim. "Onun adına mutluyum, yanlış anlama. Ama onu özlüyorum. Hala sık sık görüşüyoruz, ama artık ben dışarıdayım. Farklı bir durum."

"Hala arkadaş mısınız?" diye sordu.

"Tabii ki. Biz Birdie ve Bee'yiz."

Bana meraklı bir bakış attı ve ben *de* bunun muhtemelen mantıklı gelmediğini fark ettim.

"Jason'ın annesi ona Jaybird derdi, bu da Birdie oldu," diye açıklıyorum. "Ben de Bee'yim, uçan küçük adamlar? Brad'in B harfi için Bee. Uzun zamandır arkadaşız."

"Bu... çok tatlı," diyor ve içtenlikle söylüyor gibi görünüyor. "Birlikte çok şey yaşamışsınız gibi görünüyor."

"Evet," diyorum.

Neredeyse tüm hayatınızı biriyle paylaşmak sizi yakınlaştırır. İyi ve kötü yanlarını görürsünüz. Zor ve mutlu zamanlar geçirirsiniz. Jason benim dostum ve her zaman öyle olacak. Ben sormadan bile benim için her zaman yanımda oldu. Aslında benim bir ailem yoktu, ama Jason benim ailemdi. Hala da öyle.

Evet, birlikte kısa bir ömür geçirdik. Ama işlerin değişmesi şaşırtıcı değil. Jason *aşk*ı buldu.

Belki bir gün ben de onu bulabilirim.

"Buraya yeni mi geldin?" Kendi düşüncelerime fazla dalmadan önce Joey'e soruyorum. "Seni daha önce hiç görmedim."

"Şehre yeni taşındım."

"Hadi canım! Bir ara spor yapmak ister misin?"

Yüzünde yine o gülümseme belirir. Güzel bir gülümseme. Nazik. "Evet, çok isterim. Numaranı alabilir miyim?"

"Tabii dostum. Hazır mısın?" O da başını sallar, telefonunu çıkarır ve ben de numaralarımı söylerim. "Ne zaman istersen mesaj at. Çoğu gün spor yapıyorum. Sekiz saat oturarak çalıştığım için buna ihtiyacım var. Biraz huzursuz oluyorum, anlarsın ya?"

"Ofis işi mi?" diye sorar, telefonunu cebine koyarken.

"Sayılır. Ama evden çalışıyorum. Sen ne iş yapıyorsun?"

"İnşaat."

"Olamaz! Alet kemeri falan var mı?" Gülerek cevaplar. "Evet."

"*Dostum*. Bir keresinde Halloween kostümü gibi bir şey giyen bir kızla çıkmıştım.

Kemer çok seksiymiş. Biz... yaparken giyiyordu."

Ve yine yanakları kızardı.

"Fazla mı?" diye soruyorum, başımı sallayarak. "Fazla."

"Sorun yok," diyor Joey, ama eminim ki sadece nazik davranıyor. Biraz sert davranma eğilimim olduğunu biliyorum. Burada, yeni tanıştığım bir spor salonu arkadaşım ile konuşuyorum ve istemeden kaba davranıyorum.

"Bak ne diyeceğim. Yarı iyi bir notla ayrılacağım," diyorum, Joey'nin karşılık veren kahkahasını takdir ederek. "Ve hala buluşmak istersen bana mesaj at. Söz veriyorum, geçmişteki maceralarımın tekrar bahsetmeyeceğim."

Gülümsemesi yumuşak. Neredeyse tatlı. "Anlaştık. Brad? Mesaj atacağım."

"Harika dostum." Elimi uzattım ve Joey avucunu benimkine kenetledi.

Siktir, yeni bir arkadaş edinmek gibisi yok.

Joey'i bırakıp, bıraktığım bankta duran suyumı alıp soyunma odasına doğru yola çıkıyorum. Hâlâ ter içindeyim, bu yüzden hızlıca pantolonumu çıkarıp duş alıyorum ve sadece "Bohemian Rhapsody" şarkısını bitirene kadar oyalanıyorum.

Şarkı harika.

Duştan çıktığımda Joey ile karşılaşıyorum. O da kendi rutinini bitirmiş olmalı.

"Selam dostum," diye selamlıyorum, çünkü onu görmezden gelmek kabalık olur. Benim dolabımın biraz ilerisindeki dolabın önünde duruyor ve havlumu düşürdüğümde gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Uh, merhaba," diyor.

Külotumu çekiyorum, nemli bacaklarıma yapışınca biraz zıplıyorum. Joey öksürdü.

"Her şey
yolunda
mı?"

"Evet," diyor çabucak.

"Soğuk algınlığı oluyorsan çok kötü olur."

"Hayır, iyiyim. Sadece... boğazımda bir şey var."

Başımı sallıyorum, tişörtümü başımdan geçirip havlumu alıp saçımı hızlıca kuruluyorum. Hazır olduğumda çantamı alıp dolabı kapatıyorum.

Joey, ona doğru yürürken beni izliyor. Önünde durup yumruğumu kaldırıyorum ve o da yavaşça yumruğunu benimkine çarpıyor.

"Yakında görüşürüz, Joey Kanguru."

Yeni spor salonu arkadaşşıma göz kırparım ve o, boğazında hala bir şey takılıymış gibi bir ses çıkarır.

"Evet, şey... Görüşürüz, Brad," diye cevaplar kaba bir şekilde.

Zavallı adam. Muhtemelen bir şeyleri var.

Omzuna hafifçe vurarak soyunma odasından ve spor salonundan çıkıyorum, Las Vegas kaldırımlarında eve doğru yürürken mırıldanıyorum. Bu öğleden sonra bitirmem gereken birkaç işim var: çalıştığım şirketin tasarladığı en yeni video oyununda düzeltmem gereken birkaç hata ve yönetim ekibinden gelen bazı e-postalara cevap vermem gerekiyor. Sonra da günümü en sevdiğim kooperatif nişancı oyunlarından birinde biraz oyun oynayarak bitireceğim.

Sonra mı? Akşam yemeği. Yalnız başıma. Belki bir flört uygulamasını incelerim? Kız arkadaşım olalı epey zaman oldu ve itiraf etmeliyim ki özlüyorum. Biriyle vakit geçirmeyi özlüyorum

biriyle vakit geçirmeyi özlüyorum. Onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi özlüyorum. İlk öpücükleri ve kanepede sıcak sarılmaları özlüyorum.

Arkadaşlığı özlüyorum.

Jason taşındığına göre, artık gerçekten yalnızım. Ben sadece Brad'im, yirmi beş yaşında bekar bir adam, oyun tasarımcısı, spor salonu müdavimi ve kahve tutkunu/bağımlısı. Evet, Jason ve ben her zaman arkadaş kalacağız. Her zaman Birdie ve Bee olacağız.

Ama onun artık Cat-man'i var. Ve *vay canına*. Kanaryayı yakalayan kedi. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Kapımın kilidini açarken kendi kendime gülümsüyorum. Bee ile başka ne uyumlu olabilir? Bir çiçek mi? Bunun anlamını düşündüğümde biraz ürkütücü geliyor.

Hayır. Ben sadece Brad'im. Belki de ilk kez. Ve bununla sorunum yok. Gerçekten.

Ama sanırım artık süper tatlı işim ve Jason'la olan kardeşçe ilişkim dışında hayatımın nasıl olmasını istediğimi bulmanın zamanı geldi. Sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyorum. Sonunda *karımı* bulmak istiyorum. Çiçeğimi saplayacağım... Evet, hayır. Hala ürkütücü.

Romantizm kısmı zaman alabilir, ama en azından bugün bir şey başardım. Kendimi keşfetme yolculuğumda oldukça büyük bir şey.

Brad'in Kendini Bulma ve Aşık Olma Rehberi'nin ilk adımı:

Yeni bir arkadaş edin. Başardım.

Bölüm 2

JOEY

"Joey, o matkap lazım mı?"

Onu kuzenime uzatıyorum. "Senin olsun."

"Teşekkürler," diyor ve takacağımız dolaplar için duvar dübelleri takmaya başlıyor. "Sen ne yapıyorsun?"

Nefesimi verip gözlerimi tekrar telefonuma çeviriyorum. "Sana bahsettiğim o adama mesaj atmak için cesaretimi topluyorum."

"Spor salonundan
mı?" Başımı
sallarım.

"Yap gitsin. En kötü ne olabilir ki?"

Aklımda, Brad'in bana numarasını verdikten sonra soyunma odasında önümde utanmadan havlusunu düşürdüğü an canlanıyor. Ya inanılmaz derecede özgüven eksikliği var, ki bu çok olası bir ihtimal. Ya da eğlenmek istediğini ilan ediyor.

Ve bu benim hoşuma gitmeyecek bir şey değil. *Eninde sonunda*. Ama neredeyse otuz yaşıdayım. Hayatımın bu noktasında, sadece eğlenceden daha fazlasını arıyorum.

"Sonra yaparım," diyorum Iggy'ye, telefonumu cebime koyarken. "Zaten mesai saatinde mesajlaşmamam gerekir."

O, "*psht*" sesi çıkarır. "Babamın umursamayacağını biliyorsun. İşimizi yaptığımız sürece, istediğin zaman mola verebilirsin."

"Yine de, Johnny amcanın parasıyla çalışmadığım zamanlarda flört etmeye devam edeceğim."

Iggy gülerek başını salladı. Belki amcam gerçekten umursamazdı, ama gerçek şu ki onu pek tanımıyordum. Annemle babam

ben küçükken boşandılar ve ben annemle birlikte New Hampshire'da kaldım. Iggy, babamın tarafındaki kuzenim. Birkaç hafta önce Nevada'ya taşınmadan önce, onu hayatım boyunca toplamda birkaç kez görmüştüm. Johnny ile de durum aynıydı.

Ama geçen yıl babam vefat etti ve amcam bir kez daha aile işine katılmam için teklifte bulundu, ben de belki de akrabalarımınla daha yakınlaşmamın zamanı geldiğini düşündüm. Sonuçta benim cinsel yönelimimle hiçbir zaman sorunları olmadı.

Sadece babam vardı.

"Hey, bugün nerede yemek yemek istersin?" diye sordu Iggy, dolabın çerçevesini yerine yerleştirirken.

Yanındaki tabureye çıkıp vidaları sıkıştırıyorum. "Taco mu?"

Iggy sırtıttı. "Oh, gerçekten mi? Yine taco mu? Bunun o restoranın manzarasıyla bir ilgisi yok herhalde?"

"Brad'in spor salonunda olup olmayacağı belli değil," diyorum.

"Uh-huh," diye mırıldanır kuzenim. "Bütün hafta ona hayran hayran baktın, Joey. *Ona mesaj at gitsin.*"

Iggy gülünce başımı sallayarak yüzünü itiyorum. En azından ailemle ilişkilerim oldukça iyi. Iggy biraz baş belası olsa da.

Özel yapım mutfak dolaplarının geri kalanını taktıktan sonra, Iggy ve ben öğle yemeğine çıkıyoruz. İkimiz de tozlu iş kıyafetlerimizi değiştirmeye zahmet etmiyoruz, ama biraz temizleniyoruz. Biz barbar değiliz.

Restoranda oturduğumuzda bacağım titriyor, masamızdan pencereden spor salonunun güzel manzarası görünüyor. Iggy burun kıvrıyor ama ben ona aldırmiyorum.

Brad'i *takip* ettiğimden değil. Gerçekten, etmedim. Ama geçen hafta neredeyse aynı yerde onu gördüm ve... *Lanet olsun.* Sanki bir darbe almış gibiydim. Adam *burpee* yaparken gülümsüyordu, gözleri parlıyordu ve coşkusu caddenin karşısından bile bulaşıcıydı. Ve arkadaşının söylediği bir şeye gülerek başını geriye attığında? *Tanrım, onun benim için böyle gülmesini duymak için her şeyi verirdim* diye düşündüm. Tanımadığım bu adam için.

Belki mantıklı gelmeyebilir, ama çekicilik her zaman mantıklı değildir. Kendimi tanıtmam gerekiyordu. Yaklaşmam gerekiyordu. *Denemem* gerekiyordu.

Neyse ki, yeni bir spor salonu arıyordum.

Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum. Bana numarasını verdi. En azından onunla birlikte spor yapmaya davet etti. Bu çok kolay bir karar.

"Hey, bu o mu?" diye sorar Iggy.

Brad spor salonunun önündeki pencerelerin önünden geçerken nefesim kesilir. Bugün yalnız görünüyor, serbest ağırlıkların yanındaki matta esneme hareketleri yapmaya hazırlanıyor.

İki saniye kadar tereddüt ettikten sonra telefonumu çıkarırım.

"Evet," diye fısıldar Iggy.

Brad'in bana verdiği numaraya hızlıca bir mesaj yazıyorum, kendimi ikinci kez düşünmeye bırakmıyorum.

Ben: Hey, ben Joey. Hala antrenman yapmaya var mısın?

Brad'in durakladığını, telefonunu şortunun cebinden çıkardığını izliyorum. Yüzü aydınlanıyor ve Iggy masanın karşısından göğsüme vuruyor. Brad cevabını yazarken kalbim deli gibi atıyor. Telefonumun çalması sadece bir saniye sürüyor.

Brad: Joey Kangaroo! Evet dostum. Ne zaman müsaitisin?

Garson siparişimizi almadan cevap yazamıyorum. Kafam o kadar meşgul ki, sevdiğim tenceleri sipariş ettiğimden bile emin değilim.

Ben: Cuma günü saat beştan sonra uygun mu?

"Ne diyor?" diye sorar Iggy, suyunu yudumlarken.

"Buluşmak için uygun bir zaman arıyoruz."

Başka bir mesaj geldiğinde telefonumu neredeyse düşürüyordum.

Brad: Bana uyar! Sokağın aşağısında oturuyorum, yola çıktığında mesaj at, ben de oraya gelirim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

"Cuma akşamı buluşuyoruz," diyorum Iggy'ye, hala hızla atan kalbimden dolayı neredeyse başım dönüyor.

Kuzenim yine göğsüme vurur. Tekrar tekrar.

"Tamam, tamam," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kıvrılırken elini itiyorum.

"Ne kadar heyecanlı olduğuna bak," diyor Iggy, eğlenmiş gibi. "Köpek yavrusu gibi."

Yine pencereden dışarı bakıyorum. Brad, hamstringlerini gererken yüzünde kocaman bir gülümsemeye, sanki kendi kendine şarkı söylüyormuş gibi başını ileri geri sallıyor.

Gerçekten de bir köpek yavrusuna benziyor, tabii bu köpek yavrusu şimdiye kadar gördüğüm en güzel yeşil gözlere ve yetişkin bir erkeğin kaslı vücuduna sahip olsaydı.

Brad bu kadar heyecanlıysa... Belki de bu, onun için geçici bir kaçamaktan daha fazlası anlamına geliyordur.

Kendi saçma sırtışımı bastırmaya çalışıyorum, ama başarabildiğimden emin değilim. Brad'e bir mesaj daha atıp telefonumu kenara koyuyorum, cuma gününe kadar sakinliğimi korumaya kararlıyım.

Ben: Sabırsızlıkla bekliyorum.

Cuma günü iş çıkışı spor salonuna gittiğimde, gözlerim otomatik pilotta odayı tarar. Brad'i görmüyorum, ama yolda olduğunu mesaj attığı için, onun gelmesini beklerken çantamı soyunma odasına bırakırım.

Treadmill'lerde ısınmaya hazırlanırken, onun bana doğru geldiğini gördüm. *Tanrım*, ne kadar yakışıklı. Kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş, parlak, delici gözleri. Her zaman gülümsüyor gibi görünen ifade dolu kaşları ve dudakları. Koyu saçları ve sert sakalları, çocuksu gülümsemesinin verdiği izlenimden daha yaşlı görünmesini sağlıyor.

"Merhaba," diyorum oldukça etkileyici bir şekilde, Brad önümde dururken koşu bandının üzerinde bekliyorum.

Elini kaldırıp high five yapmak için uzattı. "Joe-bro! Nasıl gidiyor? İyi görünüyorsun," dedi hızlıca, beni baştan aşağı açıkça süzerken, kalbimin atışını hızlandıran bir şekilde. "Gününün ardından çok yorgun değil misin?"

Selamını sindirirken, görev bilinciyle avucunu çırpıyorum. "Çok yorgun değilim," diye onu temin ediyorum. "Sen de iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler dostum." Benim koşu bandımın yanındaki koşu bandına çıkarken bana gülümser. "Mesaj attığına sevindim. Buna ihtiyacım vardı. Kahvaltıdan beri kışımın üstünde oturuyorum."

Brad makinesini çalıştırır, ben de onu taklit ederek yavaş bir koşu hızına ayarlarım. "Tam olarak ne iş yapıyorsun? Ofis dışında yaptığın işin ne?"

O gülerek burun kıvrır. "DreamWyld adında bir oyun şirketinde çalışıyorum.

Hiç duydun mu?"

"Evet," diyorum yavaşça, kim duymamış ki diye merak ederek. "*Run, Run, Ricochet?* O oyunu çok seviyorum."

"Dostum! Ben de," diyor Brad, şimdi yanımda koşarken. "En sevdiğim yer. Tasarımına ben de yardım ettim."

"Vay canına," diyorum, şaşkınlıktan adımımı kaçırıyorum. Hemen toparlanıyorum. "Bu... harika."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sorar, bana bir kez daha sırtarak.

"Evet," diyorum, içtenlikle. Video oyunu tasarımının karmaşıklığını hayal bile edemiyorum. "Yani, bütün gün video oyunu mu oynuyorsun?"

"Evet," diyor, başını birkaç kez sallayarak. "Şey, çoğunlukla. Başka işler de var, ama ben bilgisayarımın başında kalıyorum, anlarsın ya? Bu yüzden *bu kadar güzel* geliyor."

Onun mutlu inlemesi beni güldürdü. Brad kadar egzersiz yapmaktan heyecan duyan birini daha önce hiç duymadım.

"Peki ya sen?" diye soruyor, nefes nefese. "Bugün vidalama yaptın mı? Vidalama... tornavida mı? Dur, hayır. Delme! Bugün delik açtın mı?" Bir süre durakladıktan sonra mırıldanıyor, "Neden bu kadar tuhaf geliyor?"

"Ben, şey..." *Ne olduğunu* anlamaya çalışırken öksürüğüm çıkıyor. Ve neden hoşuma gittiğini.

Brad bana anlayışla bakar ve cebinden bir şey çıkarır. "Dostum. Al," der ve bana birkaç... öksürük pastili mi? "Buna ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Koşu bandının kenarına atlayıp ona bakıyorum. "Bana öksürük pastili mi getirdin?"

"Evet dostum. Kardeşime göz kulak olmalıyım."

Düşünceli -ama gereksiz- ilgisine şaşırarak, paketlenmiş pastilleri kabul ediyorum. "Teşekkürler," diyorum. Hiç hasta değilim, ama Brad'in bana gönderdiği göz kırpması beni biraz ateşli hissettiriyor.

"Rica ederim," diyor rahatça.

Siktir. Bu adam. Onu neredeyse hiç tanımıyorum, ama şimdiden arka bahçesine ne tür bir çit yaptırmak isteyeceğini merak ediyorum. Beyaz çit mi?

Öksürük şekerlerini cebime koyup, koşu bandının kayışına geri atlıyorum. Brad ve ben bir süre yan yana koşuyoruz, nefeslerimizin ve ayaklarımızın sesleri, spor salonundaki yankılanan çınlamalar ve hafif sohbetler arasında sürekli duyuluyor. Geçen gün bana bir ayıdan bir adım aşağıda olduğumu söyledi, ama ondan o kadar da büyük değilim. Belki bir santim boyum daha uzun, biraz daha iri, tabii. Ama Brad'in her zaman çekici bulduğum o ince kasları var.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamın her şeyini çekici buluyorum. "*Bro*" demesi bile.

Sanırım başım belada.

"Yeterince gevşedin mi?" diye soruyor Brad.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve onun ısınmamızdan bahsettiğini anlamam *uzun* bir saniye sürüyor. "Evet, uh, iyiyim."

"Tamam, tamam," diyor ve makinesini durduruyor. Koşu bandından inip su şişesini alıyor ve biraz içiyor. "Peki, önce ne yapmak istersin? Kollar mı? Bacaklar mı?"

"Benim için fark etmez," diyorum. "Sen seç."

Gülümsemesi biraz endişe verici. "Deadlift yapalım."

Oh, hayır.

"Bugün bize işkence mi yapacaksın?" diye alay ediyorum, o yöne doğru ilerlerken.

Kafasını sallar, kahverengi saçları biraz sallanır. "Hayır dostum," der ciddi bir şekilde. "Sadizmle ilgilenmiyorum. Ya da mazoşizmle, bu konuda. Acı vermek ya da almak benim tarzım değil."

"Bunu bilmek iyi oldu," diye mırıldanıyorum, bu gerçeği bir kenara bırakıp yüzümün kızardığını hissediyorum.

Brad, benim zihinsel ve fiziksel durumumdan habersiz gibi görünüyor ve ağırlık istasyonunun önünde durur. "*Bu* ise..." Ağırlıkları yüklemeye başlar. Çok aşırı bir şey yok. "Bunu seviyorum."

Gülümsemesi bunun kanıtı. Brad halterini hazırlarken ben kenarda bekliyorum. Hazır olduğunda, tutuşunu ayarlıyor ve tekrarlarına başlıyor. Meğer deadlift, hatırladığımdan çok daha eğlenceliymiş. Brad'in ağırlıkları yerden tekrar tekrar kaldırırken gözlerimin onun kışına yapışık olmadığını söyleyebilmeyi isterdim, ama yalan söylemiş olurum. Aksini iddia etmek bile boşuna.

Brad'in herhangi bir rekor kırmaya ya da kas yapmaya çalışmadığı açık. Hayır, o tamamen enerji ve sınırsız neşe dolu, sanki egzersiz yapmanın basit hareketinden bile heyecan duyuyor. Kendi zararına olsa da, yatakta da bu kadar hevesli olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Böyle düşünmek için henüz çok erken ve vücudum düzgün tepki veremedi bu düşüncüyü kafamdan atıyorum, ama Brad'in beni uzun zamandır ilk randevu için bu kadar heyecanlandırdığını inkar edemem.

Çocuk istiyor mu?

"Sıra sende," diyor Brad, gülümseyerek kenara çekilip alnındaki teri siliyor.

Boğazımı temizleyip barbellin önüne geçiyorum, ama Brad'in kalçamdaki eli beni durduruyor.

"Muhtemelen benden daha fazla ağırlık kaldırabilirsin," diyor. "Yirmi kilo daha eklememi ister misin, yoksa hafif tutmak mı istersin? Bunda utanılacak bir şey yok. Sana baskı yapmaya çalışmıyorum."

"Devam et ve elli tane daha ekle," dediğimi fark ettim. *Harika*, şimdi de hava mı atıyorum?

Brad sadece sırtıttı ve iki adet 25 kiloluk ağırlık aldı. Her birimiz birer tane taktık ve sonra ben yerime geçtim, nefes alıp kendimi topladım. Bu, benim deadlift limitimin çok altında bir ağırlık, ama Brad'in bakışları üzerimde ağır bir baskı yaratıyor.

Brad, tekrarlarımı yaparken dikkatimi dağıtmaz, ama orada, kenarda durur ve "*booyah*" ve "*başarabilirsin*" gibi sessiz yorumlar yapar. Bu garip bir şekilde motive edici ve kaldırışlarımı başladığımdan daha enerjik hissederek bitiririm. Brad bir anda yanımda belirir ve eliyle boynumun yanını sıkar. Nabzım roket gibi yükselir, gözlerim Brad'in dudaklarına ve o bulaşıcı gülümsemesine düşer, ama elini hemen çeker.

"Evet dostum. İşte böyle yapılır!" diyor, elini havada tutarak. "Bana sertçe ver."

Tanrım.

Onu reddedemeyerek, avucuna bir tokat atıyorum.

"Benim Joey Kangaroo'm," diyor mutlu bir şekilde, sevmekten kendimi alamadığım o saçma lakapla. "Hadi, devam etmeden önce iki set daha yapalım."

Onunla birlikte gülümsediğimi fark ederek başımı sallıyorum. "İyi fikir." Ve garip olan şey, gerçekten de öyle.

Bölüm 3

BRAD

Joey bir patron.

Adam güçlü. Gösterdiği halinden çok daha güçlü, bundan eminim. İstese beni kafasının üstüne kaldıracabileceğinden eminim.

Gülümsüyorum, zihnimde Joey'nin beni *Dirty Dancing*'deki Baby gibi havaya kaldırdığı görüntüsü canlanıyor.

O curl yaparken ben onun pazılarına bakıyorum. Şimdi serbest ağırlıklarla çalışıyoruz.

"Sence ben iyi bir Bebek olur muyum?" diye soruyorum ona. "Adı olarak, bebek olarak değil."

Joey bana nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilemediğim bir bakış atıyor. "Sanırım," diyor yavaşça. "Ama bence bu, birlikte olduğun kişiye bağlı."

Kafamı sallıyorum. Mantıklı. "Beni kaldırabilir misin?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra ekipmanlarını yere bıraktı. "Ne şekilde?" diye sordu, sesi kısık. "Duvara yaslayarak mı?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Yani, senin üstünde olduğumda olduğu gibi aynı etkiyi yaratmaz, değil mi? Ama üzerinde çalışabiliriz."

Joey yaklaşır. "Aynı şeyden mi bahsediyoruz?" Başımı eğiyorum. "*Müstehcen*..."

"Selam Brad."

Nadiren gördüğüm iş arkadaşlarımdan birinin sesine bakarım, çünkü bölgesel ofiste nadiren bulunurum. "Oh, merhaba Suze. Nasıl gidiyor? Bu Joey."

Suzy, Joey'e zar zor başını salladıktan sonra tekrar bana odaklandı. "İyiym. Seni uzun zamandır görmemiştım."

"Evet," diyorum omuz silkerek. "Nasıl olduğunu bilirsin. Evden çalışıyorum, o yüzden..."

O da başını sallar, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Tabii. Hey, bir ara yine bir şeyler içmek ister misin?"

Gülümsemem biraz yapmacık geliyor. "Hala yapamam, üzgünüm." "Oh. Tamam. Peki, sonra görüşürüz o zaman?"

Başımı salladım ve Suzy kaşlarını çatarak uzaklaştı.

"Ugh," diye inleyerek aynaların önündeki matın üzerine oturdum. "Bundan nefret ediyorum."

"Ne dedin?" Joey, yere oturarak sorar.

"O da ofiste çalışıyor," diyorum ona. "Bir süre önce bir kez çıkmıştık. Güzel bir kız ama bu ilişkinin yürümeyeceğini biliyordum, bu yüzden ona dürüst davrandım. Bir daha çıkamayacağımızı söyledim. İkinci kez hayır demek zorunda kalmak nefret ediyorum."

Joey bir dakika sessiz kalır, ben de kalkıp ağırlıkları kaldırırim. Matın üzerine geri oturduğumda, "Neden yürümedi?" diye sorar.

"Hm? Oh. Garsona kaba davrandı."

"Sen... Kaba davrandığı için ikinci bir randevuyu reddettin mi?" diye sorar. Bu durumdan kızgın değil, daha çok meraklanmış gibi görünüyor.

Omuz silkıyorum. "Yani, evet dostum. Dünyadaki herkesin nazik olmadığını biliyorum. Ama hayatıma ne tür insanları alacağıma ben karar veririm, anlarsın ya? Kendimi böyle olumsuzluklarla çevrelemek istemiyorum."

"Vay canına," diyor sessizce. "Bu... Evet, bunu çok beğendim." "Öyle mi?" diye gülümseyerek soruyorum.

O da başını sallar, egzersizden dolayı yanakları biraz kızarmıştır.

Omzuna kendi omzumla hafifçe vuruyorum. "Beğendiğine sevindim. Şimdi bana esneme hareketlerinde yardım eder misin?"

Dudaklarından hafif bir nefes çıkar. Sırt üstü yattığımda "*siktir*" diye mırıldandığını sanıyorum, ama belki de sadece yorgunluktan olabilir? Soğuk algınlığından kurtuluyorsa mantıklı olur.

"Çok yorgunsan, yapmak zorunda değiliz..."

"Hayır, sorun yok," diye araya girerek dizlerinin üzerine çöktü. "Ne yapıyoruz?"

"Hamstringler, dostum. Gerginler."

Sessizce inler, başını sallarken gözleri bir saniye kapanır. "Evet. Tamam."

Zavallı adam biraz keyifsiz görünüyor, ama onu zorlamayacağım. Devam etmekte sorun olmadığını söylüyorsa, sınırlarını bildiğine güveneceğim. Ayrıca, çabuk bitecek ve onun fazla bir şey yapması gerekmeyecek. Sonra su içip, protein bar falan yiyip, işi bitirebiliriz.

"Tamam," diyorum ve bacağıma havaya kaldırıyorum. "Başla dostum."

Joey, kışımın yanına yerleşirken yavaşça nefes verir. Üst vücudu ve kollarıyla bacağıma arkasına bastırır, çok sert değil, tam kıvamında. Gerilmeyle inlerim.

"Evet, harika," diye mırıldanırım. "Gerçekten hissedebiliyorum, biliyor musun?"

Joey onaylayarak öksürdü. İlk bacağıma gerildikten sonra, geriye yaslandı ve ben diğer bacağıma havaya kaldırdım.

"Bir daha yap," diyorum ona.

Kısa bir kahkaha atar ve birkaç santim kayar. "Tanrım, bunu bilerek mi yapıyorsun, anlayamıyorum."

Ne yapıyorsun diye sormak üzereyim ki, ağırlığını bacağıma bastırır. "Siktir. İyi. Evet. Tam orası."

"Tanrım, Brad," diyor, başını hafifçe sallayarak.

"Ne?"

Joey'nin gözleri mizahla parıldıyor, sesi alçalıyor ve "Sen çok gerginsin" diyor.

"Biliyorum dostum. Sen söylüyorsun. Bu arada terlediğim için özür dilerim. Seni ıslatıyorum."

Yine güldü, elini daha iyi tutabilmek için uyluğumdan aşağı kaydırды. "Zaten ıslaktım. Ve sorun değil."

"Sanırım duşlar bunun için var, değil mi?" diyorum, o bacağıma bırakırken rahat bir nefes alıyorum. "Her türlü günahı yıkar."

Joey ayağa kalkarken bana bir *bakış* attı.

"Kan demek istemedim," diye açıklığa kavuşturuyorum ve beni ayağa kaldırması için elini kabul ediyorum.

"Ben... öyle olduğunu düşünmedim."

"Tamam, harika," diyorum, uzuvlarımı sallayarak. "*Kesinlikle* kanla ilgilenmiyorum.

Peki... duş?"

"Tanrım," diye mırıldanır, acı çekiyormuş gibi. "Evet. Hadi yapalım."

Joey ve ben alanımızı temizleyip su şişelerimizi alıp soyunma odasına giriyoruz. Onun dolabı geçen seferkiyle aynı yerde, benimkinin hemen yanında.

Duş malzemelerimi alıp duş kabinine giriyorum. Egzersizden sonra kendimi iyi hissederek, duş alırken kendimi biraz mırıldanmaktan alıkoyamıyorum. Düzenli egzersiz yapmasam, deliye döneceğime yemin ederim. İşimi seviyorum. Çok seviyorum. Ama uzun süre oturup kalamıyorum, birkaç tur koşmam gerekiyor. Ya da spor salonunda ter atmam gerekiyor.

En azından artık Cas dışında başka bir spor salonu arkadaşım var. Belki bir ara ikisini birden bana karşı oynatabilirim.

Siktir, bu çok eğlenceli olurdu.

Duştan çıktığımda Joey henüz bitirmemişti. Kendimi kurulayıp giyindim ve spor salonunun ana bölümünde onu bekledim. O çıktığında, saçları küçük dalgalar gibi kıvrılacak kadar ıslaktı.

"Selam dostum. Fındık ister misin?" diye soruyorum.

Joey, ona uzattığım granola barına gözlerini kırıştırıyor. "Aslında yiyemem. Badem alerjim var."

"Oh, lanet olsun," diyorum, dönüp yarısı bitmiş çikolatayı en yakın çöp kutusuna atıyorum. Paketi çantama koyup Joey'e doğru dönüyorum, kalbim sanki bir mil koşmuşum gibi hızla atıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış. "Çok yaklaşma dostum. Ben kontamine oldum."

Yavaşça gülümser. "Sorun değil, Brad. Reaksiyon göstermem için onları yemem gerekir."

"Oh, tamam. Phew," diye nefes veriyorum. "O zaman beni yalama, o zaman sorun olmaz."

"Kendimi tutmaya çalışacağım," diyor, eğlenmiş gibi. "Uh, teşekkürler. Bugün için. Çok eğlenceliydi."

"Evet, dostum, harikaydı," diye onayladım. "Bir ara tekrar yapmalıyız. Tabii, anafilaksiye yakın bir durum olmadan."

Dudaklarını kıvrıran gülümsemesi beni neşelendirir. "Kesinlikle. Sana mesaj atayım mı?"

"Öyle yap. Gitmeden önce hızlı bir soru. Sarılmayı sever misin?"

"Um... Evet?"

Geniş bir gülümsemeyle Joey'e atılıp onu kollarıma alıyorum. Yemin ederim, erkekler arasındaki kucaklaşmanın yerini hiçbir şey tutamaz. Peki Joey? O harika bir kucaklaşmacı. Kolları büyük ve sıcak. Ayrıca, çam ya da başka bir şey gibi güzel kokuyor. Mutlulukla nefes alıp iç çekiyorum.

"Şey," diyor Joey yumuşak bir sesle. "Şikayet ettiğimden değil ama bu sarılmalar normalde ne kadar sürer?"

"En az on saniye daha," diyorum ona.

Beni daha sıkı sarar.

Sonunda ayrıldığımızda Joey mutlu görünüyor. İyi bir kucaklamanın gücü, inan bana.

"Mesaj atmayı unutma," diye hatırlatırım. "Unutmam. Görüşürüz Brad."

Çantamı omzuma atarken ona göz kırpıyorum. "Ben seni önce görürsem olmaz, Joey-roo."

O gülerken, benim geçmem için kapıyı tutuyor. Ne havalı bir adam.

Doğruca eve gitmek yerine, Jason ve Cas'ın evine gidiyorum. Aslında çok uzak değil, benim dairemde sadece birkaç blok öteye. Oraya vardığımda kapıyı çalmaya gerek görmüyorum. Anahtarım var ve beni bekliyorlar, bu yüzden ön kapıyı açıp spor çantamı içeri bırakıyorum ve koşarak kanepeye doğru gidiyorum.

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır," diyor Jason, yolumdan çekilmeye çalışıyor. Ama yetişemiyor.

"Birdie!" diye bağıryorum, zıplayıp onu kanepe minderlerine yapıştırıyorum. O inerken yanağına bir öpücük konduruyorum.

"İğrenç," diye şikayet eder, yüzümü itmeye çalışır. "Bana salya akıtmayı kes."

"Salya akıtmıyorum."

"O zaman neden ıslakım?"

"*Senin* sorunun gibi görünüyor," diyorum ona. "Dostum... Kıpırdamayı kes. "Hayalarım dizini vuruyorsun."

"O zaman kalk üstümden, seni dev patates çuvalı." Bir iç çekiyorum. "*Peki*."

Yan tarafa yuvarlandım ve Jason oturdu, dağınık sarı saçlarını iki eliyle taradı. Benim bataklığa düşüp sonumu bulmamla ilgili bir şeyler mırıldandı ama ben mutfakta Cas'ı gördüm ve onun yanına gitmek için zıpladım.

"Kedi adam!"

"Selam," dedi Cas her zamanki nazik gülümsemesiyle. "Bu akşam pizza nasıl olur?" "Uh... ne zaman pizzaya hayır dedim ki?" diye sordum, tezgahın önünde durarak.

"Ooh. Salamlı olsun."

Cas ince bir salam parçası alır ve bana doğru uzatır. Dişlerimle kaparım.

"Erkek arkadaşımın salamını istemeyi kes!" Jason oturma odasından bağırır. "Hassasmışsın," diye mırıldanıyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Senin erkeğinin salamını istemiyorum Jason. Benim kendi salamım var."

"Bunu duymak istemiyorum," diye cevaplar.

Cas başını sallar ve pizzanın üzerine malzemeleri koymaya devam eder.

"Oh!" diye ikisi için de söylüyorum. "Tahmin edin ne oldu? Yeni bir arkadaş edindim." "Öyle mi?" diye soruyor Cas. "Nerede tanıştınız?"

"İster inan ister inanma, spor salonunda. Adı Joey. Çok iyi bir adam."

Jason odaya girer, buzdolabından bir içecek alırken bana bakar. "Çok iyi, ha?"

"Kesinlikle. Ama kıskanma, Birdie. Kimse senin yerini alamaz."

Gözlerini kısıyor. *Ah*, zavallı adam. Çok kıskanç.

"O buraya yeni taşındı," diyorum onlara, bir parça salam daha alırken.

"Sanırım birlikte spor yapacak birini bulduğu için mutlu oldu, anlarsın ya?"

"Uh-huh," diyor Jason. "Ve sen, tesadüfen, o göz kırpmaya şeyini mi yapıyordun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Spor salonundaki arkadaşlarına göz kırmak gelenekseldir, Jason." "Değil," diyor. "Öyle bir şey yok."

"Öyle," diye cevap veriyorum, sabırlı bir ses tonuyla. Adam spor salonu arkadaşı değil. Anlamıyor. "Sadece... bana güven, tamam mı?"

Jason sadece başını sallar. "Bee, seninle spor salonuna gitmeyi kabul ettiğim tek seferde, en az beş erkek ve iki kıza göz kırptın. Kaç tanesi kışına baktı bilmek ister misin? Beş erkek ve iki kız."

"Ne?" diyorum, şok olmuş bir şekilde. "Olamaz. Gerçekten mi? *Hayır*. Bekle... Popom güzel mi?"

Jason alnını ovuşturur, acı çekiyormuş gibi görünür. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Sanki sen bilirsin de," derim, arkama bakmaya çalışarak. *Kahretsin*, ayna nerede? "Senin gözün sadece erkek arkadaşında."

Jason, Cas'a o kadar tatlı bir gülümseme atar ki, neredeyse bayılacağım. En iyi arkadaşım.

Bu aralar çok duygusal.

"Hey, Cas. Kışım güzel mi?" diye soruyorum, arkamı dönerek.

Jason neredeyse önüme atlar. Beni odadan dışarı itmeye çalışır, ama ben yerimden kıpırdamam. "Seni buraya davet ettiğime pişman oldum," diye homurdanır ve omuzlarını iter.

"Öyle değil," diye karşılık veriyorum.

"Kıçın gayet güzel," diyor Cas, bana bakmadan, sakın bir sesle.

Jason homurdanır ve ben hızla geri çekilirim. Isırılmak istemiyorum. *Yine.*

"Her neyse," diyorum yüksek sesle, Cas'ın etrafından dolaşarak son birkaç dilim salamı alıyorum. "Joey havalı biridir. Ve kıçımı kesmiyordu, çok teşekkürler. En azından, sanmıyorum. Ve merak etme, Cat-man. O da senin yerini almıyor. Kalbimde birden fazla sporcu arkadaşına yer var. Ben çok eşliyorum."

"Bu da... bir şey değil," diyor Jason. "Biliyor musun? Boş ver. Ben bu işe karışmayacağım. Ama gelecekte sana '*söylemiştim*' diye büyük bir mesaj gönderirsem şaşırma."

Cas'ın arkasından uzanıp Jason'ın kafasını okşuyorum. "Her şey cinsel çekimle ilgili değildir, Birdie." As arkadaşımın çok iyi bilmesi gereken bir şey. "Joey havalı biridir. İnan bana. Sizi tanıştıracam."

Jason gözlerini kısımaya devam ediyor, ama sonunda başını sallıyor ve yüzünü okşamaya çalıştığımda elimi itiyor.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkararak zaferle "Aha!" dedim.

İşte geldi. Joey'nin mesajını okurken gülümsüyorum.

Joey-roo: Yarın benimle akşam yemeğine çıkmak ister misin?

"Yeni arkadaşımın akşam yemeği," diye mırıldanıyorum. Jason, Cas'a bir bakış atıyor, ama ben karamsar en iyi arkadaşımı görmezden gelip cevap yazıyorum.

Ben: Tabii ki! Beni alman mı istersin, yoksa orada buluşalım mı? Joey-roo: Seni alırım, yürürüz, olur mu?

Tabii ki olur. Joey'e adresimi gönderiyorum.

Evet. Bu benim yılım olacak, hissedebiliyorum. Kendimi bulacağım yıl. Belki yeni bir şeyler deneyeceğim.

Ve yeni dostum Joey? Bence o sadece başlangıç.

Bölüm 4

JOEY

Brad'in kapısında dururken sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum, ama pek başaramıyorum. Bu adamı seviyorum. Onunla sadece bir buçuk saat vakit geçirdiğim halde, sevmem gerekenden çok daha fazla seviyorum. Bu randevunun iyi geçmesini istiyorum.

Tabii bunun için randevuya gitmemiz gerekiyor.

Bunu düşünerek derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum. Brad zaten kapıyı açmış, bu yüzden kapıyı açması sadece bir dakika sürüyor. Kapıyı açtığı anda nefesim kesiliyor.

Brad bu gece siyah bir gömlek giyiyor, koyu renk gözlerini daha da belirginleştiriyor. Kot pantolonu ona o kadar yakışıyor ki, ona dokunma isteğiyle mücadele ediyorum. Ve yüzünde parlak bir gülümseme var, çünkü elbette öyle.

O çok güzel.

Brad beni kucaklamak için koridora çıkıyor. Bu sefer yarım dakika bile sürmüyor, ama sorun değil.

"Joey Kangaroo," diyor mutlu bir şekilde ayrılırken. "Merhaba," diyorum.

Brad kapısını kilitler ve bana döner. "Gitmeye hazır mısın?"

Siktir, sanırım hazırım. Başımı sallıyorum ve ikimiz koridordan aşağı doğru yürüyoruz. "Seni görmek güzel," diyorum, biraz geç kalmış bir şekilde.

"Ben de dostum. Nereye gidiyoruz?"

"Yakınlarda küçük bir biftek restoranı var. Olur mu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Et yemeyi çok severim."

Bir adım sendeledim, onun bu sözü bu kadar müstehcen bir şekilde söylemek isteyip istemediğinden emin olamadım. Ama gülmediğini düşünürsek, *öyle olmadığını* düşünüyorum. Tanrım.

"Gecen güzel geçti mi?" diye soruyorum, çünkü son görüşmemizden bu yana bir gün bile geçmemişti.

O başını sallar ve kapıyı benim için açık tutar. Kaldırıma çıkarız ve o, "Evet. Jason ve Cas ile takıldım," der.

Tiksinmemeye çalışıyorum. "Bu senin için zor değil mi?"

"Ne?" diyor, yürürken bana bakarak. "Hayır. Uzakta yaşamıyorlar."

"Hayır, sadece sen ve Jason eskiden... bilirsin."

Eski sevgilinle takılmanın kolay olduğunu hayal edemiyorum, ama Brad pek rahatsız görünmüyor. Belki de o ve Jason o kadar ciddi değillerdi? Ama anaokulundan beri arkadaşları. Ve birlikte *yaşıyorlardı*. Onun yerinde olsam bu kadar etkilenmez miydim, emin değilim.

"Yani, evet," diyor Brad düşünceli bir şekilde. "Jason ve benim eskiden olduğumuz halimizi özlüyorum, ama onun ve Cas için mutluyum. Bazen... en çok sevdiğimiz insanları bırakmamız gerekir, anlarsın ya? Eğer bu onlar için en iyisiyse."

Siktir.

"Onu hala seviyor musun?" diye soruyorum. Sormadan duramıyorum.

Brad'in kaşları çatılır. "Tabii ki. Sanırım hep seveceğim."

Boğazım düğümlenir ve "Ama ona aşık değilsin, değil mi?" diye sorarım.

Lütfen Tanrım, hayır de.

"Ne?" diye sordu, neredeyse telaşlanmış bir şekilde. "Oh, hayır dostum.

Olmaz."

Nefesim kesildi. "Tamam," diye mırıldandım, saçma bir şekilde rahatlamıştım. Brad hala başka birine takıntılı olsaydı benimle çıkmayı kabul etmeyeceğini bilmeliydim, ama bir an için en kötüsünü hayal etmiştim.

Brad omzumun yanına vurur. "İlgilendiğin için teşekkürler. Düşünebiliyor musun?"

O gülüyor, ben ise başımı sallıyorum. *Hayır, hayal edemem.*

"Bu gece benimle çıktığın için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Burada olduğun için mutluyum."

Hemen gülümser. "Ben de. Ayrıca Jason ve Cas her zaman beni evlerinde istemiyorlar. Zor bir insan olduğumu biliyorum."

Buna kaşlarımı çattım. "Senin zor biri olduğunu düşünmüyorum. Bence sen tam kıvamındasın."

Brad kaldırımın ortasında durur, ben de tökezleyerek dururum. "Dostum," der. "Bence bu, şimdiye kadar

söylediği en güzel şeydi."

Onun samimi bakışları altında yanaklarım kızardı. Ama sonra Brad yine geniş bir gülümsemeyle koluma dokunarak devam etmem için beni dürttü.

"Teşekkürler, Joey-roo. Ama bil diye söylüyorum, fikrini değiştirirsen sana kızmam. Daha yeni tanıştık."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diyorum ona. Mümkün değil. Brad gibi sınırsız coşkusu ve samimi sıcaklığıyla etrafında olmasını kim istemez ki? Ağzından çıkanlar bazen saçma sapan imalarla dolu olsa da, o saf iyilik abidesi biridir. Bu adam beni mutlu ediyor. Bundan nasıl bıkalabilirim ki?

"Siktir," diye mırıldanıyor, kaldırımda birkaç kişinin etrafından dolanarak. "O eti ağzımda hissetmeyi gerçekten çok istiyorum."

Ona bakarak gülerken homurdanırım. *Evet. Samimi.*

Brad ve ben steakhouse'a vardığımızda, onun geçmesi için kapıyı tutuyorum. Eşiği geçerken bana gülümsüyor. Etrafı meraklı gözlerle süzdüğüne bakılırsa, evine nispeten yakın olmasına rağmen daha önce buraya hiç gelmemiş olduğunu tahmin ediyorum. Bu yılın başlarında, amcam Johnny ile bir işi kabul etmek için konuşmaya geldiğimde burayı keşfettim. Steak gerçekten birinci sınıf ve atmosfer çok rahat.

Elimi sırtının alt kısmına dokundurduğumda Brad gülümser. Açıkça sevgi dolu davranıyor, bu da hoşuma gidiyor. İki yıl önce ayrıldığım son erkek arkadaşım, halka açık yerlerde fiziksel temas kurmayı sevmezdi. Tabii ki buna saygı duyuyordum, ama Brad'in elini tutmanın hoş olacağını inkar edemem. Belki yanağına öpücük kondurmak ya da yanına oturup kolumu omzuna atmak, bir bankta otururken ya da yemek yerken.

Hayal kurarken, garson gelince kendimi kaybettim. Ona adımı söyledim ve bizi restoranın arka köşesindeki bir masaya götürdü. Kendi sandalyeme oturmadan önce Brad'in sandalyesini çektim.

O sessizce onaylayan bir ses çıkarır. "Burası *güzel* bir yer. Bu kadar şık bir yer olduğunu söyleseydin, daha şık giyinirdim."

"Harika görünüyorsun," diyorum ona içtenlikle. "Zaten şık giyinmektense rahat giyinmeyi tercih ederim." "Değil mi?" diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Bana bir eşofman ve bir kanepe verin benim için yeter."

Bu görüntü karşısında neredeyse inleyecektim. Brad. Brad kanepede uzanmış. Brad, söz konusu kanepede gri bir eşofman giymiş.

"Hayat bu," diyorum zayıf bir şekilde, menüye bakarak. "Bir şey içmek ister misin?"

"Espresso yoksa, suyla yetineceğim. Çok içki içen biri değilim."

"Burada espresso olduğunu sanmıyorum," diyorum, tatlı bölümünü gözden geçirirken, "ama istersen sonra bir yere uğrayabiliriz."

"Öyle mi? Harika. Oh, merhaba."

Brad, garsonumuz geldiğinde arkasına yaslandı, adam aramıza bir mum koydu. Kendini tanıtırken mumu yaktı. "İyi akşamlar. Ben Basil, bu akşam size hizmet edecek garsonunuz. Beyefendiler, içecek bir şey ister misiniz?"

"Espresso var mı?" diye sorarım.

"Yok," der Basil.

"O zaman iki su lütfen. Menüye biraz daha bakabilir miyiz?"

Başını sallayarak geri çekilir. Ancak, başını dikkatlice Brad'in yönüne doğru eğdiğinde kaşlarının yukarı doğru kalkışını kaçırmam.

Basil ve ben, randevumun çok seksi olduğu konusunda hemfikiriz.

Basil uzaklaşırken Brad başını sallar. "Ne kadar şık," diye mırıldanır, mumlardan yemek seçeneklerine bakarken yüzünde hafif bir gülümseme belirir.

"Bu saatte espresso içmek seni uykusuz bırakmaz mı?" diye merakla soruyorum.

"Hayır," diye cevaplar ve yine başını sallar. "Ben doğuştan gece kuşuyum. Birden önce yatarsam, o da bir misafirim olduğu içindir. Bak, burada deniz ve kara ürünleri var. Karidese alerjin yok, değil mi?"

"Hayır," diyorum, yutkunmam biraz zor oluyor. "Sadece badem."

"İyi. Lanet olsun, bir şeyleri yarı yarıya paylaşmak istersen bana haber ver. Hepsi harika görünüyor."

Tanrım, o mükemmel.

Sonunda deniz ve kara ürünleri sipariş ediyoruz. Ayrıca kılıç balığı biftek. Brad'in mutlu inlemelerine bakılırsa, saat birden önceki yatma vaktindeki aktivitelerin nasıl olduğunu oldukça iyi tahmin edebiliyorum.

"İyi mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

O, çiğneyerek başını sallar, yeşil gözleri bir an kapanır, sonra tekrar açılır. "İyi seçim, Joey-roo. Burası harika. Ama sonra beni yatağa yatırman gerekebilir. Beni bu kadar tıka basa doyurduktan sonra en azından bunu yapabilirsin, anlarsın ya."

Göz kırpar ve ben öksürürüm, neredeyse suyumu tükürecektim. Brad'in yüzü sempatiyle düşer.

"Dostum. Hala hasta mısın?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. "İyiyim." Peçeteyle ağzımı silerken çılgınca başka bir konu arıyorum. Brad'i tıka basa doyurmamla ilgili olmayan herhangi bir konu. "

Buralarda ailen var mı?"

"Ah. Hayır," der ve tekrar bifteğini keser. "Büyükbabamdan başka ailem hiç olmadı, ama o da artık yok. Eminim ki anne babam da bir yerlerde bir yerlerde, ama onları hiç tanımadım, o yüzden..." Omuzlarını silker ve göğsüm sıkışır.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkürler, ama Jason benim için aile gibidir," diye cevaplar, ki... *tamam*. Bu biraz tuhaf, ama Brad ben fazla düşünmeden devam eder. "Peki ya sen? Ailen var mı?"

"Evet, annem New Hampshire'da. Ailemin geri kalanı burada. Teyzelerim, amcalarım, bir sürü kuzenim. Büyürken pek yakın değildik, ama şimdi kayıp zamanı telafi ediyoruz."

"Bu harika, dostum. Ben hep büyük bir aile istemişimdir. Ama... *eh*. Her zaman istediğimiz şeyleri elde edemeyiz, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye onaylıyorum. Onun cevabı beni meraklandırıyor ama... "Eğer herhangi bir şeyi elde edebilseydin, tüm olası yükleri ve sonuçları olmayan bir dilek gibi, bu ne olurdu?"

Brad, bu soruyu beğenmiş gibi gülümsedi. Uzun süre düşünmesine gerek kalmadı. "İyi bir kucaklaşma seansı."

Cevabı beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, bir şey söyleyebilmek için bir an beklemem gerekti. "Gerçekten mi?"

"Evet dostum. Uzun zamandır yapmadım, biliyor musun? Birine dokunmayı özledim. Sarılmayı."

Siktir.

Özel sipariş bir yüzük ne kadar sürer?

"Peki ya sen?" Brad, kılıç balığının son parçasını ikiye bölerek sorar. "Sen ne dilerdin?"

Sanırım ben de uzun süre düşünmeme gerek yok. "Mutluluk. İstediğim şey bu."

Brad'in dudakları yine yukarı kıvrılır. "Bunu sevdim. Sen iyi bir adamsın, Joey-roo." "Sen de fena sayılmazsın."

Onun gülümsemesi, dünyadaki her şeyin yolunda olduğunu hissettiriyor.

Basil hesapla geri geldiğinde, kartımı çıkarırım. Brad'in kaşları yukarı kalkar.

"Kendi hesabımı kendim ödeyebilirim," diyor.

"Ben hallederim," diyorum. "Sonuçta seni ben davet ettim."

Brad buna karşı çıkmaz. Sadece peçetesini katlar ve başını sallar. "O zaman bir dahaki sefere ben ısmarlarım."

Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, ama gülümsememin beni ele verdiğinden eminim. "Anlaştık."

Basil kartımı getirip geri döndüğünde, bana anlamlı bir gülümseme atar. Ayrılmadan önce ona teşekkür ederiz. Küstah garson bir yana, bu gecenin daha iyi geçebileceğini sanmıyorum.

Kaldırıma çıktığımızda hava biraz serinlemiş, ama bu hoşumuza gidiyor. En yakın kahve dükkanını arıyorum. "Hâlâ espresso içmek istiyor musun?"

Brad gözle görülür şekilde neşelenir. "Evet. Hadi gidelim."

Kahve dükkanı bir blok ötede. İçeri girer girmez Brad derin bir nefes alır ve ardından duyulabilir bir iç çekişle beni güldürür.

"En sevdiğim koku," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor.

"Bana gerçeği söyle," diye takılıyorum. "Bağımlı mısın?"

Beni içimi ısıtan bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Evet dostum. Fasulye yahnisi. Onsuz yapamıyorum."

"Fasulye... yahnisi mi?" diye soruyorum, hafifçe dehşete kapılmış bir şekilde.

Brad'in kaşı havaya kalkar. "Yanıldığımı söyle."

Korkutucu olan şey... söyleyemem.

Yüzünde hala gülümsemeyle Brad tezgaha yaklaşır ve çift espresso ve ayrıca... krem şanti mi? "Bir şey ister misin?" diye sorar bana.

Başımı sallıyorum, ödeme yaparken ve barista ile şakalaşırken onu izliyorum, o kadar karizmatik ki gözlerimi ondan ayırmak zor. Kremayla dolu espresso bardağını aldığı anda, mutluluktan burnunu kırıştırarak bana dönüyor.

"Hazır mısın?" diye sorar.

Kafamı sallarım. Ve tekrar sallarım, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyülenmişimdir. Bu adamdan, krem şantiden ve hayatı boyunca sergilediği rahat ama kendinden emin tavırlarından büyülenmişimdir. Uygun davranışlardan uzak olmasından ve bunun ne kadar ferahlatıcı olduğundan büyülenmişimdir. Hatta kafasının arkasındaki küçük saç kıvrımından bile büyülenmişimdir.

Tamamen ve tamamen mahvoldum.

Brad'in evine dönüş yolu uzun değil. Bana söylediğine göre, dilini yakmak istemediği için, tatlı espresso'sunu içmek için eve yaklaşıp kadar bekliyor. Yolda sürekli sohbet ediyoruz, dakikalar çok hızlı geçiyor.

Brad'in evinin koridoruna vardığımızda kalbim deli gibi atıyor. Şimdi pantolonlardan bahsediyor, pantolonların tek bir parça olduğunu, ama bir çift pantolonun da öyle olduğunu

ve bunun en tuhaf şey olmadığını söylüyor.

Öyle, ve bunu daha önce hiç düşünmemiştim, ama tüm dikkatim Brad'in espressosunu yudumlarken dudaklarında kalan küçük bir parça krem şantiye kayıyor. Beni bakarken gördüğünde gülümsemesi çarpıyor.

"Ne, ah..."

Ben onun çenesini avuçlayıp başparmağımla ağzının köşesindeki krem şantiyi silerken, sözleri kesiliyor. Gereğinden biraz daha uzun süre oyalanıyorum, kendimi uzaklaştırmakta zorlanıyorum. Brad'in gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark etmem uzun bir saniye sürüyor. O kadar yakın duruyoruz ki, açık yeşil irislerindeki tüm renkli benekleri görebiliyorum.

Kahretsin, gözleri muhteşem. *O* muhteşem.

Brad sertçe yutkundu. "Uh, Joey? Bu garip bir soru olabilir. Ve tamamen yanlış olabilirim. Ama, uh... beni öpecek misin?"

"Bunu düşünüyordum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. Gerçi önce sorardım.

"Oh," diyor Brad, tek bir nefes verip geri adım atıyor, bu hareket benim tutuşumu bozuyor. "Oh, lanet olsun. Joey... Sanırım... *Kahretsin*, sanırım bir hata yaptım. *Lütfen* benden nefret etme. Lütfen, lütfen etme. Farkında değildim. Ben sadece..." O inliyor, ben de kafamı sallıyorum, tamamen şaşkın bir halde. "Jason haklıydı."

"Anlamıyorum," diyorum, içim bir yerlerde batıyor. "Ne oldu?"

Brad gözleri kederle dolarak çekiniyor. "*Çok* üzgünüm, Joey. Gerçekten. Ben... Ben heteroseksüelim."

Oh.

Ohhh.

Siktir.

Bölüm 5

BRAD

Oh hayır.

Joey üzgün görünüyor. Joey'nin üzgün olduğunu görmek hoşuma gitmiyor.

"Üzgünüm," diye tekrar ediyorum, Joey bir adım geri çekildiğinde içim parçalanıyor.

"Senin suçun değil," diyor sert bir sesle, gözleri yere bakarken elini saçlarında gezdiriyor. "Sadece öyle sandım. Ama... Dur biraz, Jason ne olacak?"

Şaşıyorum. "Jason ne olacak?"

Joey'nin gözleri yine benimkilerle buluştu. "Eski sevgilin mi?"

"Benim... *Ohhh*. Jason ve ben hiç birlikte olmadık. Öyle değil. Sadece platonik arkadaşız."

Sarsılmış görünüyor ve zavallı adama sarılmak istiyorum. Ama şu anda bu pek iyi bir fikir değil.

"Yani sadece arkadaş mısınız?" diye soruyor.

"Sadece," diye onaylıyorum. "Süper yakın arkadaşlar gibi, ama yemin ederim ki penislerimiz hiç temas etmedi. Şey, bir keresinde olmuştu, ama ikimiz de giyiniktik ve kazara oldu. Gerçekten."

Kafasını hafifçe sallar ve nefesim kesilir. "Yani bu gece..." der. "Bu senin için bir randevu değildi?"

Aman Tanrım.

"Hayır," diyorum, bundan nefret etsem de. "Seni yanıltmak istemedim, Joey.

Çok

üzgünüm."

Neredeyse acı dolu bir kahkaha atıyor. "Ama öyle yapmadın. Mesele de bu. Ben buna randevu demedim ki. Ben sadece..."

İnliyor, arkasını dönüyor, iki elini de başına koyuyor.

Kahretsin, çok acı verici.

"Erkeklerden hoşlansaydım, ilk tercihim sen olurdun," diyorum ona dürüstçe. Yine inliyor.

"Yardımcı olmuyor mu?" diye soruyorum.

Kafasını sallar.

Kapıma yaslanıp başımı tahtaya vuruyorum. "*Siktir*. Üzgünüm. Bu çok berbat. Senden gerçekten hoşlanıyordum, biliyor musun? Cinsel anlamda değil," diye hemen açıklığa kavuşturuyorum. "Arkadaş olarak. Spor salonu arkadaşları gibi. Ve şimdi her şeyi mahvettim, değil mi? Göz kırpmam mıydı? Bunun bir anlamı olduğunu sanıyordum. Jason bunun bir anlamı olmadığını söyledi. *Siktir*."

Joey ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor, ama en azından tekrar bana dönmüş, o sabit bakışıyla beni izliyor. Göğsüm sıkışıyor.

"Seni incitmek istemedim," diyorum ona ciddiyetle. "Elimde olsaydı geri alırdım."

"Ben almazdım," diyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. "Hala senin arkadaşın olacağım, Brad."

Birden dikleşiyorum. "Öyle mi?"

"Evet," diyor, yine başını sallarken. "Sen iyi birisin.

Ve... burada bir arkadaşına ihtiyacım var. Seni rahatsız etmezse tabii." "Neden rahatsız etsin ki?" diye soruyorum, gerçekten şaşkın bir şekilde.

"Çünkü ben eşcinselim diye mi? Ve sana açıkça ilgi duyduğum için mi?"

Oh.

Aslında biraz gurur verici. Ama Joey ne olacak?

"*Seni* rahatsız eder mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor, hepsi bu.

"Şey, demek istediğim... Senin eşcinsel olman umurumda değil dostum. Jason da eşcinsel. Daha doğrusu panseksüel. Ve demi. Lisede bir çocuktan hoşlanıyormuş. Üniversitede de bir kızdan, ama ikisiyle de bir şey olmadı. Sonra Cas'la tanıştı, o da bir erkek, ve hepsi bu, anlarsın ya? Artık tamamen erkeklerle ilgileniyor. Gerçi duvardan duyduğum seslere bakılırsa Cas'ın kıcını da seviyor galiba. *İnanamazsın*..."

"Brad," diyor Joey, gülerek. Ve, *lanet olsun*, işte gülümsemesi. "Anlıyorum. Eşcinsel olmam seni rahatsız etmiyor." "Hiç de değil.

Öyleyse... arkadaş mıyız?"

Joey hafifçe nefes verir. "Arkadaş."

"Sarılalım mı?" diye öneriyorum, sonra tekrar düşünüyorum. "Ya da... lanet olsun. El sıkışalım mı? Ayak beş mi?"

Bana göz kırpmıyor. "Ayak beş ne demek?"

"Ayağını uzatırsın... böyle..." Benim gösterimi izler ama kendi ayağını uzatmaz. Sorun değil. "Sonra hafifçe *vurursun*. Değil mi? Küçük bir yan ayak beş gibi."

Gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Değişme Brad. İstersen sarılabiliriz."

"Emin

misin?"

"Kesinlikle.

"

Rahatlayarak Joey'i kendime çekerim. O benim 1,80 boyumdan çok daha uzun değil, bu yüzden birbirimize çok yakışıyoruz. Geçen seferki gibi, kolları beni boğuyor ve hoş geldin sıkışmasıyla içimi çekiyorum. Joey, geçmişteki kız arkadaşlarımdan daha iyi sarılan biri olabilir. Onlara karşı bir şeyim yok, ama kollarının boyu çok daha kısaydı. Ve çok güçlü olan ve dürüst olmak gerekirse beni biraz korkutan Jane hariç, hepsi *benim* kollarımda boğulmayı seviyorlardı.

Bu tarafta olmayı seviyorum. Bir değişiklik olsun diye daha küçük olan olmak.

Hoş bir

his.

Güvend

e

hissettir

iyor.

"Seni rahatsız eden bir şey yaparsam bana söylemelisin," diyorum ona. "İşlerin tuhaflaşmasını istemiyorum."

Gülüştü kulağımın yanından geçer, o kalın kollar beni bir kez daha sıkar. "Aynı."

"Dostum. Beni rahatsız edecek hiçbir şey yapamazsın. En azından, sanmıyorum. Bu arada, iyi sarılırsın. Çok sıcaksın ve güzel kokuyorsun."

"Ben... güzel kokuyor muyum?" diye soruyor.

"Evet. Hangi sabunu kullandığını sorsam tuhaf olur mu? Aslında, boş ver. Kokularımızı eşleştirmek biraz fazla olabilir, değil mi?"

O gülerken homurdandı. "Bu uzun bir sarılma."

"*Biliyorum* dostum. Harika bir şey. Birini en az altı saniye kucakladığında vücudunun seni mutlu ve sakinleştiren endorfin salgıladığını biliyor muydun? Ve ne kadar uzun süre kucaklarsan, o kadar çok endorfin salgıyorsun. Muhtemelen seks gibi bir şey."

Joey homurdanır.

"O zaman altı saniye yerine altmış saniye sarılırsak, on kat daha fazla mutluluk elde ederiz diye düşünüyorum."

"Mantıklı."

Değil mi? Ve bu gece olanlardan sonra Joey'i biraz daha mutlu edebilirim, kendimi daha iyi hissederim. Benim suçum olmadığını söyledi, ama *lanet olsun*, kendimi suçlu hissediyorum. Onu telafi etmek için yapabileceğim bir şey olmalı. Bir randevuya çıktığını sanıyordu, ama heteroseksüel bir adamla çıkmak zorunda kaldı.

"Joey," diye fısıldıyorum. "Harika bir fikrim var." "Sormaya... neredeyse korkuyorum."

Geriye yaslanıp ellerimi omuzlarına koydum. "Sana *doğru kişiyi* bulmana yardım edeceğim."

Ağzı açık kalır.

"Evet!" diye ısrar ettim. "En azından bunu yapabilirim. Senin kanat adamın olacağım dostum!"

Evet de."

"Ben... evet?"

"*Evet*. Pişman olmayacaksın. Yarın buluşalım. Meşgul değilsen tabii? Bir liste hazırlayacağım. Evet. Kesinlikle halledeceğiz dostum. Yarın?"

"Uh, tabii?"

"Tamam, güzel." Joey'e hafifçe itekledim. "Eve git de yarın olsun. Bekle. Yola çıkmadan önce bir kez daha sarılalım mı?"

Yine gülüyor. "Sanırım gerek yok."

"Tamam, dostum. İyi uykular! Sabah görüşürüz."

Joey'nin heyecanlı yüzünü görerek kapımı kapatıyorum ve bir kağıt bloğu alıyorum. Kalem elime alıp kanepeye uzanıyorum ve bir liste yapmaya başlıyorum. Joey'nin en iyi özellikleri. İyi ilk randevular. Erkekleri nereden tavlayabilirim.

Yeni arkadaşım başına ne geldiğini anlamayacak.

"Göğüs mü yoksa popo mu seversin?"

Joey öksürüyor, elini göğsüne götürüyor. Ben ise, buluşmak için kararlaştırdığımız lokantada onun karşısındaki masaya oturuyorum. Dün gece o kadar heyecanlıydım ki, neredeyse hiç uyuyamadım. "Selam Brad."

"Selam dostum. Ee?"

Cevap vermeden önce suyundan uzun bir yudum alır. "Seçeneklerim bunlarsa, sanırım kış."

Not defterime bir not alırım. "Üstte mi, altta mı?"

"Tanrım," diye mırıldanır, yanakları kızarır.

"Utangaç mısın dostum? Öyle olsan da sorun değil. Ama ne kadar dürüst cevap verirsen, sana uygun birini bulma şansımız o kadar artar."

Joey gülmek mi yoksa kafasını masaya vurmak mı gerektiğini bilemiyor gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu tepkiye alışkınım.

Ama ben bu işe kendimi adadım. Joey en iyisini hak ediyor ve ona söylediğim gibi, bunu elde etmesini sağlayacağım. Bu da yeni arkadaşım hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek anlamına geliyor, onun *yağmacı mı yoksa yağmalanan mı* olduğu da dahil.

Nefes alıp, oldukça boş olan lokantaya bakındıktan sonra Joey, "Bu, birlikte olduğum kişiye bağlı," diyor.

"Nasıl yani?" diye merakla soruyorum.

"Oldukça çok yönlüyüm," diye cevapladı, kahve fincanının kulpunu oynatarak. "Ama sadece üstte olduğum ilişkilerim de oldu, anal seks yapmadığımız ilişkilerim de oldu. Partnerimin kendini iyi hissetmesini seviyorum, bu yüzden bir dereceye kadar, onun hoşlandığı şeyleri tamamlayan aktivitelere ilgi duyuyorum."

"*Dostum*. Bu harika."

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşını kaldırarak.

"Evet. Partnerlerin şanslı görünüyor. Rimming yapmayı sever misin?"

Joey kahvesini tükürdü. Ben de birkaç peçete uzattım. Neyse ki, o anda bir garson geldi. Daha fazla kahve istedim, bu sefer bir sürahi ve kendi fincanımı. Ayrıca ekstra ketçaplı patates kızartması. Garson başını salladı ve uzaklaştı.

Joey'nin gözleri masanın karşısından benimkilerle buluştu. Çok güzel gözleri var. Çok sıcak ve davetkar. "Bu gerçekten seni rahatsız etmiyor mu?"

Eşcinsel seks hakkında konuşmak?" "Hayır?" dedim yavaşça. "İnsanlar

insandır dostum. Seks sekstir. Sanırım

kendi sikim ve götüm varken, diğer erkeklerin sikleri ve götleri hakkında konuşmanın beni neden rahatsız etmesi gerektiğini anlamıyorum. Tabii ki *tek bir* sik ve göt. Orada iki tane yok. *Vay canına*, hayal edebiliyor musun?"

"Şu anda neler olduğunu anladığımdan bile emin değilim," diye mırıldanır.

Garsonumuz bir demlik kahve ve benim için bir fincanla geri döner. "Patates kızartması bir dakika sürer," diyor.

"Teşekkürler," diyorum ona, o uzaklaşırken kahvemi döküyorum. "Ben de paylaşıp yardımcı olur mu? Hiç rimmed olmadım, ama kızlara oral seks yapmayı seviyorum."

Joey, ben kafeinimi yudumlarken bana bakıyor. Tamamen siyah ve çok lezzetli.

"Bunu biraz daha açayım mı?" diye soruyorum, kupamı masaya koyarken.
"Sanırım yeter," diye cevaplar, kollarını masanın üzerinde kavuşturarak.
"Evet, rimming yapmayı seviyorum. Her iki şekilde de."
Not alıyorum. "Çocuk istiyor musun?"
Dudakları seğiriyor. "Rimming'den çocuklara mı?" "Büyük işlerden başlıyoruz dostum."
Kafasını sallar, ama gülümsüyor. "Sanırım yapabilirim. Ama sadece aynı şeyi hisseden biriyle birlikte olursam. Her halükarda benim için bir sorun değil."
Kafamı sallayarak bunu not alıyorum. "Sırada ne var?" diye soruyor.
Ona gülümseyerek bakarım. "Taşaklar. Onları nasıl seversin?"
Joey yüzünü kapattı. Omuzlarını sallamasına bakılırsa gülüyor *galiba*, ama ağlıyor olma ihtimaline karşı, ona birkaç peçete daha uzattım. Ellerini indirdiğinde yüzünde bir gülümseme vardı ve ben rahat bir nefes aldım.
"Tanrım, Brad. Bu listenin düzenini gerçekten merak ediyorum. Şey... kendi durumumdan bahsediyorsak, cinsel olarak aktif olduğumda tıraş olmayı tercih ederim. Partnerimden bahsediyorsak, onların vücut kıllarını alıp almamaları benim için gerçekten önemli değil."
Başımı sallıyorum. Bu, Joey hakkında bildiklerimle uyuyor. Oldukça gerçekçi ve rahat biridir. Erkek arkadaşlarının kıllı olup olmamasına takılmaması beni şaşırtmıyor, kendi testislerini düzenli olarak tıraş etmesi de. O böyle düzenli biridir.
"Ben tıraş oluyorum," diye bilgilendiriyorum onu, merak ederse diye. "Biliyorum," diye mırıldanıyor.
Düşüncelere dalmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Tecrübelerime göre, insanlar ağızlarında tüysüz testisleri tercih ediyor gibi görünüyor. Ve ben testislerimin ağızda olmasını sevdiğim için, pürüzsüz kalmak mantıklı geliyor. Böylesi daha iyi, anlarsın ya?"
"Aman Tanrım," diye fısıldadı.
"Fiziksel olarak bir tipin var mı?" diye sorarım, listemi kontrol ederek.
Garson hash brown'larımı getirirken, o koltuğuna yaslanıp derin bir nefes alır. Ona tekrar teşekkür edip yemeğime başlarım. Joey'nin beni izlediğini fark edince dururum.
"Bebek patates kızartması?" diye sorarım, tabağımı göstererek.
Kafasını sallar, dudaklarını ısırır ve "İyi" der.

"Tamam dostum. Ee? Tipin var mı?"

Gözlerini kırpıştırarak, gözleri yavaşça üzerimde dolaşüyor. "Güzel bir gülümseme. Çünkü bu onun iyi biri olduğunu gösterir. Cildimde hissettiğim sert sakalları ve çok nazik davranmam gerekmeyecek kadar sağlam birini severim. Son zamanlarda... yeşil renge karşı bir ilgim var."

Başımı sallayarak bunları not alıyorum. *Gülümser. Erkeksi. Yeşil gözlü.* "Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Benim için iç güzelliği daha önemli," diyor. "Benim istediğim biri... Şey, senin gibi biri."

"Dostum," diyorum yavaşça, çatalımı bırakarak. "Bu çok güzel bir iltifat. Teşekkür ederim."

Joey biraz kararsız görünüyor, yutkunuyor, ben de masanın üzerinden uzanıp kolunu güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Her şey yolunda, Joey-roo. Sana en harika erkeği bulacağım. Bekle ve gör."

O da başını sallar ve ben not defterimdeki bir sonraki soru grubuna geçtiğimde hafifçe güler. "Kaç sayfan var?"

"Altı, sanırım? Vaktin var mı?"

"Evet," diyor, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Vaktim var."

"Harika. Hadi sapıklıklarımızdan bahsedelim."

Joey'nin kahkahası erimiş sütlü çikolata gibi sıcaktır. Bu beni de sıcak hissettirir ve Joey'nin aradığı kişiyi bulma kararlılığım güçlenir.

Belki de bir nedenden dolayı tanıştık. Belki de yeni arkadaşım için yapmam gereken budur. Bu zor bir şey değil. Joey'e yardım etmek *istiyorum*. Hayat denen bu dolambaçlı yolda doğru yönde atılmış bir adım gibi geliyor.

Defterimde tanıdık bir sayfayı açıp bunu not alıyorum.

Brad'in Kendini Bulma ve Aşık Olma Rehberi'nin ikinci adımı:

İyilik yap. Tabii ki.

Joey'nin şimdiye kadar sahip olduğu en iyi kanat adamı olacağım. Sözlerimi unutma. Onunla işim bittiğinde, Joey sıırıslıklam aşık olacak.

Bölüm 6

JOEY

"O heteroseksüel," diyorum, alet çantamı Iggy'nin ayaklarının yanına bırakarak.

Kuzenim bana yavaşça göz kırpmıyor, bu konuşma için yeterince uyanık görünmüyor. Ben de öyle. Son iki gecemi Brad ile yaşadığım her bir etkileşimi tekrar tekrar düşünerek, nasıl bu kadar yanılabildiğimi merak ederek geçirdim.

Gay radarım hiç bu kadar hatalı olmamıştı.

Sonunda Iggy, termosunu yere koyar ve yanındaki merdivene elini dayar. "Brad'den mi bahsediyoruz?"

Başımı sallıyorum.

"Spor salonundaki adam mı?"

Bir kez daha başımı salladım.

"Sana numarasını verip mesaj atmanı söyleyen adam mı?"

Ben irkilirim. "O sadece arkadaşça davranıyordu."

"Bu... oldukça dostça," diye işaret etti Iggy.

Haksız değil. Mesele şu ki... "O adamı suçlayamam, Iggy. O... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O sadece *iyi biri*. Bir arkadaş edinmek istedi ve söylediklerinin yarısının nasıl algılandığının farkında bile değil. Ve *lanet olsun*, onu seviyorum, tamam mı? Seviyorum ve bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum, ama..."

"Ama?" diye soruyor Iggy.

İnliyorum. "Ona arkadaş kalabileceğimizi söyledim. Ve o bana birini ayarlamaya çalışıyor."

"Hoşlandığın heteroseksüel adam sana birini mi bulacak?" diye sorar düz bir sesle.

"*Biliyorum*, tamam mı?"

"Biliyor musun?" Iggy sonunda küçük bir gülümsemeyle sorar. Hafifçe güler ve başını sallar. *Bu duyguyu bilirim.* "Bunun yüzüne patlayacağını biliyorsun, değil mi? Yani... bu adamla ne kadar çok zaman geçirirsen..."

"*Biliyorum*," diye tekrarlıyorum. "Ama o sadece... O sadece Brad." "Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Ters çevrilmiş bir kovaya oturup başımı ellerimin arasına alıp yüzümü ovuşturuyorum. Bir saniye sonra, Iggy'nin eli omzuma konuyor.

"Sakin ol," diyor ve beni iki kez okşuyor.

"Daha önce hiç heteroseksüel bir erkeğe aşık olmamıştım, Iggy. Kendimi daha akıllı sanıyordum."

Kuzenim önümde çömelir. Birbirimize çok benziyoruz. Aynı koyu kahverengi saçlar ve gözler. Aynı bakımı kolay sakallar. Hatta benzer vücut yapılarımız bile var. "Onun heteroseksüel olduğundan emin miyiz?"

Nefesimi veriyorum. "Öyle olduğunu söylüyor, önemli olan da bu."

Kuzenim bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Ve onunla arkadaş olmaya kararlı mısın?"

Yine inlerim. "Evet?"

Iggy başını sallar ve ayağa kalkar. "Peki, beni uyarmadın deme. Ama kim bilir? Belki Brad sana mükemmel erkeği bulur."

O mükemmel erkek. Cinsel yönelimi gibi ufak *tefek* bir sorun dışında. Ve benim hislerim ne olursa olsun, Brad'in benim gibi birini asla sevmeyeceği gerçeği dışında.

Yine başımı eğiyorum. Tamamen mahvoldum.

Bir dakika daha kendimi üzölmeye bıraktıktan sonra, Iggy ve küçük ekibimizin geri kalanına katıldım. Alçıpan asmak, düşüncelerimden uzaklaşmam için iyi bir dikkat dağıtıcıydı, ama öğle saatlerinde telefonum cebimde tekrar tekrar titremeye başladığında, bana hızlıca mesaj atanın kim olduğunu tam olarak bildiğime dair içimde bir şüphe uyandı. Beş dakika dayanabildim ve mesajlarımı kontrol ettim.

Brad: Joseph-broseph, dostum!

Brad: Bu akşam meşgul müsün?

Brad: Eğer öyleyse, programını boşalt. Brad: Bir randevun var.

Brad: Taşaklarını tıraş etmek isteyebilirsin.

Brad: Tabii ilk randevuda sevişmeyeceksen! Sana baskı yapmaya çalışmıyorum dostum. Sen bilirsin.

Brad: Kendini tatmin edebildiğini hayal edebiliyor musun? Bazı insanların kendi kendine oral seks yapabildiğini duydum, ama lanet olsun dostum. Ben o kadar esnek değilim. Sen o kadar esnek misin?

Brad: Cevap vermek zorunda değilsin.

Brad: Tıraşlı olsun ya da olmasın, heyecanlan. Bence bu adamı seveceksin!

Brad: Sana kayganlaştırıcı aldım.

Derin bir nefes alıyorum. Tutuyorum. Bırakıyorum. Biraz gülüyorum. Sonra çok gülüyorum. Gözyaşlarım kurduğunda, ağrıyan göğsümü ovuyorum.

Yüzde yüz mahvoldum.

Ben bir mazoşist olmalıyım. Kendim hakkında bunu bilmiyordum, ama Brad ile bir restoranın dışında buluşmamın başka bir açıklaması yok. Randevum için. Başka bir erkekle.

"Joey Kangaroo!" diye sesleniyor. "Harika görünüyorsun!"

Brad beni kucaklayarak selamlamadan önce cevap vermek ya da ağlamak için vaktim yok. Birden saymaya başladığını anlamam bir saniye sürüyor.

"...beş, altı," diyor ve beni bırakıyor. "Kur yapmaya hazır mısınız?" "Bu...olan şey bu mu?" diye soruyorum, aslında bu akşamki randevumla ilgili ayrıntıyı bilmeden soruyorum. Ben de sormadım.

Cehalet mutluluktur.

Brad'in yüzü kaşlarını çatmaya yakın bir ifadeye büründü. "Öyle olsa iyi olur.

Aksi takdirde o adam seni hak etmiyor."

Oof.

"Değerinden azıyla yetinme, Joey-roo."

"Sen... içeri geliyor musun?" Boğazımdaki yumruya rağmen soruyorum.

Brad gülerek cevap verdi. "Hayır dostum. Seni burada bekleyeceğim. Düşünebiliyor musun? Senin randevuna dalmamı? Oh! Al. Yağlayıcın."

Brad'in bana uzattığı 470 ml'lik kayganlaştırıcı şişesini alırken, rüya mı görüyorum diye merak ediyorum. Ya da belki de bu bir kabus. "Şey... Bunu nereye koyacağım?"

Brad ceplerime bakarak kaşlarını çatı. Hiçbiri yeterince büyük değildi. Beni döndürdü ve kıcıma hafifçe vurdu. "Huh."

Halüsinasyon mu görüyorum acaba?

"Tamam, ben senin için saklarım," diyor. "İhtiyacın olursa bana mesaj at." "Restoranın içindeyken mi?" diye soruyorum. "Randevumdayken mi?"

Brad omuz silkiyor, sanki küçük bir Akdeniz restoranında ilk randevumda 450 gram kayganlaştırıcıya ihtiyacım olması gayet normalmiş gibi.

"Ne, şey... bu adamın adı ne?" diye soruyorum, biraz baygın hissederek.

"Oh! Lewis. Boyu 1,80 metre, kendini twunk olarak tanımlıyor ve seninle tanışmaktan çok heyecanlı. Yeşil gözlü değil, üzgünüm. Yeşil gözler nadirdir, biliyor muydun?"

Biliyordum.

"Onu nerede buldun?" diye soruyorum, endişem artmaya başlıyor. Dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyorum.

Brad eliyle beni susturur. "Kolaydı. Senin için üç farklı sitede birer profil oluşturdum, yaklaşık altı düzine mesajı inceledim ve Lewis'in başlangıç için en uygun kişi olduğuna karar verdim. Bana kaç tane penis fotoğrafı gönderildi biliyor musun dostum? Bir tanesi şapka takıyordu. Penis. Adam değil. Merak etme, Lewis değildi. İyi şanslar!"

Brad beni kapıya doğru itti, benim aklım ise ona gönderilen *birçok* penis fotoğrafında takılı kalmıştı. Tek bir gecede. Bana bir randevu bulmaya çalışırken.

Hangisinin benim için en uygun olduğunu mu analiz ediyordu?

Bu fikir endişe verici. Garip bir şekilde tatmin edici. Biraz kafa karıştırıcı.

Restoranın kapısı, ben geçerken çınladı. Geç de olsa, Lewis'in *1,80 boyunda bir twunk* dışında nasıl görüldüğünü hiç bilmediğimi fark ettim. Meğer onu bulmak hiç de zor değilmiş. El sallıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Beni açıkça tanıyor. Bu da şu soruyu akla getiriyor...

Brad benim fotoğrafımı ne zaman aldı?

Lewis'in yanına doğru ilerlerken, zihnim dakikada bir mil hızla çalışıyor. İtiraf etmeliyim ki, bu randevudan büyük umutlar beslemiyorum, ama yine de elimden gelenin en iyisini yapıp gülümsemeye çalışıyorum. Lewis, bu gece her şeyi geride bırakıp çaba göstermemi hak ediyor.

Ve belki de ben de bunu hak ediyorum.

"Merhaba," diyor, ben yaklaşırken ayağa kalkıyor. "Joe, değil mi?"

"Aslında Joey," diyorum, ama bu, Joey'nin benim gerçek adım değil, takma adım olduğunu düşünen ilk kişi değil. "Joe da olur. Sen Lewis misin?"

O da başını sallar, ikimiz de otururken gözleri üzerimde dolaşır. "Vay canına, şahsen daha da yakışıklısın."

"Öyle mi?" diye dikkatlice soruyorum.

"Evet. Profil resminde yüzünü zar zor görebiliyordun."

Brad ne yayınladı ki?

"Buluşmayı kabul ettiğine sevindim," diye devam ediyor Lewis. "Benimle aynı şeylerden hoşlanan erkekleri bulmak çok zor."

Korku ve merakla dolu bir şekilde yutkunuyorum. Sonunda merak galip geliyor. "Peki, o ne olabilir?"

Lewis bana gizemli bir gülümseme attı. "Su sporları." Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Üç buçuk dakika sonra restorandan çıktığımda, Brad iki kez bakıyor.

"Dostum, bu kadar çabuk mu bitti?" diye sorar, ben kolunu tutarken gözleri büyür. Onu restorandan gelen veya gidenlerin göremeyeceği bir köşeye götürürüm. Özellikle Lewis'in.

"Sana tekne gezintisini sevdiğimi söylemiştim,"

derim ve onu bırakırım. O da başını sallar. "Evet?"

"Sanırım bunu profilime 'su sporları' olarak yazdın, değil mi?" "Evet?" diye tekrar sorar, bu sefer daha yavaş.

Nefesimi verirken, küçük bir kahkaha kaçırıyorum. "Bana üzerine işlememi istedi, Brad. Bilirsin... *su sporları*?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım. Bu... Hayır. Belinda'ya büyük bir özür borçluyum. *Dostum*, farkında değildim." Utanır. "Ona işlemek istemediğini mi anlıyorum?"

"Hayır," dedim açıkça, yine gülerek. "İstememişim."

Ama komik olan şey, Brad *bana üzerine* işlememi isteseydi? Muhtemelen kabul ederdim. Hatta hoşuma bile gidebilirdi. Duşta durup, sırtından su damlarken, kışını dışarı çıkarmış, benim işaretimi beklerkenki hali...

Hayır. Hayır, hayır. Kes şunu.

"Kahretsin," diyor Brad, hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Çok kötü. Zavallı Lewis."

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, bugün yüzüncü kez yüzümü ovuşturarak. "Zavallı Lewis."

"Oh, dostum, hayır," diyor Brad, yaklaşarak kollarımı yatıştırıcı bir şekilde ovuşturuyor. "Joey, sana birini bulacağız. Bu sadece ilk

denemeydi. Boş bir atış, diyebiliriz. Endişelenme... Endişelenme. Bir dahaki sefere, boş bir deneme olmayacak."

Kollarımı indiriyorum. Brad bana cesaret verici bir şekilde gülümsüyor ve onu öpmek için kendimi zor tutuyorum. Yüzünü ellerimle tutup... tüm gücümle onu öpmek için kendimi zor tutuyorum.

Bunun yerine, "Benim için çektiğin fotoğrafı görebilir miyim?" diye soruyorum.

"Tabii," diyor ve telefonunu çıkarıyor. Bir dakika kadar dokunduktan sonra ekranı bana doğru çeviriyor.

Fotoğraf arkadan çekilmiş. Sumo squat yaparken çekilmiş, omuzlarımda halter var, spor şortum kıcıma müstehcen bir şekilde yapışmış ve uyluklarım hareketle gerilmiş.

Tanrım. Daha kötüsü de olabilirdi herhalde. Bir şekilde. Kafamı kaldırdığımda Brad hala bana gülümsüyor.

"Bunu ne zaman çektin?" diye soruyorum, ama birlikte antrenman yaparken çekmiş olmalı.

"Geçen gün spor salonunda!" diye cevaplıyor. "Formuna bak dostum. Harika."

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor.

"Hey, Brad? Akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Bayılmadan önce.

"Tabii ki dostum! Evet, muhtemelen acıkmışsındır. Lewis için tekrar özür dilerim. Bir dahaki sefere daha iyi olacak, söz veriyorum. Su sporları olayını motorlu tekneye çevireceğim. Karıştırmanın imkanı yok."

Brad kolumu tutup beni köşeyi dönüp Akdeniz restoranının ters yönüne doğru götürürken, ne yaptığımı merak ediyorum. Iggy haklı. Bu benim için kötü sonuçlanacak. Yine de kendimi durduramıyorum.

İstemiyorum bile.

"Tayland yemeği mi?" diye sordu Brad, bir paket servis yerinin önünde durarak.

Kabul ederek başımı sallıyorum ve o kapıyı açıp gülümseyerek beni içeri davet ediyor. Brad ve ben yemeğimizi sipariş edip benim arabama binerek onun dairesine gidiyoruz. En son buraya geldiğimde heteroseksüel bir erkekle flört ettiğimi düşünürsek, onun kapısından içeri girmek biraz gerçeküstü geliyor.

Bu sefer Brad'in peşinden içeri giriyorum. Dairesi beklediğimden daha düzenli. Belki de benim tarafımdan yanlış bir varsayım, ama Brad'in kaotik enerjisine bakarak, evinin de aynı kaosu yansıtacağını düşünmüştüm. Kanepede birkaç oyun kumandası ve önündeki alçak masanın üzerinde birden fazla

düşük masanın üzerinde birden fazla kahve fincanı var. Ama bunun dışında her şey temiz ve düzenli.

Brad mutfağa doğru yöneldi. "İçecek?" diye seslendi. "Su?"

İki şişeyle geri döndü, kolunda yiyeceklerimiz asılıydı. Brad yemek masasını geçip oturma odasına girdi, ben de onu takip edip kanepenin yanına oturdum.

"İnşaat sektörüne nasıl girdin?" diye soruyor Brad, içeceklerimizi ve yemeğimizi sehpaye koyarken. Yağı ne yaptığını hiç bilmiyorum, ama sormaya korkuyorum.

"Delgado ailesinin mesleği," diyorum, Brad'in bana uzattığı paket servisi kabul ederek. Bana bekleyen bir bakış atmadan önce kendi paketini açıyor. "Babam ve amcam, babam vefat etmeden önce bu işi birlikte yürütüyorlardı. Babamla hiç iyi anlaşamazdık. En azından annemle boşandıktan sonra. Ama... inşaat işini hep sevmişimdir. Ellerimle çalışmayı ve sıfırdan bir şey inşa etmeyi. Talaş kokusunu da hep sevmişimdir. Sanırım bana çocukluğumu hatırlatıyor. En azından iyi kısımlarını."

Brad başını salladıktan sonra yumuşak bir sesle, "Delgado. Soyadın bu mu?" dedi.

Ben başımı salladım ve o, sanki dilinde heceleri deniyormuş gibi "Joey Delgado" diye fısıldadı. Bunu bu kadar sevmemem gerekirdi.

"Ya sen?" diye soruyorum.

"Bradley," diye cevaplar ve yemeğinden bir lokma daha alır.

Duraklıyorum, çatalım ağzıma yarı yolda kalıyor. Çatalı geri koyuyorum. "Adın... Brad Bradley mi?"

Başını sallayarak onaylar.

Aman Tanrım.

Sormam gerek... "Peki ikinci adın?"

"Ulysses," diye cevaplar, çok rahat bir şekilde.

Yavaşça nefes alıyorum. Nefesimi veriyorum. Gülmemi engelliyorum. "Tam adın Brad Ulysses Bradley mi?"

"Tabii ki," diyor, bana sırtarak. "Senin ikinci adın ne?" "Francis," diyorum.

O da "Joey-roo daha çok hoşuma gidiyor" diye mırıldanır.

Boğazımı temizleyip, "Bana öyle dediğinde, aslında bana bebek kanguru-roo dediğinin farkında mısın?" diyorum.

Brad bir an durup düşünür, sonra y ü z ünde bir gülümseme belirir. "Dostum. Bu harika."

Ben gülerek çatalımı tekrar elime alırım. "Sen ne düşünürsen düşün, dostum."

Gözleri gülünç derecede büyür. "B-U-B. Bub. Vay canına! Hiç fark etmemiştim." Küçük bir kahkaha atar, sesi o kadar memnun ki içim ısınır. "Bu oldukça mükemmel, değil mi?"

"Öyle," diye onaylıyorum, bu sevgi sözcüğünü söylemenin neden bu kadar iyi hissettirdiğini fazla düşünmemeye çalışarak. Ya da neden buradaki durum, Lewis ile kısa karşılaşmamdan çok daha iyi bir randevu gibi hissettiriyor, her ne kadar bu bir randevu olmasa da.

Hayır, bunların hiçbirini düşünmüyorum. Brad Ulysses Bradley'nin yanında akşam yemeğimin tadını çıkarıyorum ve bana inşaat hakkında daha fazla bilgi vermemi istediğinde, saatlerin geçip gitmesi çok kolay oluyor.

Bölüm 7

BRAD

"Birden ona kadar bir ölçekte, bıyık ne kadar seksi? Yedi? Sekiz?"

Jason öğle yemeğinden yavaşça başını kaldırıp bana göz kırpmıyor.

"Hayır mı? Peki, şu şeyden daha mı seksi, yoksa daha mı az seksi..." Notlarımı kontrol ediyorum. "Bağırsaklarını yeniden düzenleyeceği garantili bir penis." Yüzümü buruşturuyorum. "İğrenç. İnsanlar bunu sever mi?"

"Porno biyografileri mi okuyorsun?" diye sorar arkadaşım. "Lütfen, *lütfe*n evet de." Bir saniye sonra ekler, "Her halükarda sorularım olurdu ama."

"Porno değil. Joey için mükemmel erkeği bulmaya çalışıyorum," diye sabırla açıklıyorum. Yemin ederim, bazen Jason'ın anlaması bir dakika sürüyor.

"Ve Joey'nin mükemmel erkeği ya bıyıklı ya da mega bir penisi mi var?" diye sorar.

"Ugh," diye inledim. "Haklısın. İkisi de yeterince iyi değil. Sanırım başlangıç noktasına geri döndüm."

Jason ağzına bir lokma salata atarken, hastane kafeteryası etrafımızda hareketli bir şekilde çalışıyor. Hemşirelik programı biraz kaotik olabiliyor, bu yüzden bugün en iyi arkadaşı, yani benimle gerçek bir öğle yemeği molası için vakti olduğu için şanslıyım. Dışarıdan yardım almayı kabul edecek kadar gururlu bir kanat adam değilim.

Özellikle de söz konusu kaynak benimkinden daha fazla penis deneyimi varsa. Jason'ın sayısı sadece iki olabilir, ama bu yine de benimkinden bir fazla. Benimki, tabii ki, kendiminki.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Jason sorar ve beni fallus odaklı düşüncelerimden koparır.

"*Evet*, sana zaten söylemiştim. O benim Joey Kangaroo'm."

"Mhm," diye mırıldanıyor. "Peki bu kanguru neye benziyor?"

Dün geceki spor salonundaki seansımızdan Joey'nin zihnindeki görüntüsünü canlandırırken, sert plastik sandalyeme yaslanıyorum. Her zamanki gibi şort giyyordu, gri olan değil, mavi olan. Ve hafta başında Lewis ile başarısız olsak da, keyfi yerinde görünüyordu.

"O sanki... Kibarlık bir erkek olsaydı," diyorum. "Gözleri brownie gibi sıcak. Ve yumuşak bir şekilde kaslı? Challah ekmeği gibi. Üstüne saçları için biraz çikolata serpiştirin, işte bu kadar."

"Kulağa... yenilebilir gibi geliyor," diye mırıldanır Jason.

"Sence bunu biyografisine eklemeli miyim?"

Jason başını ellerinin arasına gömerek inler. "*Bence onu ısırmalısın.*"

"Ne?"

Avuçlarını masaya vurur. "Onun için gerçekten bir flört profili mi oluşturdu? Bu mu?"

"Evet?" diye yavaşça cevap veriyorum. "Başka ne yapmam gerekiyordu? 'Ben ve erkek arkadaşım erkek sevgilisi arıyoruz' yazan bir tabela ile dolaşmak mı?"

"Bunu yapma," der Jason hemen. "Neden denemiyorsun, bilmiyorum... Bir gey bar?"

"Huh," diyorum. "Bunu düşünmemiştim. Eğlenceli olurdu. Eşcinsel erkekler dans etmeyi bilir."

Jason dilini ısırtıyor gibi görünüyor. "İyi misin?" diye soruyorum.

O başını sallar.

"Yüzün biraz kızarmış," diyorum.

"Ne kadar dürüst olmam gerektiğini merak ediyorum," diyor Jason. "Bu işe karışmayacağımı söyledim, ama *zor*."

"Zor," diyorum gülerek.

"Tanrım," diye inler Jason, öğle yemeği tepsisini kenara kaydırır. Kollarını masanın üzerinde kavuşturur, ciddi bir ifadeyle bakar. O yüz ifadesinden dolayı koltuğumda biraz daha dik otururum. "Tamam, mesele şu. Kızlardan hoşlandığını hep biliyordun, değil mi?"

"Evet?"

"Doğru. Ama *hiç*... bir erkeğe o şekilde baktın mı?" "Ne şekilde?" diye soruyorum. "Onları göğüslü olarak hayal etmek gibi mi?" Jason gözlerini kırıştırıyor. "Hayır. Bir erkeği hayal etmek gibi. *Seninle* birlikte."

"Benimle ne yaparken?"

Gözleri kısılır. "Kasten anlamazlıktan mı geliyorsun? Seninle, seninle, Bee. Bilmiyorum. Sana oral seks yaparken, belki? Ya da sen onları sikerken?"

Bir an düşünürüm. Aklıma ilk gelen erkek Joey'dir, ama onun dizlerinin üzerine çökmüş halini hayal etmek o kadar yanlış gelir ki, hemen aklımdan çıkar. Arkadaşımı öyle düşünmemeliyim. Bu doğru değil.

Bunun yerine başka bir adamı deniyorum. Biraz uzakta bir masada oturan rastgele bir adam. Zihnimde onu yeniden düzenliyorum, onu masanın üzerine eğiyorum. Önlüğünü kenara itiyorum. Uyluklarının kıllı mı yoksa Joey'inki gibi biraz daha pürüzsüz mü olduğunu merak ediyorum.

Kahretsin.

Tekrar deniyorum, rastgele adama odaklanarak, kendimi onunla hayal etmeye çalışıyorum. Ama... yapamıyorum.

Kafamı sallıyorum. "Erkeklerden hoşlanmamın bir sakıncası olmadığını biliyorsun, Birdie. Ben sadece... hoşlanmıyorum."

Bana uzun bir süre baktıktan sonra başını salladı. "Haklısın. Peki Joey'nin bir sonraki randevusu için planın ne?"

"Boudoir fotoğraf çekimi."

Jason nefesini tutar. "Ne?" diye ciyaklar.

"Bilirsin, onun ve randevusu için eğlenceli, seksi bir tanışma gibi," diyorum gülümseyerek. "Çiftin seansını çoktan ayarladım."

"Joey biliyor mu?" diye soruyor.

"Henüz değil. Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Jason ayağa kalkarken. "İşe dönmem lazım, ama bana bir iyilik yapar mısın? Açık fikirli olmaya çalışır mısın?"

Ben her zaman açık fikirliyimdir, ama yine de başımı sallıyorum. "Tabii dostum. Görüşürüz."

Jason omzumu sıkıyor — ki bu onun için bir kucaklama anlamına geliyor — ve gidiyor. Eşyalarımı topluyorum ve ben de aynı şeyi yapıyorum. Bitirmem gereken işler var. Peki sonra?

Sonra bir randevu seçmem gerekiyor.

"Neredeyiz?" Joey, onu götürdüğüm dükkânın ön bölümüne bakarak sorar. Burası bir bekleme odası gibi görünüyor, bu mantıklı. Muhtemelen özel bir alanda boudoir setleri var.

"Bir sonraki randevunda," diyorum ona.

"Evet," diyor yavaşça. "Anladım. Ama... bu ne?" "Soru.

Testislerini tıraş ettin mi?"

Joey bana göz kırpmıyor.

"Merhaba," diye bir ses arka taraftan geliyor. Bir saniye sonra, bir kadın koyu renkli perdelerin arasından çıkıp bize gülümsüyor. "Merhaba. Ben Gianna. Siz ikiniz bir sonraki seansım mısınız?"

"O öyle," diyorum ona, Joey'i hafifçe öne iterek. "İkincisi de birazdan gelir."

Gianna Joey'i baştan aşağı süzerken, Joey bana bakıp gözlerini kocaman açar. "Bu da ne?" diye telaşla fısıldar.

Sadece ona gülümserim. "Çok *seveceksin*. Güven bana."

O pek emin görünmüyor, ama telefonum çalıyor, ben de Gianna Joey'i kayıt masasına götürürken uzaklaşıyorum. Joey'in randevusundan gelen mesajı görünce midem düğümleniyor.

O kaçmak zorunda.

Siktir lan.

Adama hemen cevap yazdım ama olmuyor. Konser biletleri için sırada beklemekle ilgili bir şey mi?

Kafamın içinde birkaç kez küfür ettikten sonra derin bir nefes aldım. Hayır, sorun değil. Fotoğraf çekiminin ücreti zaten ödendi ve biz buradayız, o yüzden... kendim yapacağım. Önemli değil. Joey yine de eğlenecek. Ve Joey-roo'mu onaylamadan önce bir sonraki randevusunu şahsen kontrol edeceğim. Onu bu kadar kolayca eken biri bizim zamanımıza değmez.

Kararımı verdikten sonra telefonumu cebime koyup arkamı dönüyorum. Joey ve Gianna gitmiş, ben de bekliyorum. Gianna'nın geri dönmesi sadece bir dakika sürüyor. Bana bekleyen bir bakış atıyor.

"Planlarda *ufak* bir değişiklik oldu," diyorum ona. "Görünüşe göre ikinci kişi ben olacağım."

Gianna gülümser ve beni tezgaha doğru çağırır. "Harika. Sakıncası yoksa, siz ikiniz çok güzel bir çift olursunuz."

"Öyle olurduk, değil mi?" diye hüznü bir iç çekişle onaylıyorum.

Keşke öyle olsaydı.

Gianna bana bir feragatname imzalatır ve sonra beni perdelerin arkasındaki giyinme odasına götürür. Orada aynanın önünde birkaç giysi çantası asılıdır. "Birkaç kıyafet seçeneğiniz var. Her birinin fotoğrafı var

her şeyin nasıl giyildiğini görebilirsiniz. Sorunuz olursa bana söyleyin. Seve seve yardımcı olurum."

"Tabii," diyorum, her çantaya iliştirilmiş resimlere bakarken gözlerim biraz büyüdü.

Gianna beni yalnız bırakıp arkamdaki perdeyi kapatır. Tereddütle, giysi çantalarından birinin fermuarını açarım ve gerçek kıyafetlerin yerine geçen karmaşık kemer ve kayışları incelerim.

Tanrıya şükür taşaklarımı tıraş etmişim.

Birkaç dakika sürer, ama sonunda kıyafetimi giyerim. Bana ellili yılların vintage tarzını hatırlatır, o zamanlar erkeklerin takım elbise altında giydiği gibi. Deri kayışlar belimdeki kemerden uyluklarımdaki jartiyerlere kadar uzanır. Daha küçük kayışlar giydiğim yüksek, süslü balıksırtı çoraplara kadar iner. Külotum gülünç derecede kısadır, üst bacaklarım çıplak kalır. Ve gömleksizim.

Ama papyonum var. Bu da bir şeydir.

Perdenin arkasından kafamı çıkardığımda, Gianna bana gülümsüyor. "Bir sonraki adıma hazır mısın?"

Bir sonraki adım, saçımı yapmak. Gianna, ürün ve ısıyı bir arada kullanarak saçımı parmak dalgaları şeklinde şekillendiriyor. Sonuç, sanki geçmişten gelmişim gibi görünüyor.

Harika.

Gianna işini bitirince bana gülümsedi ve aynada gözlerimle buluştu.

"Partnerini görmeye hazır mısın?"

Aman Tanrım.

"Evet. Evet, göster bana."

Gianna beni koridordan aşağıya götürür. Başka bir perdeyi yana çekip bana ilerlemem için işaret ettiğinde, Joey ile göz göze geliriz.

O hemen öksürmeye başlar.

"Dostum," diye nefes alıp öne doğru adım atarım. "Şu haline bak."

Joey, benimkiyle aynı, gülünç derecede küçük bir külot giyiyor. Ama karmaşık jartiyerler yerine, her bir uyluğunun etrafında basit bir bant ve omuzlarından geçen askılar var. Koordineli kıyafetlerimize o kadar dalmışım ki, ilk başta Joey'nin gözlerinin ne kadar büyüdüğünü fark etmiyorum.

Doğru.

"Ah," diyorum olabildiğince nazikçe. "Demek, şey. Görünüşe göre randevun gelememiş. Üzgünüm dostum."

Özür dilercesine yüzümü buruşturuyorum, ama Joey sadece başını sallıyor, ağzı açık kalmış.

"Ben de ben devreye gireyim dedim," diye devam ediyorum. "Seni ortada bırakmak istemedim, J-roo."

"Brad," diyor boğuk bir sesle.

Ve lanet olsun, üzgün, değil mi? Tabii ki üzgün.

"Biliyorum, ama sorun değil," derim, yanına gidip şezlonga otururum. "Pes etmeyeceğiz. Bir kez daha başarısız olduk. Bu sadece iki kez. Bir dahaki sefere, sopan kesinlikle toplara çarpacak."

Joey yüzünü ovuşturmaya başlar.

"En azından harika görünüyorsun," diyorum ona, uyluğuna birkaç kez vurarak. "Yani, *Tanrım*. Şu bacaklara bak. Gurur duymalısın dostum."

Joey ellerini indirir, gözlerime bakarken yanakları biraz kızarır. Uyluklarını okşamayı bırakıp ona cesaret verici bir gülümseme atarım, ama o sadece bana göz kırpar.

İçim bir anda sıkışıyor. Hâlâ mutlu değil.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan, iptal edebiliriz," diyorum ona, sesimi alçaltarak. Gianna nazıkçe bize biraz alan bırakıyor, biz konuşurken odanın köşesinde fotoğraf ekipmanlarını kuruyor. Eminim vazgeçmemiz gerekirse anlayışla karşılayacaktır. Her halükarda, zamanı için parasını çoktan aldı.

Joey derin bir nefes aldı. "Gerçekten sorun olmaz mı?" diye sordu. "Sadece iç çamaşırınla benimle uygunsuz pozisyonlara girmen?"

"Öncelikle, onlar iç çamaşırım değil," diyorum, bunun konuyla ilgisi olmadığını bilsem de. "Ama *dostum*, sana daha önce de söylediğim gibi, beni rahatsız edecek hiçbir şey yapamazsın. Yani hayır, rahatsız olmazdım. Neden olsun ki? Sen benim... benim Joey-roo'msun."

Bir tür sonuca varmış gibi görünüyor çünkü başını sallar ve dudaklarını yalar. "Evet, tamam. Yapalım."

"*Evet*," diye fısıldayarak elimi kaldırıyorum. Joey avucuma hafifçe vuruyor.

"Hazır mısınız çocuklar?" diye soruyor Gianna.

"Evet," diyorum mutlu bir şekilde. "Hadi biraz klas ve seksi fotoğraflar çekelim." Joey yanımda gülerek nefesini verirken, ben de gülümsemeden edemiyorum.

Bu benim için bir ilk olacak. Hiç profesyonel olarak fotoğraf çekilmedim, ama bunu yeni kardeşimden daha iyi kim yapabilir ki? Yeni şeyler denemek iyidir. Denemeden bir şeyi sevecek misin sevmeyecek misin nasıl bilebilirsin ki?

Belki de bu yolculuğu m da odaklanmam gereken şey bu olmalı. Sonuçta, kendini keşfetme, *keşfetmekle* başlar.

Not defterim yanımda yok, ama zihnimde not alıyorum.

Brad'in Kendini Bulma ve Aşık Olma Rehberi'nin üçüncü adımı:

Beklenmedik bir şey denemek.

Evet. Bu harika olacak. Hissedebiliyorum.

Bölüm 8

JOEY

Heteroseksüel erkekleri baştan çıkarmaya çalışmak benim alışkanlığım değildir.

Cinselliğini keşfetmek isteyen birine yardım etmekle, bir kişinin söylediği gerçeğe açıkça saygısızlık etmek arasında fark vardır.

Ama Brad, iç çamaşırlarımızla poz verdiğimiz lanet olası bir boudoir fotoğraf çekiminde ona dokunmam için bana yeşil ışık yaktı ve ben bu fırsatı kaçırmayacağım. Eğer bir sonuç çıkmazsa, o zaman öyle olsun ve Brad konusunda tutunduğum bu umut tohumundan kurtulmanın bir yolunu bulurum.

Ama fırsatım varken, beni farklı bir gözle görmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Belki sonuçsuz kalır. Belki hiçbir şey değişmez. Ama ya değişirse?

Denemeliyim.

Gianna onu şezlongun üzerine yerleştirirken Brad'in yüzünde bir gülümseme var. Muhteşem görünüyor. Öldürücü derecede yakışıklı. Kısa da olsa, istediğim ve sahip olabileceğimi düşündüğüm her şey gibi.

Başlangıçta, Brad'in flört ettiğini ve aşırı ileri gittiğini düşündüğümde, samimiyet devreye girmeden önce onu tanıyabilmem için biraz yavaşlamasını dilediğimden eminim.

Şimdi? Onun çıplak karnını öpmeden duramıyorum. *Kahretsin*, göbek deliği dışarı çıkık. Gördüğüm en yakışıklı adamda gördüğüm en sevimli göbek deliği.

Mahvoldum.

"Tamam," diyor Gianna, beni hafifçe çekerek. "Buraya gel tatlım."

Fotoğrafçımızın söylediği yere gidip Brad'in bacaklarının yanına oturuyorum. Brad şezlongda sırtüstü yatıyor, bir kolunu başının arkasına koymuş, diğer kolunu ise sandalyenin sırt kısmına dayamış. Bir bacağı düz, diğeri bükülmüş. Gianna elimi Brad'in bükülmüş dizine götürüyor ve içimdeki her şey geriliyor.

"Burada kalacaksın," diyor bana. "Ve arkadaşına onu yemek istermiş gibi bak. Bu zor olmamalı."

Hiç de zor değil.

"Mükemmel," diyor, geri çekilirken. "Orada kalın, beyler. Daha küçük bir gülümseme lütfen, Bay Bradley."

Brad gülümsemesini hafifletir, yüzü birkaç kez seğirir, sonunda manik bir sırtışa benzeyen bir ifadeyi kontrol altına alır. Parmaklarımı onun cildine bastırırım ve gülümsemesi tekrar genişler.

Gianna küçük bir kahkaha atar, ama fotoğraf çekmeye başlar. Brad'den gözlerimi ayıramıyorum. Külotları benim jartiyerlerimle aynı paslı kırmızı renkte, çorapları ise koyu gri. Uyluklarından yukarı ve aşağı uzanan jartiyerler siyah deridir. Ve papyonu. O malzemeyi elimle değiştirmek istiyorum. Ya da daha da iyisi, dilimle.

"Dostum," diyor Brad sessizce. "Bunu daha önce yaptın mı?" "Hayır," diyorum kalın bir sesle. "Neden?"

"Sen doğuştan yeteneklisin. Çok yoğun görünüyorsun dostum. Bekle. Bırak da..." Boğazını temizler ve gözlerini kapatır, yüzünü boşaltmaya çalışır, ama gözlerini tekrar açıp bana baktığı anda, o gülümseme geri gelir. "Siktir, bu işte berbatım," der gülerek.

"Gülümsemi seviyorum," diyorum ona, elimi biraz daha yukarı kaydırarak, parmaklarımı jartiyer kayışlarına takıyorum.

O titrer, benim nabzım hızlanır.

"Harika gidiyorsunuz," diyor Gianna, Brad'in ayağını benim uyluğumun üzerine koymak için içeri girerken. Hareketle bacakları daha da açıldığında, derin bir nefes alıyorum. Jartiyerlerini tutup onu kucağıma çekmek istiyorum.

"Bunu bir yabancıyla yaptığını hayal edebiliyor musun?" diye soruyor Brad. "Neden bunun iyi bir test olacağını anlayabiliyorum, biliyor musun? Aranızda kimya olup olmadığını görmek için."

"Peki ya biz?" diye soruyorum, parmaklarım onun cildinde dolaşırken.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Biz yabancı değiliz," dedi, beni sadece birkaç haftadır tanıyan bu adam. "Yani bunu yapmamız mantıklı."

Gianna etrafımızda dolaşıp fotoğraf çekmeye devam ederken ben gülerek nefes alıyorum.

"Şimdi ikinizin yerini değiştirin," diyor, kamerasını boynuna asarak. "İşte."

Gianna bizi yeniden konumlandırırken Brad'in bacağını bıraktım. Bu sefer Brad'i şezlonga diz çöktürdü, bacaklarını birbirinden bir adım kadar ayırdı. Beni yere çöktürdü.

Brad'in önünde diz çökerken kanım kaynar, onun penisi yüzüme bu kadar yakinken bu pozisyon inanılmaz derecede samimi. Gianna ellerimi tam istediğim yere koyar: Brad'in kalçalarının iki yanına.

Bir kez olsun gülümsemiyor. Bana küçük bir kaç çatarak bakıyor, kaşlarının arasındaki boşluk çatılmış. Gianna kollarını hareket ettirip ellerini arkasında çaprazlayarak onu benim merhametime bırakırken, dikkati dağılmış görünüyor.

Yarı sert olduğumu fark etmesini isteyip istemediğime karar veremiyorum.

Gianna geri çekilirken Brad yutkunuyor, kamerasının deklanşörü yumuşak bir tıklama sesi çıkarıyor. Bu sefer ikimiz de konuşmuyoruz. Başparmaklarımla kalça kemiklerini okşuyorum, bakışlarım yüzünden göğsüne kayıyor. Belirgin karın kaslarına. Küçük göbek deliğine ve külotunun penisini örtme şekline. Yumuşak bir nefes alıyorum, öne eğilmek için can atıyorum. Ona sokulmak ve burnumu penisine sürtmek için. Külotunu yana kaydırmak için, böylece testislerini istediği şekilde ağzıma alabileyim.

Ona dokunmak istiyorum. Tadına bakmak. Hepsini yutmak.

Ama yapmıyorum. Asla yapmam, yaklaşmam bile. O istemediği süreç.

Gözlerimi yukarı kaldırdığımda, Brad'in beni izlediğini görüyorum, ağzı hafıfçe aralık. Bakışlarımı kırmıyor, değerlendirilmekten utanmıyor ya da bir erkek tarafından değerlendirilmekten rahatsız görünmüyor. Açık ve utanmaz, ve *merakı da* bu listeye ekleyebilecek miyim bilmiyorum, ama bunun için dua ediyorum.

"Bay Delgado," diyor Gianna yumuşak bir sesle, düşüncelerimi bölerek. "Neden onun bileklerini tutmuyorsunuz?"

Seve seve.

Ellerimi Brad'in kalçalarının etrafından, ellerinin dayandığı kıvrımlı poposuna doğru kaydırıyorum. Bileklerini kavradığımda cildi sıcak, bu hareket beni onun kasıklarına yaklaştırıyor. Başparmağımın altında nabzının attığını, diğer parmağımın altında poposunun kıvrımlarını hissedebiliyorum.

Bu gerçek olsaydı, o çoktan çıplak olurdu. Onu burada tutarken ona sevgiyle yağmur yağdırırdım. Onun penisini ağzıma alır, kalçalarını itmesine izin verirdim, ama hızı ben kontrol ederdim, orgazmının yoğunluğu ezici olacak kadar uzun süre onu orgazm olmaya izin vermezdim.

O benim kollarımda titrer ve titrerdi, sadece benim için parçalanırdı.

Bittiğinde gülümserdi. Biliyorum gülümserdi.

Brad'in gözleri vücudumda geziniyor. Külotumun içindeki ereksiyonu görebildiğinden şüphem yok.

"Dostum," diye fısıldar, gözleri Gianna'ya kayar ve sonra bana geri döner. "Sorun yok. Bu tamamen normal bir tepki."

Brad'in kışının üstünü başparmağımla okşayarak mırıldanırım. Gözleri büyür.

"Tamam, şimdi devam edelim," diyor Gianna.

Bize birkaç poz daha yaptırdı, her birinde Brad ve ben bir şekilde birbirimize bağlıydık. Hiç çekinmedi, hiç irkilmedi. Tüm seans bir irade egzersizi gibiydi.

Bir saatimiz neredeyse dolduğunda, Gianna beni şezlonga oturtur, ayaklarım yere değiyor. Brad'i kucağıma oturtur.

"Tamam, Bay Bradley, kollarınızı onun omuzlarına dolayın," diyor Gianna. "Evet. Aynen öyle. Bir elinizi sırtına koyun. Evet. Diğerini saçlarına. İşte böyle."

Gianna arkama geçer ve ben gözlerimi kapatırım. Brad'in yumuşak nefesleri kulağımın yanından geçer ve parmaklarım sırtına sıkıca tutunur. Bir an için, onun sıcaklığını ve göğsünün benim göğsüme değmesini keyifle hissederim. Hatta, onun kollarında hissettiğim sahiplenilme duygusunun gerçek olduğunu hayal ederim.

Bunun son şansım olduğunu bilerek, bir elimi kalçasına kaydırıyorum ve dudaklarımı boynuna değdiriyorum. Bu bir öpücükten çok bir baskı gibi, ama yeterli. Onu içime çekiyorum. Nefes alıyorum. Saçındaki pomadan gelen koku, onun normal kokusunu bastırıyor, ama yine de orada, tüm bunların altında hafif bir nota olarak.

Saçımı kavrayan eli sıkılaşıyor, göğsü benimkine doğru yükseliyor.

"Harika iş çıkardınız," diyor Gianna, sesi cam kırılma sesi kadar keskin, Brad'in benden uzaklaşmasına neden oluyor. Dikkatlice kucağımdan iniyor ve ben de onu bırakıyorum. "Gidip üstünüzü değiştirebilirsiniz, ben de eve götürmeniz için bir flash bellek hazırlayayım."

"Teşekkürler," diyor Brad ve bana küçük bir gülümseme atıyor. "İyiymiş, değil mi? Biraz eğlenceliydi?"

"Evet," diyorum, o hala önümdeyken her santimini gözlemliyorum. Hatırlatacak fotoğraflarım olduğunu bilsem de, aynı şey olmayacak. "Bu gerçekten yaratıcı bir buluşma fikriydi, dostum. İyi iş çıkardın."

Mutluluktan kızarır, o kadar sevimli görünür ki fiziksel olarak acı verir. "Gidelim mi?" diye sorarım.

O başını sallar ve biz perdeleri olan kapıdan dışarı çıkarız. Ben kendi soyunma odama girmeden önce onun soyunma odasına girmesini izlerim. Jartiyerimi çıkarıp iç çamaşırımı sağlanan çamaşır sepetine atarken, aklım Brad'de kalır. Onu bir ördek yavrusu gibi takıntı haline getirmem gerçekten çok acınası bir durum. Bu saplantıyı nasıl durduracağımı bilmiyorum. *İsteyi* nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Kendime bunun son olacağını söyledim. Bundan sonra, bunu unutacağımı söyledim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Brad ile arkadaş olmak işe yarayabilir mi? Zamanla hislerim kaybolabilir mi? Elbette kaybolur.

Bu umuda tutunarak giyinme odasından çıkıyorum ve ilk başta duvarlarda sanat eseri sandığım örnek fotoğrafların önünde Brad'i bekliyorum.

Bir boudoir fotoğraf çekimi. Sadece Brad.

"Selam," diyor, yanıma gelerek, yüzünde bir gülümsemeyle. Saçları hala dalgalı ve şekillendirilmiş, tişörtü ve kot pantolonuyla oldukça zıt bir görüntü oluşturuyor. "Fotoğraflarımızı görmek için sabırsızlanıyorum dostum. Bir tanesini duvarıma asacağım."

Sözlerini anlamam bir saniye sürer. "Sen... yarı çıplak fotoğrafımızı duvarına asmak mı istiyorsun?"

"Evet, neden olmasın? Daha önce hiç profesyonel fotoğraf çektirmedim. Büyük bir olay gibi geliyor."

"Ya biri görürse?" diye soruyorum. Kafasını eğiyor. "Ne olmuş yani?"

"Yani... muhtemelen bizim birlikte olduğumuzu düşünecekler." Bu onu rahatsız etmez mi?

Brad sadece omuz silkiyor. "Bu bir sorunsa, bu *onların* sorunu gibi görünüyor."

Gianna perdeyi aralayıp içeri girmeden önce tek bir cevap bile bulamıyorum. "İşte geldik, çocuklar," diyor neşeyle, bir flash bellek uzatarak. "Fotoğraflarınız."

Brad teşekkür ederek kabul eder.

"Söylemeliyim ki," diye devam ediyor Gianna, "ikinizle çalışmak harikaydı. Bence Bay Delgado, randevusu gelmediği için şanslı." Brad başını sallar. "Hayır, şanslı olan benim." *Ah, Tanrım.*

"Tekrar teşekkürler," diyor. "Bir daha fotoğraf çektirmek istersem kimi arayacağımı biliyorum."

Gianna, Brad'in omzunu sıkarken bana gülümser. "Belki bir yıldönümü çekimi?"

O heteroseksüel diye bağırmak istiyorum! Bunun yerine, Brad gülerek nefesini verirken dilimi ısırıyorum.

"Belki bir gün," der, yüzü hafifçe düşer. Hemen toparlanır ve bana gülümser. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet," diyorum, o üzüntü dolu bakışın ne anlama geldiğini bilmek istesem de. Uzun süreli bir ilişki istiyor mu? Aradığı şey bu mu?

Kapıdan çıkmadan önce Gianna'ya bir kez daha teşekkür ediyoruz.

"Hey, bu gece bir planın var mı?" diye sorar Brad, anahtarıyla arabasının kilidini açarken.

Yapma. Lanet olsun, sakın yapma.

"Seninle takılmak mı?" diye öneriyorum.

Gülümsemesi hızlıdır ve beni bir balyoz gibi vurur. "Evet, dostum! Fotoğraflarımıza bakabiliriz. Sonra *Run, Run, Ricochet* oynamak ister misin? Sanırım daha önce bir hata buldum, ama seni almadan önce araştırmaya vaktim olmadı. Muhtemelen akşam yemeği de yemeliyiz, değil mi?"

Zayıf bir şekilde başımı sallıyorum, Brad farklı yemek seçenekleri önerirken yolcu koltuğuna oturuyorum ve yola çıkıyoruz. Sürerken yüzünde bir gülümseme var, neşeyle sohbet ediyor ve ara sıra güvenli olduğunda bana bakıyor. Ama benim yanımda bir saat boyunca neredeyse çıplak kaldıktan sonra bana farklı bir şekilde bakmıyor. Sevdiği bir İtalyan restoranından bahsederken bakışlarında özlem ya da ses tonunda kasıtlı imalar yok. O restoranda, ağzına aynı anda iki tane sığacak kadar küçük köfteler var. Ya da onun deyimiyle, *çift top*. Arkadaşların nadiren yaptığı şekilde ona dokunduğum ve ona sınırsız bir şehvetle baktığım gerçeğinden hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Sanırım farkına bile varmadı.

Hiçbir şey değişmedi. Onun için değil.

Bu da demek oluyor ki, bir şekilde bunu unutmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Keşke nasıl yapacağımı bilseydim.

Bölüm 9

BRAD

Neden onlara cum gutters (men kanalları) deniyor?

Tabii, penise doğru V şeklinde inen kaslar, malı tanıtan büyük, göze batan bir ok gibidir. Ama sperm aslında erkeğin kalçalarından çıkıp aşağıya doğru akıyor ki...

Dur

Joey'nin karın kasları aklıma geldi, külotunun çizgisinin altında kaybolan derin V şekli de dahil. Eğer o *ya da başka bir erkek* mastürbasyon yapıp karın kaslarının *üzerine* boşalırsa, sperm o kasların üzerinde aşağı doğru akardı...

Öksürük krizi, oldukça canlı hayal gücümü bozuyor ve neredeyse kahvemi masanın üzerine tükürmeme neden oluyor. Neyse ki, yutmayı başarabiliyorum.

"İyi misin Brad?" Marley kasadan soruyor. Hyped'deyim, her zamanki manzaramdan, yani dairemden uzaklaşmak istediğimde çalışmak için gittiğim kahve dükkanı. Jason tam zamanlı hemşire olmadan önce burada barista olarak çalışıyordu. Bütün mekan acı kavrulmuş kahve kokuyor. En sevdiğim koku.

"İyiyim," diyorum, öksürüğüm azalmaya başlıyor.

Sadece arkadaşımın karın kaslarından aşağı kayan spermi hayal ediyordum.

Önemli bir şey değil.

Burada görececek bir şey yok.

"Doldurmamı ister misin?" diye soruyor.

"Ne?" diye bağırırçasına soruyorum. "*Üstümden hiçbir şey dökülmüyor.*" Marley bana *gözlerini* kısarak bakar. "Kahve?" diye yavaşça sorar.

Aman Tanrım.

"Tabii," diyorum, gülerek. "Kahve harika olur, teşekkürler."

Marley, tezgahın etrafından dolaşırken yüzünde şaşkın bir ifadeyle, elinde koyu kahverengi bir sürahi tutuyor. "Yakıtın," diyor nazikçe, fincanımı doldururken. "İyi misin?"

"Hiç oluklar hakkında uygunsuz düşünceleriniz oldu mu?" diye soruyorum ona. Marley duraksıyor, bana göz kırpmıyor. "Dürüst olmak gerekirse? Hayır. Olduğunu söyleyemem."

"Evet," diye iç çekerek söylüyorum. *Bende bir sorun olduğundan eminim.* "Teşekkürler, Marley."

İşine dönmeden önce bana başını sallayarak selam veriyor ve ben saate bakıyorum.

Hay aksi. Geç kalacağım.

Kahvemin kalanını bir dikişte içiyorum, boğazımı yakarken yüzümü buruşturuyorum, sonra birçok iş başvurumu kapatıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Eşyalarımı topladıktan sonra kapıdan çıkıyorum. Pahalı bilgisayarımı spor salonundaki dolapta bırakmak istemediğim için önce evime uğramam gerekiyor. Neyse ki Joey ile buluşmaya sadece iki dakika geç kaldım.

"Üzgünüm," diyorum, kısa koşudan sonra nefesimi toparlayarak. Joey çoktan koşu bandına geçmiş, yanında başka bir adam var. "Üstümü değiştireyim, sonra sana katılırım."

"Acele etme," diyor Joey, her zamanki sıcak gülümsemesiyle.

Yanındaki adam beni baştan aşağı süzer, sanki Joe-bro'nun yanındaki onursal en iyi arkadaşlık pozisyonuna meydan okumayı düşündüğümü sanıyormuş gibi. Yani, bir saniye bile düşünmediğimden değil. Ama o kadar da kindar değilim.

Yine de onu yenebilirdim.

Hızlıca spor kıyafetlerimi giyiyorum, ama ne yazık ki giyinirken iç çamaşırlarımı almayı unuttuğumu fark ediyorum. Önemli değil. Zaten iç çamaşırlarım nefes almayı seviyor.

Spor salonunun ana bölümüne geri döndüğümde, Joey ve diğer adam sohbet ediyorlar. En yakın koşu bandına atlıyorum, arkadaşımı görmek için yabancının arkasından bakmak zorundayım. Joey el salladığımda gülümsüyor.

"Ne iş yapıyorsun?" Diğer Adam Joey'e soruyor.

"İnşaat sektöründe çalışıyor," diye cevap veriyorum ve Joey'e göz kırpmıyorum. "Eski somun ve civataları iyi bilir. Gerçekten iyi... vidalamada mı?"

Bu pek doğru gelmedi.

"En azından öyle sanıyorum," diye çabucak devam ettim. "Henüz ilk elden deneyimlemedim, ama umarım bir gün Joey bana ekipmanını gösterir."

Diğer Adam şaşırmış görünüyor, ama dikkatini hızla Joey'e çeviriyor, Joey'in gözleri normalden daha geniş. Söylediklerimi düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

"Gerçek inşaat mı?" Diğer Adam sorar.

Joey güler. "Evet. Alet kemeri falan her şeyle."

"Güzel. Ben finans sektöründeyim," diyor adam, sanki Joey'nin etkilenmesini bekliyormuş gibi. Joey başını sallıyor, ama fazla etkilenmiş görünmüyor ve nedense bu beni rahatlatıyor.

Koşu bandının hızını artırıyorum, böylece güzel bir tempoda koşuyorum. Buraya aceleyle geldiğim için terlemişim, bu yüzden su şişemi alıp biraz içtikten sonra yüzüme biraz su serperek serinliyorum. Boynumdan aşağı akan su mükemmel hissettiriyor, bu yüzden biraz inleyerek onu enleme doğru ovuyorum.

Başımı çevirdiğimde, iki adam da bana bakıyor.

"Su içmem gerekiyordu," diye açıklıyorum.

Joey biraz kızarmış görünüyor. Ne zamandır ısınmaya çalışıyor?

"Senin için yapayım mı?" diye soruyorum, su şişesini kaldırarak.

Kafasını sallar. "İyiyim," diye boğuk bir sesle cevaplar.

Kahretsin, umarım yine bir şey olmamıştır.

Diğer Adam ikimizi birbirine bakıyor, sonra tekrar Joey'e odaklanıyor. *Zaten ona suyumı vermek istemiyordum.*

"Caddenin karşısındaki bara gittin mi?" diye soruyor.

"Hangisi?" diye araya giriyorum. Birkaç tane var. "Viski barı mı? Dive bar mı? Arka odaları şüpheli olan eşcinsel bar mı? Arka odalara girdiğimden değil," diyorum ve onlara göz kırparak bu tür aktivitelerden rahatsız olmadığımı belli ediyorum.

Joey yavaşça nefes verir, ama Diğer Adam koşu hızını artırır, ben de aynısını yaparım. Bu bir yarışma değil, ama *lanet olsun*, iyi bir yarış gerçekten kanı kaynatıyor.

"Gitmedim," diye cevaplar Joey, ama adamın hangi bardan bahsettiğini nasıl bildiğini hala anlamış değilim. "Bu şehre yeni geldim."

"Ah," diyor adam. "Bir ara gidip bakmalısın."

Joey başını sallar, ama kesin bir şey söylemez. Yalnız gitmekten mi korkuyor? "Seni götürebilirim," derim, ona parlak bir gülümsemeyle.

Sonra Joey'nin bakışları vücudumun aşağısına kayıyor. Ayağı takılıyor ve boğulur gibi bir ses çıkarıyor, diğer adam da onun bakışını takip ediyor ve *ah*. Evet...

"İç çamaşırimi unutmuşum," diyorum onlara, ikisinin de tam olarak nereye baktığını fark ederek. Kıkırdayarak ekliyorum, "Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Bakmaya devam ederler.

Diğer adam bir süre sonra koşu bandının hızını yavaşlatır, ellerini makinenin iki yanına koyar. "Hiç şansım yok, değil mi?" diye Joey'e sorar.

Joey kendi makinesini durdurur, neredeyse özür diler gibi görünür, ama nedenini bilmiyorum. "Öyle değil... O öyle değil..."

"Sorun değil," diyor adam. "Anlıyorum. İyi günler."

Adam uzaklaşırken Joey, "Sana da," diye mırıldanıyor.

Ne olduğunu anlamadan koşmayı bırakırım, ama Joey biraz üzgün görünür. "İyi misin?" diye sorarım.

Makinesini bırakıp yakındaki bir bankta oturur, ben de aynısını yaparım. Bana döndüğünde saçları biraz nemlidir ve içimden onun terini silmek gelir. Bu garip bir his. O yüzden yapmam.

"Bub," diyor Joey sessizce, bu takma ad içimi aydınlatıyor. Sanki bize aitmiş gibi. Sanki sadece ona ve bana aitmiş gibi. "Benim kanat adamım olarak bana randevular *bulman* gerektiğini biliyorsun, değil mi? Onları korkutup kaçırmamalısın."

Söylediklerinin farkına varınca ağzım açık kalır. "O adam flört mü ediyordu?"

"Flört ediyordu," diye onaylar Joey.

"Aman Tanrım," diye fısıldarım, etrafa bakınırım. Adam çoktan gitmiştir. "Farkına bile varmadım! Pek de iyi değildi."

Joey güler. "Senin aletin coşkuyla merhaba derken o nasıl rekabet edebilirdi ki?"

Kıkırdadım. Sanki sallanıyormuş gibiydi. "J-bae, dostum, senin erkek arkadaşların benim sikimin varlığına alışmak zorunda kalacaklar. Yani, belli ki o doğru kişi değildi."

Joey bana göz kırptı.

"Bir şifreye ihtiyacımız var!" diye fark ettim. "Şifre mi?"

"Bir erkek flört ettiğinde ve sen ilgilendiğinde kullanmak için. Bir kelime mi olsun? Bir jest mi?"

"Aklıma pek çok kelime geliyor," diye mırıldanır Joey.

"Peki ya 'yeşil'? Trafik ışıkları sistemi gibi. Yeşil, devam edebileceğin anlamına gelir."

Joey bana tuhaf bir bakış attı. "Trafik ışığı sistemini sık kullanır mısın?" "Yani... araba kullanıyorum, yani evet?"

Dudakları seğirir. "Tabii. Bu işe yarar."

"Harika. Şimdi tek yapmamız gereken bir erkek bulmak. Hey, bundan sonra o gey bara gitmek ister misin? Nachosları var, biraz atıştırıp gelecekteki Bay Delgados'u arayabiliriz. Sadece... arka odalardan uzak dur, dostum. Temiz *değiller*."

Joey şakağını ovuşturur. "*Gerçekten* arka odalara girdin mi?" "Dürüst bir hataydı," derim. "Şeker olduğunu sanmıştım."

Önce sessizce, sonra biraz daha yüksek sesle gülmeye başlar. "Tanrım, Brad. Sakın değişme."

Joey'nin beni olduğum gibi sevdiği gerçeği içimi ısıtır. Böyle bir şeyi bulmak nadirdir. Seni olduğun gibi kabul eden birini bulmak. Senden değişmeni istemeyen. Hatta bunu istemediğini bile söyleyen.

"Sen iyi bir adamsın, Joey Francis Delgado," diyorum ona. "Arkadaşım olduğun için mutluyum."

Joey elini indirir ve bana uzun uzun bakar. O sıcak kahverengi gözleri rahatlatıcıdır ve ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veririm. Bakışları ağzıma kayar ve sonra başka yere geçer.

Sonunda Joey omzunu omzuma çarpar. "Aynı şey senin için de geçerli dostum.

Sen muhtemelen tanıdığım en iyi adamsın."

Vay canına.

"Şu anda sana sarılmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama ikimiz de biraz terliyiz. Yani, *benim için* sorun olmaz, ama..."

Joey tereddüt etmeden bana sarılır, kocaman kollarıyla beni sıkıca sarar. Bu kesinlikle en *iyisi* ve ben de mutlu bir şekilde ona sarılırım. Altıya kadar sayarken onun kıkırdadığını duyarım.

"Erkekliğimizi yeniden kanıtlamak için şimdi maço bir şey yapalım mı?" diye alay ediyorum, birbirimizden uzaklaşırken.

"Lütfen de- deme..."

"Deadlift!" diye
bağırıyorum.

Joey inler, ama ayağa kalkarken omzuma bir şaplak atar, ben de bunu coşkulu bir onay olarak kabul ederim.

Bir saatten az bir süre sonra antrenmanımız bittiğinde duşa giriyoruz. Joey yanımdaki duş kabiniinde yüksek bir nota çıkardığını duyana kadar Queen şarkısı mırıldandığımı fark etmiyorum bile.

"Dostum!" diye haykırıyorum.

Bir sonraki satırı söylemeden önce yüksek sesle güler. Çok etkilenirim, bir saniye geç kalırım ama sonra onunla birlikte şarkı söylemeye başlarım, ikimiz de *onu bırakıp bırakmamayı* tartışırız. Joey "*mamma mia*"ya geldiğinde, kendimi kaybederim.

Joey duştan benden önce çıkar, ben çıkarken o çoktan giyinmiş ve çantasını kapatmıştır. "Ben ön tarafta bekleyeceğim," der ve dolapların köşesine doğru yönelir.

Ben de giyinirim, hala iç çamaşırı giymeden, ve birkaç dakika sonra cam kapının yanında onunla buluşurum, yüzümde bir gülümsemeyle. "Nachos mu yiyeceğiz, ne yiyeceğiz?" diye sorarım, Joey bana kapıyı açarken çantamı omzuma asarım. Çok kibar. "Sonra da sana bir erkek bulabiliriz!"

Kaldırımdan geçen adam endişeyle bize bakar.

"Garip davranma," diyorum ona. "Kimse homofobiyi sevmez."

Hızla uzaklaşıyor.

Joey başını sallar, ama alnında biriken teri silmek için gömleğinin eteğini kaldırırken yüzünde bir gülümseme vardır. Bugün çok sıcak, bu yüzden şaşırtıcı değil. Tabii ki, bu hareket onun kaslı karnını ve V şeklindeki kaslarını ortaya çıkarır, şey... O...

Um.

Joey adımı söylediğinde neredeyse kalbim yerinden çıkıyordu.

"Brad?" "Teorimi test etmeyi düşünmüyordum!"

Sesimin yüksekliği onu korkutmuş gibi görünüyor. "Ne teorisi?"

"Önemli değil. Ama oluklar çok kullanışlı, biliyor musun? İşlevleri... Gitmeye hazır mısın?"

Hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Tabii. Çantamı kamyonetime atmak ister misin?"

"Evet, harika olur," diyorum. Terli spor kıyafetlerimi bara sürüklemek istemiyorum. "Bu harika olacak, Joey-roo. Sana hemen bir boomer bulacağız."

"Boomer mı?" diye endişeyle soruyor, ikimiz de otoparka doğru ilerlerken.

"Evet, kanguru babası gibi mi?"

"Brad." O gülerek homurdandı. "Bana bir baba bulmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Yani, özellikle baba olması gerekmez. Sadece bir erkek olsun demek istedim, anladın mı? Merak etme," dedim, elimi havada sallayarak. "Her şeyi bana bırak. Gece bitmeden bana yeşil ışık yakacağımı garanti ederim."

Joey'nin kahkahası, soğuk vanilyalı dondurmanın üzerine dökülmüş sıcak karamel gibi. *Oh*. Bunu kesinlikle profiline eklemeliyim.

Evet.

Bu iş çantada keklik.

Bölüm 10

JOEY

Brad ile bir gey bara gitmeyi düşündüğümde, aklıma sayısız senaryo geldi. Brad'in bılardo masasına eğilmesini izlemek zorunda kalmak. Onun, kapsayıcı olmak ya da benzeri bir saçmalık uğruna, ellerini kullanmadan oral seks yapmasını izlemek zorunda kalmak. Hatta sayısız erkeğe, yanımdaki elleri bol adamın aslında sadece arkadaşım olduğunu açıklamak zorunda kalmak. Üstelik heteroseksüel olduğunu da.

Brad'in baştan çıkarılmasını izlemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Defalarca. Ve onun hiçbir şeyden haberi olmayacağını.

"Hayır dostum, benim hamstringlerim iyi, ama Joey'e bir bak," diyor Brad, bacağıma o kadar sert vuruyor ki, penisim zıplıyor. "Bu şeylerin boynunda olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Oh, aman Tanrım.

"Bilmiyorum," diyor sevimli genç, Brad'e flörtöz bir gülümsemeyle. "Bana tam uygun boyda görünüyorsun."

Bu açıkça yapılan flört Brad'in kafasının üzerinden uçup gider. O sadece nazikçe gülümser ve "Ne kadar hoş bir söz. Teşekkürler" der.

"Siz birlikte misiniz?" diye sorar genç adam, kaşını kaldırarak bana doğru bakar ve bu hareketiyle kesinlikle sorun etmeyeceğini ima eder.

"Öyle değil," diyor Brad, bana yaklaşıp kolunu omzuma dolayarak. "Joey sadece benim dostum. En yakın arkadaşım. Benim kanguru bebeğim."

"Senin... bebek kangurun mu?" diye sorar adam, uygun bir şekilde şaşkınlık duyarak. Brad yüzünü buruşturur. "Evet... Belki ona öyle deme. O benim."

Kalbim hızla atıyor, hain şey.

"Hey," diyor Brad fısıldayarak, dudakları kulağıma yakın. "Ne düşünüyoruz burada? Yeşil, sarı, kırmızı?"

Twink ikimizin arasında bakışlarını gezdirir ve sonra gözleri Brad'e takılır. "Sen... onun Dom'u musun? Çünkü ben buna kesinlikle varım."

Aman Tanrım.

"Bir şeyler içmeye gidiyoruz," derim yüksek sesle, Brad'in koluna girip ayağa kalkarım. O da yetişmek için acele eder.

"Dostum," der Brad bara giderken, "o senin bacaklarını bile beğenmedi. Bence bu kesin bir hayır, değil mi? Yani, onun sorunu ne? Senin bacakların harika."

Brad'den bacaklarımdan bahsetmeyi bırakmasını isteyeceğim - onun bacaklarımda olduğu senaryolardan bahsetmiyorum bile - ama son anda duruyorum. Bara vardığımızda, ona dönüyorum, kalbim hızla atıyor.

Yapma. Sakın sorma.

"Evet?" diyorum, gerçeği bilmeme rağmen. "Başka ne var?"

Brad başını eğdi, benim hakkımda başka neyi takdir ettiğini sormamdan hiç de rahatsız görünmüyordu. "Yani, her şeyini, dostum. İyi sarılırsın, gözlerin sıcak ve her zaman güzeldir. Güçlüsün, bu yüzden gerekirse birini tehlikeden kurtarabilirsin. Ve bu gece birçok kişiden duyduğum gibi, harika bir kışın var. Ki *dostum*, gerçekten var. Ben bile bunu kabul edebilirim."

Kalp krizi mi geçiriyorum?

"Ayrıca," diye devam etti Brad, tamamen ciddi bir şekilde, "sen insanları mutlu ediyorsun, Joey. Sakin, sabırlı ve gerçekten nazıksın. Düşüncelerinde esneksin, ama ahlakını tehlikeye atacak kadar değil. Bunu biliyor musun bilmiyorum, ama bazen talaş gibi kokuyorsun. Çocukluğundan bahsettiğin o mutlu anılar gibi. Bunun başka birinin de mutlu anısı olabileceğini görebiliyorum, biliyor musun? Sen çok çekicisin. İçinde ve dışında. Ve bir gün, doğru erkeği çok mutlu edeceksin."

Siktir lan.

Sadece... Kahretsin.

"Okyanus gibi kokuyorsun," diyorum ona boğuk bir sesle.

Yüzü aydınlanır. "Evet, vücut şampuanımdan geliyor. Hoş bir koku olduğunu düşündüm. Hiç gitmedim."

Boğazım düğümlenerek başımı sallarım. "Bu, şey... benim mutlu anılarımdan bir diğeri."

Onun gülümsemesi yumuşar. "Sen ve senin su sporların." Acı bir kahkaha atarım. "Hey, çıkmak ister misin..." "Bu tabure dolu mu?"

Brad yeni gelen adama sırtarak, bana ince bir iğneleme yaptığını düşündüğüm bir bakış atar. "Hayır!" der neşeyle. "Siz ikiniz devam edin ve... sohbet edin ya da ne yapıyorsanız. Ben de tuvalete gitmem lazım. Garip bir şey için değil. Sadece... normal şeyler için."

Brad uzaklaşırken, gülmeli miyim yoksa çılgılık mı atmalıyım emin olamadan iç geçiriyorum. "Benim yerime onunla konuşmak istiyorsan, alınma," diyorum adama.

Yüzünde bir gülümsemeyle yanımdaki tabureye oturur. Kuşkusuz, takım elbisesiyle ve ustaca şekillendirilmiş saçlarıyla, nazik bir şekilde çekici *biridir*. Kendine güvenen bir görünümü vardır, bu özelliğini takdir ediyorum.

"Aslında," diyor, "dikkatini çekmeye çalışıyordum. İşe yarıyor mu?"

Evet, *kesinlikle* kendine güvenen biri. "Henüz emin değilim," diyorum ona dürüstçe. Çünkü biliyorum, *biliyorum*, şu anda tuvalette tuhaf şeyler yapmayan adama takılıp kalmamam gerektiğini biliyorum, ama kalbim kafamın bildiğini dinlemekte zorlanıyor.

Böyle devam edersem, mutlaka incineceğim.

"Haklısın," diyor adam, benim cevabımdan memnun olmuş gibi görünüyor. Muhtemelen zorlu görevleri seviyor. "Bana eşlik eder misin? Sana bir içki ısmarlayayım." Kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verip başımı sallayıp oturdum.

"Alan," diyor ve elini uzatıyor. "Joey."

Gereğinden uzun süre avucumu sıktıktan sonra barmene işaret etti. "Ne alırsın Joey?"

"Viski. Sek."

Gülümsemesi neredeyse zafer dolu. Hatta kendini beğenmiş. Birinin beni bu kadar açıkça takip etmesi uzun zaman olmuştu. Hayatının her alanında bu kadar dominant mı, yoksa ara sıra sıkı rutininden kurtulmaya ihtiyaç duyan türden bir insan mı, merak etmeden duramıyorum. Bunu hayal etmeye çalışıyorum. Onu ele geçirip, o kadar sert ve hızlı bir şekilde becererek tüm soğukkanlılığını yitirmesini hayal etmeye çalışıyorum. Ama... yapamıyorum.

Eskiden bu benim için yeterli olurdu. Hem de çok. Ama şimdi, zihnimde tek görebildiğim Brad'in kahkahası, gülümsemesi ve ikimizin eğlenebileceği yollar. *Bu* fantezi, gerçekte imkansız olsa da, içine girilmesi çok kolay bir fantezi.

Ve bu fantezinin yakın zamanda ortadan kalkacağını sanmıyorum.

"Ee, Joey," diyor Alan, barmenin bana doldurduğu içkiyi bana uzatarak. "Ne iş yapıyorsun?"

"İnşaat sektöründeyim," diyorum.

Gözleri göğsüme kayıyor, takdirle bakıyor, ama daha fazla bir şey söylemeye vakti olmuyor, çünkü tanıdık bir vücut hiç nazik davranmadan kucağıma atlıyor. Brad'e şaşkınlıkla bakıyorum, o da kolunu omzuma dolayarak sırtıyor.

"Geri döndüm," diyor.

"Bunu hissedebiliyorum," diye cevap veriyorum.

O gülüyor. "Koltuk yok dostum. Beni takma kafana."

Brad, kolunu omzuma atarak kucağıma otururken olabildiğince uzaklaşıyor ve Alan bana etkilenmemiş bir bakış atıyor. *Evet*, şüphesiz Brad'in kendine özgü bağımlılık tarzının hayranı değil.

Ben sadece omuz silkiyorum. "Eğer bu bir sorunsa, sorun o."

Alan beni uzun bir süre değerlendirir, sonra başını sallar ve koltuğundan kalkar. Brad onun uzaklaştığını fark eder ve bana kaşlarını çatar. "Oh hayır. Şansın yok mu?"

"Hayır," diyorum, kolumu Brad'in beline dolayarak. "Ama sorun değil. Sanırım burada işim bitti."

"Emin misin?" diyor. "Henüz erken. Eminim sana delebileceğin bir çivi bulabiliriz. Anladın mı? *Çivi*?"

Brad'in kaşlarını oynatması, inşaatla ilgili kötü bir espri yapmaya çalışmasına rağmen beni güldürdü.

"Eminim," dedim, viskimin kalanını bir dikişte içerek. "Ayrıca, aklıma bir şey geldi."

"Evet? Neymiş o?"

Bu kötü bir fikir, gerçekten de en kötüsü. Ama bunu bilmek beni durdurmuyor. "Sarılmak istediğini söylemiştin."

Brad hareketsiz kalır. "Düşündüğüm şeyi mi teklif ediyorsun?"

"Sarılma seansı mı?" diyorum.

Onun gülümsemesi, bana hakkım olmayan şeyler hissettiriyor. "*Dostum*, pişman olmayacaksın," diyor, kucağımdan kayarak. "Ben çok iyi sarılırım, tahmin bile edemezsin. Sen *bittin*."

O zihinsel görüntüyü hemen kafamdan silip attım. "Bunun bir rekabet olmadığını biliyorsun, değil mi? Biz aynı taraftayız."

Kapıya doğru yürürken burnunu *çeker*. "Sen öyle düşün. Ama ellerimin neler yapabileceğini hissedene kadar bekle. Seni hemen yere yatıracağım."

Yutkunuyorum.

Brad ve ben kamyonetime atlayıp kısa bir yolculukla onun dairesine varıyoruz. Yol boyunca dostça sohbetini sürdürüyor, iş için tasarladığı orman manzarasından ve 5 km'lik bir yardım koşusunu koordine etmeye yardım eden diğer spor salonu arkadaşı Cas'tan bahsediyor.

Hiç susmak bilmiyor ve ben de bana verdiği her bilgiyi biriktiriyorum. Bunun nedenini kendime itiraf etmesem de.

Dairesine vardığımızda, Brad kapıyı açar ve ışığı yakar. "Yatak mı, kanepemi?" diye sorar, ayakkabılarını çıkarır ve çantasını yere bırakır. "Yatak daha geniş, senin için sorun yoksa."

Bunun bir anlamı olmak zorunda değil.

"Yatak," diye cevap veriyorum, kendimi durduramayacak kadar güçsüzüm.

Brad başını sallar ve koridora doğru yürür, ben de aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi onu takip ederim.

Evin geri kalanı gibi, odası da beklediğim gibi değildi. Duvarlar koyu gri, neredeyse siyah, perdeler de aynı renkte. Buna karşılık, yatak başlığı ve çarşafı beyaz, yorgani ise sakin bir gri. Lambayı yakar ve odayı yumuşak bir ışıkla doldurur.

"Bazen uyumakta zorluk çekiyorum," diyor, perdeleri biraz çekerek sokak lambalarının ışığını engellediğinden emin oluyor. "Bu yardımcı oluyor."

Sanırım karanlığı kastediyor. Anlıyorum. Tüm bu etki, onun yatağına uzanıp bir süreliğine dünyanın geri kalanını görmezden gelmek istememe neden oluyor.

"Peki," diye devam ediyor, bana dönerek sırtarak. "Üst mü, alt mı?" Yanağımın içini ısııyorum.

"Ya da yanlar," diye ekledi çabucak. "Her şekilde iyiyim."

Eminim öyledir, ama ben asi düşüncelerimi dizginliyorum. "Sen nasıl istersen, dostum."

Gülümsemesi genişler ve yatağı atlar. Kelimenin tam anlamıyla atlar. Yatağı indiğinde yorgan kayar, ama Brad umursamıyor gibi görünüyor. Yanına yerleşir ve beni çağırır.

Tehlike olduğunu bilirken karanlık mağaraya giren her korku filmindeki karakter gibi hissediyorum. Kafamın içinde bir ses

"Ne yapıyorsun? Oraya girme! Geri dön! Koş, aptal!" diye bağıyor.

Yine de ayaklarım beni ileriye götürüyor ve dizlerim yatağa çarpıyor. Brad'in karşısında uzanırken, keskin yeşil gözleri birkaç santim önümdeyken, neredeyse dayanılmaz bir samimiyet hissediyorum. Hiç tereddüt etmiyor gibi görünüyor, çünkü hemen öne doğru kayıyor ve başı çenemin altına tam olarak sığacak şekilde eğiliyor. Kolunu benim kolumun altına sokup sırtıma dolayabiliyor, parmakları ensemin yakınına yerleşiyor ve mutlu bir mırıldanma çıkarıyor. Yeterince nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, ciğerlerim işbirliği yapmıyor, Brad'den gelen deniz tuzu kokusu tam nefes almamı zorlaştırıyor.

O her yerde. Ciğerlerimde, kollarımda, kafamda.

"Annenle aran iyi mi?" diye sordu Brad, parmaklarıyla ensemi okşayarak.

Kaba bir şekilde mırıldanıyorum. "Evet, o harika biridir. Buraya gelirken en büyük endişem ondan uzaklaşmak zorunda kalmaktı. Ama sürekli konuşuyoruz ve akrabalarımı tanımam konusunda bana çok destek oldu."

Göğsüme başını yaslayarak başını salladı. "Baban homofobik miydi?"

Bunu fark etmesi beni şaşırttı. Brad iyi bir dinleyici olduğunu göstermiş olmasına rağmen, nedenini tam olarak anlayamadım.

"Öyleydi," diyorum, Brad'in sırtını yavaşça okşayarak. Bu hoş bir his. Çok hoş. "Ben açılmadan önce eşcinsel olduğumu anlamıştı ve *beni erkek gibi davranmaya* zorlamaya başladı, anlıyor musun? Ama annem buna izin vermedi. On, on bir yaşındaydım. Çok tartışmaya başladılar ve sonunda annem boşanma ve tam velayet davası açtı. Babam hiç karşı çıkmadı. Eşyalarını topladı ve buraya geri taşındı."

Brad'in parmakları ensemin arkasında sıkılaşıyor, sonra gevşer. "Onu şimdiden sevdim."

Küçük bir kahkaha attım, bunun anlamı zihnimde dolaşmaya başladı, sanki Brad bir gün annemle tanışacağından eminmiş gibi.

Buna itiraz etmedim.

"Ama ailenin geri kalanı sana destek oluyor," diyor, daha fazla noktayı birleştirerek.

"Evet. Teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim, hepsi harika davrandılar. Amcam Johnny, bana iş teklif ettiğinde, babamın inançlarını paylaşmadıklarını çok net bir şekilde belirtti. Tabii ki babamın ölümünden... *memnun* değilim. Ama ailemin bu yönünü tanıma fırsatına sahip olduğum için mutluyum."

"Anlıyorum," diyor Brad yumuşak bir sesle. "Bazen ailemi merak ediyorum. Ama onlar beni istemedi. Ve benim onları tanımamı istemediler. Bu yüzden onları aramadım. Sanırım, durum farklı olsaydı, ben de onlarla tanışmaktan mutlu olurum."

Ah,

Tanrım.

"Bub..."

"Hayır, yapma," diyor ve boynumu daha sıkı sıkıyor. "Ben iyiyim. Büyükbabamla hiç yakın olmadık, ama başka kimsem yokken o devreye girip beni büyüttü. Bunun için minnettarım. Ayrıca Jason vardı."

"Birdie'nin."

Sesinde gülümseme duyabiliyorum: "Evet. Benim Bee'min Birdie'si. Bir ara onunla tanışacaksın. Biraz sessizdir, ama bu seni sevmediği anlamına gelmez. Sadece düşünüyor demektir. Aile her zaman verilmiş bir şey değildir, biliyorsun. Bazen kazanılır. Ve bence bu onu daha da önemli kılar. Sevmeyi seçmek mi? Bundan daha büyük bir şey olduğunu sanmıyorum."

Uzun süre konuşamıyorum. Konuşamıyorum.

"Jason senin gibi birine sahip olduğu için şanslı," diyorum sonunda.

O hafifçe güler. "O iyi bir adam. Ama pek sarılmayı seven biri değil. Bu yüzden bu çok hoş. Buraya geldiğin için teşekkürler, Joey-roo. Ben de şanslıyım."

Nefesimi veriyorum, konuşurken bir ara pozisyonumuzun değiştiğini fark ediyorum. Brad şimdi üstümde yatıyor, bir koala gibi bana sarılmış.

"Söylemiştim," diye fısıldar gibi söyler. "Seni sırt üstü yatırdım, değil mi?"

Kıkırdamam Brad'i sarsar ve o da benimle birlikte güler. "Sen iyisin," diye kabul ederim. "Bu, şey... istediğin bu muydu?"

Başlangıçta zaten tamamen rahatlamış olmasına rağmen, mutlu bir iç çekişle gevşer. "Evet. Bu mükemmel. Eminim bu şekilde uyuyabilirim."

Evet. Ben de uyuyabileceğime eminim.

Heteroseksüel bir erkekle yatacağımı hiç düşünmemiştim. Pişmanlığımı bulamıyorum.

Bölüm 11

BRAD

Dayanıklılık bir sanattır. Kendini uzun süre ayakta tutmak. Elbette, su içmek ve korunmak önemlidir. Bunlar seni güvende tutar. Ama bitiş çizgisini en iyi şekilde geçmek istiyorsan, *esnek* olmak çok önemlidir.

"Sen, şey... gerçekten o hamstringlerini germek istiyorsun, ha?" Joey, 5 km'lik yardım koşusu için hazırlanırken yanımda durarak diyor.

"Evet dostum. Bitmeden kramp girmek istemem."

"Tabii, tabii," diyor, elleri kapüşonlu sweatshirtinin ceplerinde. Henüz erken saatler, ama Joey güneş gözlüğü ve koşu şortu giymiş, hazır durumda. Adam hazırlıklı.

"Güneş kremi sürdün mü?" diye soruyorum, dik durup şortumun cebine sakladığım mini güneş kremi şişesini çıkarıyorum.

"Ben iyiyim," diyor ve hafifçe homurdanıyor. "O kadar küçük bir yağ alabilir miydin?"

"Hay aksi," diyorum farkına vararak. "Onu sokakta unutmuşum."

Joey gülüyor, mutlu olduğunda yanakları öyle sıkışıyor. "Birisi hoş bir sürpriz yaşayacak."

"Heh. Sanırım öyle."

Bir saniye sonra hoparlörden bir cızırtı duyulur ve kalabalığın üstünden birinin sesi duyulur, koşunun başlamak üzere olduğunu duyurur. Cas'ı henüz görmedim ama eminim bir ara onu yakalayacağız.

Joey'nin koluna bir şaplak atıyorum. "Hadi ama. Çocuklar için biraz para toplayalım."

Joey ve ben herkesin toplandığı beyaz başlangıç çizgisine doğru ilerliyoruz. Ona bundan sonra brunch yapalım mı diye sormak üzereyim, ama

ağzımı açtığım anda, o sweatshirt'ünün eteğini tutup kafasından temiz bir hareketle çıkarır.

Bunun yerine, aniden ve hızlı bir öksürük krizine giriyorum.

Joey başını bana doğru çevirir, yüzünde endişe belirir. "İyi misin dostum?"

"Sen... Sen, şey..."

Joey'nin tişörtü göbek deliğinin üstünde kesilmiş. Sanki normal bir tişörtü makasla kesmiş gibi görünüyor, ki öyle de olabilir. Ve sweatshirt'ü artık kalçalarına bağlanmış durumda, tüm karın kasları açıkça görünüyor. Ki... sorun değil. Sorun değil. Bazı insanlar için *dikkat dağıtıcı* olabilir.

Etrafıma bakıyorum, ama kimse Joey'e dikkat ediyor gibi görünmüyor. Aslında, birçok kişi tişörtsüz ya da spor sütyeniyle dolaşıyor. Tabii ki Joey'in kıyafeti önemli değil. Endişelenecek bir şey yok.

Öyleyse neden kalbim bu kadar hızlı atıyor?

"Tamam," diyorum, kendimi toparlayarak. Hiç sorun yok.

"Eğer eminsen..."

"Evet!" diyorum neşeyle. "Kıçımı yemeye hazır mısın?" Joey'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Kahretsin, bu doğru değildi," diye mırıldanıyorum. Anlamak sadece bir saniye sürüyor. "Ah.

Tozumu yemeye hazır mısın?"

"Bunu 'kıçımı tekmele' ifadesiyle birleştirdin mi?" diye sorar Joey. "Tabii ki."

O da başını sallar. "Evet, mantıklı. Hadi bakalım, Bradley. Seni yeneceğim."

Spiker koşuyu başlatırken gülümserim, hemen ardından bir zil çalar. Joey koşmaya başlamadan önce beni geriye doğru iter ve ben kahkaha atarak onun peşinden koşarım. Hızla yetişirim ve spor salonundaki ısınmalarımıza benzer, iyi ve hızlı bir koşu temposuna yerleşiriz. Güzel bir sabah, güneş henüz bizi kavurmaya başlayacak kadar yükselmiş değil.

"Sonunda donut olacak mı sence?" diye soruyorum. Joey bana bakıyor. "Neden olsun ki?" "Bilmiyorum. Öyle bir şey olabilir diye düşündüm."

"Böyle bir şeyin olduğu 5 km'lik koşuya çok katıldın mı?" diye merakla sorar. "Aslında hiç 5 km'lik koşuyu bitirmedim."

Buna şaşırılmış görünüyor. "Gerçekten mi? Neden? Daha önce o kadar koşun, değil mi?"

"Tabii ki koştum," diyorum. "Ama, bak... İlk koştuğumda, bir restoran domuz pastırmalı kahvaltı sandviçlerinin reklamını yapıyordu ve ben biraz dikkatim dağıldı."

Joey güldü.

"Sonrakinde ise yanımdaki kadın düştü ve dizini sıyırdı. İşte o kadar, dostum. Vazgeçmek zorunda kaldım."

"Dur, neden?"

"Kan," diye açıklıyorum. "Kana dayanamıyorum." Düşüncesi bile beni titretir.

"Huh," diyor Joey. "Peki, bunun sonuna geldiğimizde, donut olup olmadığını öğrenebilirsin."

"Umarım vardır, ama yoksa sen ısmarlarsın."

Bana gülümser. "Anlaştık."

Joey ve ben bir süre sessizce koşarız. Aslında, yaklaşık 130 metre kadar.

"Evlenmek ister misin?" diye sorarım ona.

Joey tökezler, gözleri fal taşı gibi açılır ve bana bakar. Joey'nin omzuna destek olmak için elimi uzatırken, birkaç kişi etrafımızda dolanır.

"Hay aksi, dostum. İyi misin?"

O da başını sallar, biz koşu hızımıza geri dönerken nefes nefese kalır. "Yerdeki çatlak," diye mırıldanır. "Genel olarak demek istedim, değil mi?"

Başka ne demek isteyebilirim ki?

"Evet, bence bu oldukça önemli bir uyumluluk ölçütü," diye belirtiyorum. "Çocuklar konusunda esnek olduğunu söyledin, ama bazı insanlar evlilik konusunda oldukça katı inançlara sahip. Muhtemelen yardımcınının bilmesi gereken bir şey."

Joey bir dakika sessiz kalır. Geçerken bebek arabasındaki sevimli bir çocuğa el sallarım. "Doğru hissedersen evlenmek isterim," der Joey sonunda.

"Birlikte olduğum kişi bunu istemiyorsa benim için sorun değil, ama...

Sanırım her zaman bir gün evleneceğimi umut ettim. Uzun zamandır benim gibi biri bunu yapamazdı. Her insan aynı temel haklara sahip olmalı, ama bu,

queer bireylerin sırf kendileri oldukları için her gün incelemeye maruz kaldıkları gerçeğini değiştirmiyor. Görülmek, kabul edilmek ve başkalarının önünde aşkımızı ilan etmek gibi basit bir şeyi yapabilmek için gösterdiğimiz

çabayı hafife almak istemiyorum. Ve partnerimin de onu asla hafife

almayacağımı bilmesini istiyorum. Evet, o koridordan yürümek istiyorum. benim için birçok nedenden dolayı çok önemli."

Joey'nin yüzündeki samimi ifadeyi görünce göğsüm sıkışıyor. O çok iyi bir adam — sağlam, tatlı ve son derece düşünceli — ve bunu hak ediyor. Hayallerini paylaşacak birini bulmayı.

"Joey," diyorum ciddi bir şekilde, "yetinme, tamam mı? Seninle o koridorda yürüyecek birini bulacağız."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordu.

Omuzlarımı silkiyorum ve alnımdaki teri siliyorum. "Çünkü kararlıyım. Sana birini bulacağıma söz verdim ve senin hak ettiğin her şeyi sana vermek istemeyecek birini bulmam imkansız. O dışarıda bir yerde, biliyorum. Seni biriyle tanıştıracığım J-dawg, bu yaptığım son şey olsa bile."

Joey'nin dudakları seğirir. "Pezevenkim gibi konuşmaya başladın."

"Evlilik pezevengin!" diye homurdanarak söylüyorum. "Bu benim resmi unvanım olabilir mi?" "Sertifıkaya yazılır," diyor ciddi bir ifadeyle. "Ve J-dawg?"

Ben irkilirim. "Evet, bu pek tutmadı. Merak etme, Joey-roo. Bir daha olmaz."

O gülüyor. "Bazen senin gerçek olup olmadığını merak ediyorum."

Dudaklarım kıvrılır, içimde rahatsız edici bir his yerleşir. "Ne demek istiyorsun?"

Joey, ikimiz de yavaş koştan bir koşucuyu geçmek için yön değiştirirken kolumu sıkıyor. "Kötü anlamda demedim dostum. Bu iyi bir şey, inan bana. Sen sadece..." Bir an sessiz kalıyor ve sonra şöyle diyor: "Çoğu insan, istese de istemese de etrafına duvar örür. Ama sen sadece *dürüstsün*. Kim olduğun konusunda dürüstsün. Bu nadir bulunan bir özellik."

Dudak içimi ısıtıyorum, ayaklarım ritmik bir şekilde kaldırıma vuruyor. Joey de yanımda aynı şeyi yapıyor.

"Kendimden başka biri gibi davranmanın anlamını hiç anlamadım," diyorum ona. "Belki kendimi korumamak aptalca. Bazen inciniyorum. Ama hayatını duvarlar örerek geçirirsen, seni olduğun gibi gören insanları kaçırabilirsin. Ben bunu kaçırmak istemiyorum."

Joey beni durdurmak için çekince neredeyse tökezliyorum. Beni hiç beklemediğim bir şekilde kucaklıyor ve kalbim hızla atıyor, göğsüm sıkışıyor.

Arkadaşım Jason fiziksel sevgi gösterme konusunda hiç iyi olmamıştır. En azından bana karşı. Ve bu sorun değil. Onun yapısı böyle değil.

Ama Joey farklı. Bana değer verdiğini göstermek için bana sarılmaktan veya dokunmaktan çekinmiyor. Ara sıra kız arkadaşlarım dışında bunu hiç yaşamamıştım

kız arkadaşım dışında hiç yaşamadım. Belki de uzun zamandır bir kız arkadaşım olmadığı içindir, ama Joey'nin kolları bana sarıldığında kendimi çok rahat hissediyorum.

Eğer izin verse, buna bağımlı hale gelebilirim.

Beni bir kez daha sıkıca sarıp bırakıyor. "Dediğim gibi, sen nadir bulunan bir mücevhersin dostum. Sana zarar veren o pisliklere gelince? Bırak denesinler. Benim bir çekicim var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Vay canına," diyorum. "Joey. Az önce benim için fiziksel zarar verme tehdidinde mi bulundun?"

Gülerek boynumu kavradı. "Cidden, kendin olmaya devam et, tamam mı?"

Aptal gibi sırtıyor olmalıyım ki Joey başını sallayarak sevgiyle sinirli bir ifadeyle bana bakıyor. Ya da belki sadece sevgiyle. Gömleğinin göğsüne yapıştığını fark ediyorum, ter kumaşta nemli bir leke oluşturmuş. O ter damlası gömleğin kenarından sızıp Joey'nin karnındaki tepecikler ve çukurlar üzerinde yuvarlanırken beynim komik bir şekilde titriyor. Aşağı, aşağı, aşağı, doğru...

"Devam etmeye hazır mısınız?" diye soruyor Joey.

"Evet!" diye çok yüksek sesle cevap veriyorum, neredeyse zıplayarak. Hızlı bir koşuya geri dönüyoruz, kalp atışlarım hızlanıyor. Ama bu normal, değil mi? Kardiyo için gayet normal.

Biraz kaşlarımı çatıyorum.

"Bütün hayvanların terlemediğini biliyor muydun?" diyorum. "Köpekler gibi. Onlar serinlemek için nefes nefese kalırlar. Ya da kasıklarını havalandırırlar."

Joey'nin kaldırdığı kaşını fark ettim, sonra tekrar önüme odaklandım.

"Eğer biz köpekler gibi olsaydık, hayal edebiliyor musun?" diye devam ediyorum, gülerek. "Eğer bulunduğumuz yerde durup, isteyerek ya da istemeyerek yayılsaydık? Sadece *bağırıp*, sırt üstü yatıp, malımızı çıkararak. O delikleri gerçekten havalandırmak, anlıyor musun?"

Aman Tanrım, ne?

"Brad," diyor Joey, sesinde bir kıkırdama var, ben ise yüzümü buruşturuyorum. "Belki de bu, 'saftları' tartışmak için en uygun yer değil?"

"Haklısın," derim çabucak, yanımızdan geçen ailelere bakarak. Boğazımı temizlerim. "Kangurular terler mi acaba?"

"Bu kanguru kesinlikle terliyor," diyor, kesinlikle en iyisi olduğunu onaylayarak.

Gülümserim, ama ona tekrar baktığımda, bakışlarım karnına kayar ve başımı öne doğru uzatırım.

"Evet," diye öksürürüm, o çıplak derinin ne olduğunu merak ederek

— "Oh."

Yakındaki bir sokak satıcısına doğru koşarım.

"Brad?" Joey seslenir, ayak sesleri beni takip eder. "İşimiz bittiğinde bacon sandviçleri için vaktimiz olacak."

Kafamı sallıyorum, ama domuz pastırmalı sandviç istemediğimi açıklamak için durmaya gerek görmüyorum. En muhteşem şey beni çok etkiledi.

Satıcının tezgahının önünde durup cüzdanımı çıkarırım. "Pembe olanı," derim, hala nefesimi toparlamaya çalışırken.

Satıcı başını sallar, raftan ürünü alır ve bana uzatır. Kartımı okuttuktan sonra, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle arkanı dönerim.

Joey şaşkın görünüyor.

"Kıpırdama," diyorum ona, parlak pembe bel çantasını elimde tutarak öne doğru adım atıyorum. Çantayı karnına sarıyorum, yerine oturduğunda çıkan klik sesi garip bir şekilde tatmin edici. Kayışı sıkıca ayarladıktan sonra geri adım atıp onu inceliyorum. "Mükemmel."

Joey'nin bana tuhaf bir ifadeyle baktığını fark ediyorum ve heyecanım azalmaya başlıyor.

"Beğenmedin mi?"

"Hayır, güzel," diyor çabucak, gözleri yüzümü tarıyor. "Sadece... Teşekkürler dostum. Çok beğendim."

Gülümsemem yeniden tam güçle geri döndü. "Elbette. Koşuyu bitirmeye hazır mısınız?" "Hadi yapalım."

Joey önümde koşarken ben geride durup kendime başımı sallıyorum. Evet, böyle çok daha iyi. Artık midesi o kadar... boş değil. Ayrıca, pembe ona çok yakışıyor.

"Geliyor musun?" Joey dönüp geriye doğru koşarak sesleniyor. Ayaklarımı hızlandırıyorum.

Joey ve ben çok geçmeden 5 km'lik koşunun bitiş noktasına ulaşıyoruz. Hiç de zorlu bir koşu değildi, rekabetçi bir yarış da değildi, ama bitiş çizgisinin yanındaki stantta görevliler, bitiş çizgisini geçenleri alkışlıyorlar ve bu, başarımızdan gurur duymamı sağlıyor.

"Su ister misin?" diye soruyor Joey, ellerini beline koyarak, yağlı kağıt bardakların bulunduğu masalardan birine doğru yürürken. Bana bir tane uzatıyor ve ben de adımı duyduğumda tam zamanında içmeyi başarıyorum.

"Brad."

Cas yaklaşırken ona el sallıyorum. "Selam dostum!"

"Sizler yeni mi bitirdiniz?" diye soruyor ve Joey'e gülümsüyor. Cas bu konuda iyi biridir. Her zaman nazik, her zaman misafirperverdir.

"Tabii ki," diyorum, Joey'nin biraz terli omzunu sıkarak. "Cas, bu benim arkadaşım Joey Kangaroo. Joey, bu Cat-man."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Joey.

Cas, Joey'nin elini sıkar. "Ben de. Bugün geldiğiniz için teşekkürler. Bu bağış kampanyasına yardım ettiğiniz için ikinize de minnettarım."

"Tabii ki!" diye mutlu bir şekilde cevap veriyorum. "Ofisimdeki arkadaşlarımdan çok sayıda bağış sözü aldım. Aslında çok heveslilerdi. İş arkadaşlarımdan hayır işlerine bu kadar meraklı olduklarını bilmiyordum."

"Bağışları şahsen mi istedin?" diye sorar Joey, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Tabii ki. Neden sordun?"

Gülümsemesi genişler. "Bub... İnanılmaz derecede çekici olduğunun farkındasın, değil mi?"

Midemde sıcak bir heyecan dalgası yükselir. "Beni çekici mi buluyorsun?" diye sorarım, gülümsememi saklayamadan.

Joey eğlenerek başını sallar. "Gülünç derecede çekicisin. İş arkadaşlarının sana hayır diyememesine şaşırmadım."

"Huh," diyorum, Joey'nin beni çekici bulmasından garip bir şekilde mutlu olarak. Çok kez *başka şeyler* söylendi bana. Ama çekici? O değil. En azından, benim bildiğim kadarıyla. "Sen de fena değilsin, kanga dostum."

Bana yanaklarını buruşturan bir gülümseme atıyor.

"Tekrar teşekkürler," diyor Cas, dikkatimi kendine çekerek. "Eğer acıkmışsanız, şurada biraz meyve var."

"Ah, dostum," diye üzülerek mırıldanıyorum. "Donut yok mu?"

Cas şaşkın görünüyor. "Donut yok, hayır. Halletmem gereken birkaç iş var, ama sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Joey. Bel çantası beğendim."

"Harika değil mi?" diye onaylıyorum, parmağımı bandın altına sokup hafifçe çekiyorum.

Joey boğuk bir ses çıkarır, karın kasları gerilir. Neden bu kadar tuhaf göründüğünü merak ederek yüzüne bakarım, ama o Cas'a odaklanmıştır. "Um. Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum," der.

"Yakında görüşürüz?" diye sorar Cas ikimize.

Bel çantasını bırakıp elimi kaldırırım. "Evet dostum. Tabii ki." Cas, gitmeden önce avucuma bir tokat atar.

Meyvelere bakarak iç çekerim. "Sanırım biraz yiyecek almalıyız?"

"Evet, olur," diyor Joey, dikkati dağılmış gibi. Muhtemelen sadece acıkmıştır. Anlıyorum.

Atıştırılmalık masasına vardığımızda Joey bir elma, ben de bir muz alıyorum. "Bana hala donut alacaksın," diye hatırlatıyorum ona, meyveyi soyarken.

"Evet."

"Şekerli karbonhidratları hak ediyorum." "Muzlar şekerli karbonhidrat..."

Joey boğulmaya başlar ve ben endişeyle ona bakarak, hızlıca ısırığımı bitiririm.

"Dostum, iyi misin?" diye sorarak öne çıkıp sırtına bir şaplak attım. "Sen... sen denedin, değil mi?" dedi, sesi kısılmıştı.

Yarım kalan muzumdan bahsettiğini anlamam bir saniye sürer. "Gerçekten küçükse, genellikle tek seferde yiyebilirim," diye gururla söylerim. "Ama bu çok büyük. Kesinlikle iki ısırıkta bitecek."

Biraz hırıltılı nefes alıyor.

"İyi misin dostum?" diye endişeyle soruyorum, omzunu ovuşturarak. "Kötü görünüyorsun."

Joey sıkıca başını sallar. "İyiyim. Söz veriyorum. Bu, şey... gerçekten çok güzel bir sabahtı."

"Öyleydi, değil mi?" diye onaylıyorum. "İlk 5 km'mi bitirmeme yardım ettiğin için teşekkürler, Joey-roo."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Benim için zevkti. Ama eminim ki bunu tamamen kendi başına başardın."

"Belki de öyle. Ama sen benimle birlikteydin. Ve bunu asla unutmayacağım."

Joey'nin güneş gözlüklerinin arkasındaki ifadesini anlamak zor, ama yüzünü süsleyen küçük gülümseme, doğru bir şey yaptığımı hissettiriyor. "Donut almaya hazır mısın?"

"Çok hazırım," diyorum ona, muz kabuğunu çöpe atarken.

Belki de beni bitiş çizgisine taşıyan ayaklarımdı, ama yol boyunca insanların sana verdiği cesaretin önemini asla küçümseyemezsin. Peki ya Joey? O, tanıdığım en cesaret verici insanlardan biri. Bana, kafama koyduğum her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor.

Aslında...

Brad'in Kendini Bulma ve Aşık Olma Rehberi'nin dördüncü adımı:

Bir hedefi gerçekleştire.

Tamam.

İlk 5 km koşumu tamamladım.

Joey yanımda olsaydı başka neler başarabilirdim acaba?

Bölüm 12

JOEY

Brad'e göndermek için hazırladığım mesaja bakıyorum, sinirlerim altüst olmuş durumda. Neden basit bir buluşma davetiyesi için bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

Evet, biliyorsun, diyor beynim yardımsever bir şekilde. Ona siktir git diyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

Ben: Bu öğleden sonra teyzem ve amcamın evinde yapılacak barbeküye gelmek ister misin?

Brad'in cevabı hemen geliyor.

Bub: Tabii ki dostum! Barbeküye bayılırım. Ne giymeliyim?

Kıkırdayarak güldüm.

Ben: Ne istersen. Ama mayonu getirsen iyi olur. Havuzları var.

Brad hemen cevap vermiyor. Aslında, uzun bir süre cevap vermiyor.

Telefonum sonunda çaldığında endişelenmeye başlıyorum.

Bub: Tamam.

Sadece *tamam mı?* Bu garip.

Ben: Seni almamı mı istersin, yoksa adresi

göndermemi mi? Bub: Gel beni al. Böylece kendimi özel hissederim.

Burun

kıvırıyoru

m.

Bir

dakika...

Ben: Arkada oturup şoförünmüşüm gibi davranmayacaksın, değil mi?

Bub: Hayır?

Evden çıkıp Brad'in evine doğru yola koyulurken gülümsemem gülünç derecede büyük. Onun dairesi şehrin diğer ucunda ama yolculuk, avuçlarım terlemeye başlasa da çabucak geçiyor. Vücuduma kes şunu diyorum. Bu bir randevu değil. Brad benim arkadaşım. Nokta.

Ailemle tanıştırmak için getirdiğim arkadaşım.

Kahretsin.

Kaldırıma yanaştığımda Brad beni bekliyor. Kamyonetime atlayıp ön yolcu koltuğuna oturuyor, neyse ki arka koltuğa değil.

"Joey-broey," diyor selam verirken, her zamanki gibi gülümsüyor. "Senin etini yutmaya o kadar hazırım ki, komik bile değil."

"Ne?" diye öksürerek soruyorum.

"Ailenin barbeküsü," diyor sanki bu çok açıkmiş gibi. "*Açlıktan* ölüyorum. Öğle yemeği yemeden yakaladın beni."

"Bu, şey, iyi," diyorum, trafiğe girerken. "Yani, henüz yemek yememiş olman iyi."

Brad başını sallar ve dilinde etle ilgili bir şeyler mırıldanır. En azından dikkatimi dağıttı.

Margot teyzem ve Johnny amcamın evi güzel, banliyöde, büyük, bakımlı çimleri olan iki katlı bir ev. Sokağın kenarına park ettikten sonra arka koltuktan çantamı alıyorum.

Brad, hiç çekinmeden bana mayosunu uzatır. "Al. Bunları seninkilerin yanına koy. Ailenle tanışırken elimde mayomla durmak istemiyorum."

"Bu pek de speedo sayılmaz," diyorum, çantama koyarken.

"Aynı şey," diyor Brad. "Garip geliyor, anlıyor musun? İyi bir ilk izlenim bırakmak istiyorum."

Kalbim hızla atmaya başladı, Brad'in ailemle tanışmak konusundaki endişesi, bu adam için hissetmemem gereken pek çok şeyi hissetmeme neden oldu. "Ailem seni sevecek, dostum," diye onu teselli ettim. "Bu konuda endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

Bana sırtarak bakar, ama sırtışının altında bir rahatlama vardır. "Tabii ki yapacaklar. Duymadın mı? Ben *çekici* biriyim."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, kendi gülümsememi durduramadan. "Bu sözün başına vuracak, değil mi?"

"Ne? *Hayır*. Neden öyle yapayım ki? Ben iyi bir çocuğum, Joey."

Brad bana kirpiklerini kırıştırıyor ve ben neden onu öpemediğimi hatırlamakta zorlanıyorum. Onu öpmek ve hiç durmamak.

Sesim kısık çıkıyor: "O zaman benim için iyi bir çocuk ol ve kamyonetten in."

Brad gözlerini kırıştırır, ağzı açık kalır. "Dostum. Az önce bana seks sesini mi kullandın?"

"Ne?" diye ciyaklarım.

"O... o senin normal sesin değildi dostum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söylüyorum ve çantamı kapatıyorum. Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Yine hasta olmuyorsun, değil mi?" "Tamamen sağlıklıyım."

Brad elinin tersini alnıma koyar, görünüşe göre ateşimi ölçüyor. Sonra, nedenini hiç bilmediğim bir sebepten dolayı, pazımı birkaç kez sıkar.

"Peki," diye pes eder ve kapısını açar. "Ama hastalanırsan, seni yatağa yatırıp bağlayacağım. Ve sen de bunu kabul edeceksin. *Mutlulukla*. Bebeğimin üzülmesine izin veremem. Heh. Kafiye oldu. Geliyor musun?"

Hay sıçayım.

"Yakın zamanda olmaz" demek yerine, Brad'in peşinden kamyonetten indim. Neredeyse elini tutacaktım ama bunun öyle bir şey olmadığını kendime zorla hatırlattım.

Brad'in *benim* olmadığını.

Brad, evin etrafından arka bahçeye doğru yürürken gülümsüyor. Görünüşe göre ailemin çoğu zaten burada. Johnny ve Margot'u ızgaranın yanında görüyorum, Johnny eti pişirirken Margot margarita gibi görünen bir içki yudumluyor. Iggy kardeşi Reggie'nin koluna yumruk atıyor. Kuzenim Sonia havuz şamandırasında uzanmış, kocası ise küçük çocuklarına göz kulak oluyor. Diğer birkaç çocuk bir ağacın etrafında koşuşturup birbirlerine su tabancasıyla su püskürtmeye çalışıyor. Ve bu sadece başlangıç.

"Vay canına," diye nefesini tutar Brad. "Ailen *çok* kalabalık."

"Tamam mı?" diye sorarım, onun bu tür şeylere alışkın olmadığını bilerek. O da başını sallar, gülümsemesi samimi ve parlaktır.

Bizi ilk fark eden Margot'tur. "Joey!" diye sıcak bir şekilde seslenir, çimlerin üzerinden yürürken topukları bir şekilde toprağa batmaz. Mayosunun üzerine şal tarzı bir elbise giymiş ve bana sarılırken hindistancevizi güneş kremi kokusu geliyor. "Gelebildiğine çok sevindim tatlım. Yanındaki bu yakışıklı genç kim?"

Brad gülümser.

"Bu Brad," diyorum ona. "Arkadaşım. Brad, bu da Margot teyzem."

Brad tereddüt etmeden teyzeme coşkulu bir kucaklaşma verir ve teyzemin gözleri sevinçle parlar. Teyzem gülümseyerek kolunu Brad'in omzuna atar, elindeki içkisini yana doğru uzatır.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan Delgado," der Brad kibarca ve ikisi ayrılır.

"Ne tatlısın. Ama lütfen bana Margot de. İçecek ister misiniz çocuklar?"

Brad'e danıştıktan sonra teyzeme başımı sallarım. "Harika olur, teşekkürler."

"Tabii ki. Gelin, gelin," der ve bizi ızgaraya doğru çağırır. "Johnny, Joey'imiz bir *arkadaşını* getirmiş."

Oh, hayır.

Amcam bize sırtarak, güneşten gözlerini kısarak ve bir elinde ızgara maşasını tutarak bakar. "Öyle mi? Yakışıklı çocuk."

"Ben de öyle dedim," diye cevapladı Margot gülerek ve kocasının omzuna hafifçe vurdu.

Brad çok mutlu görünüyor.

Oh, hayır.

"Adı Brad," diye ekler teyzem, hazır margarita karışımını iki bardağa dökerken.

"Tanıştığımıza memnun oldum Brad," diyor Johnny, boş elini uzatarak tokalaşmak için. "Joey'nin onayını aldıysan, benim de onayımı aldın demektir. Tavuk sever misin?"

Amcam Brad'i ızgaraya doğru çekerken, Margot bana bir içki uzatır.

"O sadece arkadaşım," diye fısıldarım.

Yanağımı çimdikledi. "Tabii canım."

İç çekiyorum, biri arkama çarptığında irkiliyorum. En azından içkimi sıkıca tutuyorum. "Iggy," diye selam veriyorum.

Kuzenim omzuma birkaç kez hafifçe vurup önüme geçer. Kaşlarını kaldırmıştır. "Spor salonundaki arkadaşını mı getirdin?"

"Yargılama," derim, Brad'e bir bakış atarken sesim alçalır. Brad, teyzem ve amcamla heyecanla konuşuyor, kendini tamamen evindeymiş gibi hissediyor. "Ben sadece... Onu bırakamıyorum, Iggy. Bırakmak istemiyorum."

Yüzünde düşünceli bir ifade belirir. "Yargılamıyorum. Sadece senin incinmeni istemiyorum, hepsi bu. O hala..."

"Heteroseksüel mi?" diye tamamladım. "Bildiğim kadarıyla."

"Erkek arkadaşın oldukça havalı," diyor ve bir avuç cips alıyor.

Kalbim hızla atmaya başlar, ama Johnny amca herkesi yemeğe çağırmadan önce onu düzeltmeye vaktim olmaz.

Öğle yemeği gürültülü geçer. Brad'i ailemin geri kalanına *arkadaşım* olarak tanıştıırım. Kimsenin bana inandığından emin değilim, *ne yazık* ki bu gerçek olsa da. Herkes, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ona hayran kalır. Eller barbekü sosuyla kirlenirken, patates salatası ve mısır koçanı tabakları dolaştırılır. Çocukların çoğu, mükemmel bir oyun gününü boşa harcamak istemedikleri için, neredeyse hiçbir şey yemeden tekrar ayağa kalkıp hareket etmeye başlarlar.

"Otuz dakika boyunca havuza giremezsiniz," diye bağıyor Sonia hepsine. Hafifçe başını sallıyor ve tekrar masaya dönüyor. "Ee, Brad, ne iş yapıyorsun?"

"Oh," diyor, ağzını peçeteyle silip kuzenime gülümsüyor. "DreamWyld adlı, çok oyunculu çevrimiçi video oyunları üreten bir şirkette dünya tasarımına odaklanan bir oyun seviye tasarımcısıyım." Kimse bir şey söylemeyince, "Sanal ağaçlar yapıyorum?" diye ekliyor.

"*Run, Run, Ricochet'in* yaratılmasına yardım etti," diye ekliyorum, hala bu gerçeğin etkisindeyim.

"Cidden mi?" diye sorar kuzenim Reggie. "Onuncu seviyedeki o ürkütücü iskelet ormanını sen mi yaptın?"

"Yaptım!" Brad mutlu bir şekilde söylüyor. "Aylarca kabuslar gördüm."

Ailemin çoğu gülüyor, ama Brad'in titremesine bakılırsa, onun ciddi olduğundan eminim.

Bacağını sıkıyorum ve gülümsemesi bana dönüyor.

Gerçekten tehlikeli.

Konuşma, bu ailede sık sık olduğu gibi, inşaat konusuna geçer ve Brad bana dirsek atar. "Mısırı uzatır mısın?"

Tabağı uzatıyorum ve olanlar, hayatımın en erotik mutfak deneyimlerinden biri olarak tanımlanabilir. Brad mısırı tereyağı tabağının üzerinde yuvarlıyor, iyice kapladıktan sonra parmağını ağzına sokuyor. Ben kıvranırken, parmağını *iyice* temizliyor. Sonra, çok yavaşça, mısır koçanının bir ucunu yalıyor, dili ucunu nazikçe kıvrıyor. Ciğerlerimin ne işe yaradığını unutuyorum. Sonunda, nispeten normal bir ısırik alır ve onu izlediğimi görünce bana buruşuk bir yüzle gülümser.

"Gerçekten çok ıslaktı," diyor bana.

Bunun farkındayım.

Brad mısırını yemeye devam eder, ara sıra yalar, bazen ısırır. Bir ara, ağzını mısırın bir ucuna sarar ve oradan birkaç tane alır.

Ben de muzun kötü olduğunu düşünmüştüm.

Brad parmaklarındaki tereyağı ve tuzu emdiğinde bacağımyı dizimin üzerine atıyorum.

Gözümün ucuyla Alice'in bana başparmağını kaldırdığını görüyorum.

Oh, lanet olsun.

En azından destek oluyorlar.

Brad'in barbekü tavuğunu aynı iştahla yemesini izlemek zorunda kaldığım için yemek bittiğinde minnettarım. Dürüst olmak gerekirse, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Neyse ki Brad yemeğini bitirip ellerini peçetleyle siliyor. Bitirince bana hafifçe dirsek atıyor.

"Tuvalet?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hadi. Sana göstereyim."

Eve girerken çantamı alıyorum ve Brad'i koridordan geçerek birinci kattaki tuvalete götürüyorum.

"Al," diyorum, ona mayosunu uzatarak. "İstersen şimdi giyinebilirsin."

"Oh," diyor, biraz şaşırmış gibi. "Ben, şey... Tabii. Ama otuz dakika beklememiz gerekmiyor mu?"

Ben gülererek cevap veriyorum. "Eminim bir sorun çıkmayacaktır. Seni boğulmaya bırakmam, dostum."

Bana çekingen bir gülümsemeyle bakarak mayosunu alır. "Tamam. Dışarıda görüşürüz."

Tamam. Brad kapıyı kapatırken ben de işaretini alıp geri çekilirim ve üst kattaki banyoya doğru yönelirim.

Dışarıya ilk ben çıkarım ve Brad'i beklerken biraz temizlik yaparım. On dakika sonra ortaya çıkar, gömleğinin eteğiyle oynayarak. Mayo şortu - Tanrıya şükür, speedo *değil* - yerinde duruyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, onu bu kadar gergin, neredeyse... sinirli gibi görmek alışık olmadığım bir şey, fazla enerjiden kaynaklanan bir şey değil.

"Tabii, tabii," der hızlıca, havuza bakarak. Sonia ve çocukları çoktan havuza girmişlerdir. "Yani biz... suya girelim mi?"

"Eğer istemiyorsan?" diye soruyorum.

"Pff. Hayır, sorun yok. Tamam. Evet. Sadece, beni suya atma, tamam mı?"

"Tabii ki," derim, Brad havuza doğru ilerlerken kaşlarını çatarak. Kenarda durur, oturur ve bir ayağının parmaklarını dikkatlice suya uzatır. Bir saniye sonra, iki ayağını da suya sokar.

Onun yanına otururum, dönüp havuza atlarım, en iyisi hızlı yapmak olduğunu bilerek. Soğuk su vücuduma şok etkisi yapar, ama

bugünkü sıcağı düşününce, hoşuma gitti. Suyun yüzeyine çıktığımda Brad'in yüzünde bir gülümseme vardı.

"İyi geldi," diyorum ona.

O başını sallar, ama suya atlamak için hiçbir hareket yapmaz. Ancak gömleğini çıkarır ve bu da benim bakışlarımı başka yöne çevirmeme neden olur.

Brad ayakları havuzda otururken ben biraz yüzdüm. Sonia yine suda yüzüyordu ve çocukları kollarına kolluk takmış, havuzun sığ kısmında oynuyorlardı. On dakikadan fazla zaman geçmesine rağmen Brad hala kıpırdamamıştı, ben de ona doğru yöneldim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, ellerimi belinin iki yanına koyarak.

Bacaklarını biraz açarak dizlerinin arasına yer açıyor, ben de bu harekete fazla anlam yüklememeye çalışıyorum. "Evet," diyor. "Sadece..."

"Ne?" diye nazikçe soruyorum.

Biraz daha yaklaşarak, "Yüzme bilmiyorum, Joey" diyor.

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyorum, ama başarabildiğimden emin değilim. "Neden söylemedin?"

"Utanmıştım."

"Utanılacak bir şey yok," diyorum ona, içim burkulsa da. "Kahretsin, dostum, ya düşseydin?"

Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrılır. "Beni boğulmaya bırakmayacağını söyledin."

Evet, bu kesinlikle doğru.

Hızlıca nefes alıyorum. "Sana öğretmemi ister misin?"

Yine etrafına bakınıyor ve nedenini tahmin etmek zor değil.

"Hiçbiri seni yargılamayacak," diye söz veriyorum. "Ve bilmelerine bile gerek yok. Sığ sudan başlayabiliriz, sonra seni derin suya götürürüm, tamam mı?"

Brad uzun bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra başını salladı. O ayağa kalkıp havuzun diğer tarafına doğru ilerlerken ben geri çekildim. Nedenini bile bilmeden, onun yanına doğru yüzerken kalbim deli gibi atıyordu. Sadece yüzme dersi.

Ama bu Brad. Bana güveniyor.

Titriyor olsa da, havuza doğru merdivenlerden inerken kendine güveni tam. O kadar açıkta kalan tenine fazla bakmamaya çalışıyorum, bunun yerine onun rahat etmesini sağlamaya odaklanıyorum. Suyun derinleştiği yerde onunla buluşuyorum.

"Hazır mısın?" diye sessizce soruyorum. Sonia'nın ne yaptığımızı anlayacağından eminim, ama yine de Brad'in bu konuda kendini rahatsız hissetmemesi için elimden geleni yapacağım. "Sadece koluma tutun, gerisini ben hallederim, tamam mı?"

O başını sallar, kolumu tutar ve ben derin tarafa doğru geri adım atarken ileri doğru yürür. Suyun göğüs hizasına geldiğimiz anda Brad, neredeyse bana yapışırcaasına çaballıyor. O kollarını omuzlarıma dolarken, bacaklarını belime dolarken ben kendimi hazırlarım.

"Üzgünüm," diye telaşla fısıldar. "Üzgünüm, üzgünüm. Panikledim."

"Sorun değil," diye onu sakinleştiririm, kalbim deli gibi çarparak sırtını okşarım. "Böyle... çıkabilir miyiz? Sadece... beni tutar mısın? Lütfen?"

Tanrım.

"Ne istersen," diyorum ona. "Ama hiç çıkmak zorunda değiliz. İstersen burada, sığ kısımda kalabiliriz."

Kafasını sallar. "Hayır, istiyorum. Bunu halletmem lazım. Sadece... korkumla yüzleşmek istiyorum, anlıyor musun? Seninle güvendeyim. Bunu biliyorum. Beni güvende tutarsın, Joey."

Kendimi her zaman oldukça aklı başında bir insan olarak görmüşümdür. İçgüdülerimle hareket etmem, bunun yerine seçeneklerimi değerlendirir ve en iyi yolu dikkatlice seçerim. En mantıklı olanı.

Ama kendimi heteroseksüel bir erkeğe aşık olmaya izin vermekte rasyonel olan hiçbir şey yok. Yine de bunu durdurmaya çalışmıyorum bile. Sadece Brad'i kollarımla sıkıca sarıp, doğru olduğunu bildiğim şeyi vaat ediyorum.

Onu güvende tutacak mıyım? "Her zaman."

Bölüm 13

BRAD

Joey, onu kollarımla boğmayı bıraktığımda geriye doğru çekilmeye başlar. Gözleri yüzümde kalır, iyi olduğumdan emin olmak istercesine.

Ona kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum.

Ayakları havuz tabanından ayrılır ayrılmaz ve yüzmeye başlar başlamaz, bacaklarım içgüdüsel olarak onu sıkıca sarar.

"Sorun yok," diyor yatıştırıcı bir sesle, kollarını kullanarak bizi suyun üstünde tutuyor. "Bacaklarını gevşet, dostum. Ben seni tutuyorum, tamam mı? Sadece... gevşe."

Bunu yapıyorum. Biraz çaba gerektiriyor, ama sonunda Joey'nin beline sıkıca sarılmış ellerimi gevşetiyorum.

"Güzel," diyor, sesi alçak. "Bırakabilir misin? Sadece şimdilik. Benimle birlikte yüzebilir misin?"

Ona sert bir bakış attığımda gülümser.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Sana hiç böyle bir ifade gördüğümü sanmıyorum." "Bu, *senin aptal olduğun* yüzüm. Genelde aptal değilsindir."

Bacağıma hafifçe çimdik attı ve ben ciyakladım.

"Omuzlarımı bırakmana gerek yok," diyor. "Sadece bacaklarını çöz ve benimle birlikte yüz. Daha kolay olacak, söz veriyorum."

Bu fikir hoşuma gitmiyor, ama Joey'i *ve dolayısıyla kendimi* boğmak istemediğim için bacaklarımı çözüyorum. Tek tek. Yavaşça.

"İşte oldu," diyor ve beni daha iyi hissettiren kocaman bir gülümsemeyle bakıyor.

Ta ki "Ne uslu çocuk" diye ekleyene kadar. "Benimle alay etme," diye homurdanıyorum.

"Alay etmiyorum," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. "İyi gidiyorsun. Şimdi geriye doğru yüzeceğim, tamam mı? Kendini akıntıya bırak."

Bunu yapabilirim. Çok kolay. *Akışına bırak.*

Joey hareket etmeye başlar ve ben keskin bir nefes alıp ona daha sıkı sarılırım. "Boynuna dikkat et," der boğuk bir sesle.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve kollarımı gevşetiyorum. "Üzgünüm." "Sorun değil," diyor.

"Bak, yapıyorsun."

Gözlerimi açıp onun haklı olduğunu fark ediyorum. *Ben* pek bir şey yapmıyorum. Ama Joey bizi kürek çekiyor ve ben de bir tür deniz kabuğu gibi ona yapışmış durumdayım. Aslında onun üstüne uzanmış bir deniz kabuğu.

"Sen benim kişisel Joey şamandıramısın," diyorum gülerek. "Ve seni şişirmek zorunda bile kalmadım." Bir saniye geçiyor - var olan en sessiz saniye - sonra aceleyle ekliyorum, "*Yukarı*. Seni şişirmek zorunda kalmadım."

O gülüyor, gözleri neredeyse parıltıyor, havuzun derin kısmında yüzüyor. "Hayır. Ben hazır ve nazırım."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bu anal bir şaka mıydı?"

Joey geveliyor, ikimiz de suya birkaç santim batıyoruz, sonra o kendine geliyor, o anda ben çoktan öldüğümünden eminim. "Sorun yok," diyor, avucunu başımın arkasına koyuyor.

"İki elini de suya sok," diyorum zorlukla.

O da itaat eder, bırakır ve tekrar iki koluyla kürek çeker. Nefes alabildiğimde, yüzümün Joey'nin göğsüne bastırıldığını fark ederim. Şaşırtıcı derecede az kılı vardır ve bunun doğal mı yoksa tıraş mı olduğunu merak ederim.

Yeterince rahat olduğum için olduğum yerde kalıyorum. Su soğuk olmasına rağmen Joey sıcak.

"Kendi başına yüzmeyi denemek ister misin?"

diye soruyor. "Hayır."

"Tamam... Peki ayaklarını çırpmaya ne dersin?" "İyiyim."

O, göğsünü kabartarak bir kahkaha atar. Göğüs kaslarının oldukça büyük olduğunu fark ederim. Onları daha önce görmemiş değilim, ama bu kesinlikle ilk kez bu kadar yakından ve kişisel olarak gördüğüm ilk sefer.

Göğüsleri her zaman sevmişimdir. Yumuşak ve yastık gibi olan göğüslere uzanmayı severim. Parmaklarımla veya dilimle kıvrımlarını izlemeyi severim. Hatta onları emmeyi bile severim.

Ve *tanrı aşkına*, Joey'nin göğüs kasını emmeyi hayal *etmiyorum*.

Lanet olsun...

"Brad," Joey, istemeden ondan uzaklaşırken endişeyle diyor. Ben batmadan önce beni yakalıyor ve ben tekrar ona sarılıyorum, bacaklarım beline dolanmış, nabzım bana kalp krizi geçirdiğimi ikna etmeye çalışıyor. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, ama hiç de iyi değilim.

Joey bir kolunu bana dolayarak havuzun kenarına doğru kürek çekiyor. Ben nefesimi toparlarken, o tutunarak bizi dengede tutar.

Aniden, kasıklarımın Joey'nin kasıklarına bastırıldığını fark ettim. Neredeyse ona sarılmıştım. O, bir zamanlar bizim bir randevuya çıktığımızı düşünen eşcinsel bir adamdı.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum, hangi duyguları yansıttığımı bilmiyorum, ama Joey'nin gözleri aşağıya, belki de ağzıma doğru kayıyor. Sonra aramızdaki mesafeyi artıracak şekilde dönüyor.

"Buraya," diyor ve beni havuzun kenarına tutunmam için yönlendiriyor.

Ben de öyle yapıyorum, ağırlığımı aktarıyorum, Joey'nin ifadesini izliyorum. Az önce o duygu neydi?

"Siz çocuklar iyi misiniz?" diye seslenir Sonia.

Ona hızlıca başparmağımı kaldırıyorum. "Evet. Gayet iyiyiz. Ben çok iyi bir yüzücü değilim," diye itiraf ediyorum.

Sonia yumuşak bir gülümsemeyle, "Önemli değil. Benim çocuklarımın denemeye cesaret edebilmesi bile uzun zaman aldı. Sen çok iyi gidiyorsun," der.

Ona minnettar bir şekilde başımı salladım ve göğsümü havuzun kenarındaki pürüzsüz fayanslara dayadım, kollarımı güneşin ısıttığı betonun üzerine koydum. Joey yanımda sessizce duruyordu, ben de onun profiline bakarak, neden bu kadar belirgin göğüs kaslarını daha önce fark etmediğimi merak ettim. Bu bir sürpriz değildi. O formda bir adamdı.

Formda ama yumuşak.

"Challah sever misin?" diye soruyorum ona.

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Emin misin?"

"Evet," derim sessizce. "Güzel."

Joey boğazını temizler. "Yerinde yüzmeyi denemek ister misin?"

Birazcık?" Yavaşça başımı sallarım. "Evet. Bir deneyeyim."

Joey cesaret verici bir gülümsemeyle kenardan itti. Bana ne yapmam gerektiğini açıkladı. Ben dengemi bulana kadar kollarımı destekleyeceğini söyledi. Kendimi rahat hissettiğimde beni bırakacağını söyledi. Yerimde kalmak için kollarımı ve bacaklarımı gerektiği gibi kullanmam gerektiğini söyledi.

Kulağa kolay geliyor.

Meğer yerinde yüzmek çok zor. Ama Joey bunu eğlenceli hale getiriyor. Birkaç denemeden sonra, Joey'nin koluna tutunmadan önce yaklaşık üç saniye başarabiliyorum.

"Yavaş yavaş öğreniyorsun," diyor.

"Tabii," diyorum. "Artık denizde denize düşersem, batmadan önce paniklemek için yeterli zamanım olacağını biliyorum."

Joey'nin ifadesi neredeyse sitemkâr, dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülmüş. "Öğreneceksin," diyor. "Sadece zaman alıyor. Sırt üstü yüzmeyi denemek ister misin?"

"Hayatta olmaz," diyorum ve çocukların nerede olduğunu kontrol ederken hemen yüzümü buruşturuyorum. Uzakta olsalar da sesimi alçaltıyorum. "Hayatta olmaz. Düşmana asla sırtını dönmezsin, Joey."

Gülmesini zorlukla bastırır. "Haklısın."

"Yine de suya dalmayı denemek istiyorum. Batmamam için beni tutabilir misin?"

"Tabii," der ve kolumu sıkıca tutar.

O benim kolumu tutarken ben de onun dirseğini tutuyorum ve sonra kendimi bırakıyorum, bu düşündüğümden daha fazla çaba gerektiriyor. Suyun altında gözlerimi açmıyorum, klorun nasıl bir his vereceğinden emin değilim, ama birkaç baloncuk üflüyorum, saçlarım yüzümün etrafında süzülüyormuş gibi hissediyorum. Ağırlıksızlık hissi çok hoş, Joey'nin eli beni uzaklara sürüklenmekten alıkoyan bir halat gibi.

Yukarı doğru tekme attığımda, Joey beni çekiyor. Yüzümdeki suyu silerek, sırtarak su yüzüne çıkıyorum. Joey... neredeyse ciddi görünüyor. Gülümsemiyor.

"Ne?" diye soruyorum, gülümsemeyen Joey'i sevmiyorum.

Kafasını sallar, gözleri yüzümü tarar. "Hiçbir şey, dostum. Çıkmak mı istersin, yoksa biraz daha kalmak mı?"

Joey'nin kuzenlerinden ikisinin havuza doğru gittiğini fark edince, yüzme dersimin bugünlük bittiğine karar veriyorum. "Çocuk havuzunda benimle takılır mısın?"

O başını sallar ve beni sırtına doğru çağırır. Gülümsayarak kollarımı omuzlarına doluyorum ve Joey havuzun sığ kısmına doğru yüzerken ona tutunuyorum. Ayaklarım dibe değince bırakıyorum.

"Bize su getireyim," der ve birkaç güçlü kulaçla öne doğru dalar, sonra dik durur, belini suyun üstüne çıkarır. Su omuzlarından ve sırtından, omurgası boyunca, vücuduna yapışan kumaşın üzerinden aşağıya doğru akar...

"Ahh," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kaçırarak. Neyim *var* benim? Bir erkek, cinsiyeti ne olursa olsun, başka bir erkeğin kışını nesneleştirmez.

Sonia eğlenceli bir ses çıkarır. "Susadın mı, tatlım?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. Biraz susamışım. Joey bize içecek getirecek olması iyi bir şey. "Yakında dönecek," diye ona haber veriyorum.

"Uzun süre uzak kalabileceğini sanmıyorum," diyor. "Bu arada, ikiniz çok tatlısınız. Kuzenimin mutlu olduğunu görmek güzel."

Heh. Bu... hoş.

"Ben de onun mutlu olmasını istiyorum," diyorum.

Bana gülümsedi ve ben merdivenlere doğru yöneldim, Iggy ve Reggie derin suya atlarken ben de yarısı suya batmış bir şekilde oturdum. Iggy bana el salladı, ben de ona el salladım.

Joey geri gelip bana bir şişe su uzatıp yanıma oturduğunda, daha önce söylemeyi unuttuğum şeyi hatırladım.

"Hey, Perşembe akşamı boş musun?"

"Sanırım," dedi. "Neden?"

"Sana bir randevu ayarladım," diyorum heyecanla. "Gerçekten çok iyi biri. Bir haftadır bu adamla konuşuyorum ve bence onu çok seveceksin."

Joey sessiz kalır, eli su şişesinin kapağını çevirirken havada kalır.

"Zaten planın yoksa tabii?" diye tereddütle soruyorum. "Muhtemelen başka bir güne alabiliriz. Henüz biletleri almadım."

"Biletler mi?" diyor, sesi sakın.

"Evet, beyzbol maçı. Eğlenceli olur diye düşündüm. Buraya taşındığından beri bazı maçları izlediğini biliyorum ve Logan büyük bir spor hayranı."

"Logan," diye tekrarlar.

"Evet," diyorum tekrar, su altında Joey'nin ayağına kendi ayağımla hafifçe vurarak. "Her şey yolunda mı?"

Su şişesinin kapağını açıp birkaç yudum içtikten sonra bana döner. "Gerçekten bu randevuya gitmemi mi istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki. En iyi kanat adamı olduğumu unuttuğumu düşünmedin, değil mi? Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Joey-roo."

Bir an yüzümü inceler, sonra yavaşça başını sallar. "Tamam. Bir deneyeceğim."

"İşte böyle," derim ve ıslak saçlarını biraz karıştırırım. Bu o kadar eğlencelidir ki, tekrar yaparım, parmaklarımı saç tellerinin arasında gezdirip düz durana kadar karıştırırım.

Joey'nin tuhaf bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, saçlarını tekrar düzeltiyorum. "Perşembe mi?" "Perşembe," diye kabul ediyor.

Zihnimde yumruğumu sıkıyorum. Perşembe akşamı, Joey ve ben Logan ile tanışacağız.

Ve kim bilir? Belki arkadaşım aşık olur.

Joey beni eve bıraktığında saat geç olmuştu. Öğleden sonra ve akşama kadar onun ailesinin toplantısında kalmıştık. Herkes çok nazik ve misafirperverdi, Joey'nin burada onlarla birlikte olmaktan neden mutlu olduğunu tamamen anlıyorum.

Onun *adına* mutlu oldum.

Havuzdan çıkınca hızlıca duş alıp kanepeme uzanıp Jason'ı aradım. Bütün hafta meşguldü, bu yüzden konuşma fırsatımız olmamıştı.

"Hey," diyor.

"Birdieeeee," diye
bağırıyorum. "Aman
Tanrım."

"Tahmin et ne oldu? Bugün havuzda yüzdüm. Yani, sayılır. Çok fazla yüzmedim, daha çok *kaymaya yardım ettim*, ama harikaydı. Joey bana öğretiyor. İstedığımız zaman tekrar gidebileceğimizi söyledi."

Jason bir an sessiz kalır ve ben ağzıma bir cips atarım.

"Öğretiyor mu?" diye sorar sonunda. "Ne demek istiyorsun?" "Bana yüzmeyi öğretiyor."

"Sen... sen yüzmeyi bilmiyor musun? Bunu nasıl bilemedim?"

"Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek. "Sanırım hiç gündeme gelmedi. Plaja falan gitmedik ki."

"Ben..." Şüpheli bir şekilde homurdanarak sözünü keser. "Siktir. Bunu bilmediğim için kendimi berbat bir arkadaş gibi hissediyorum."

"Hey, dostum. Sorun değil. Senin suçun değil. Eminim yüzüme oturmayı sevdiğimi de bilmiyordun. Bazı şeyler konuşulmaz."

"Bee," arkadaşım yavaşça konuşur. "Queening'i ve yüzme bilmeyi aynı kategoriye koyman... Biliyor musun? Hayır. Hiç de garip değil. Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum. Demek bugün Joey'i yine gördün?"

"Evet," diyorum, topuğumu sehpayaya koyup bir cips daha yiyerek. "Aslında onu neredeyse her gün görüyorum. Çok hoş. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, kelimeleri uzatarak.

"Mhm. Seninle vakit geçirmeyi sevmediğimden değil!" Adamın tekrar kıskanmasını istemediğim için eklemeyi ihmal etmedim. "Sadece farklı. O benim bebek kangurum. Ama ona öyle deme."

"Ben... öyle bir niyetim yoktu."

"Perşembe günü randevumuz var. Tabii ki o ve ben değil. Biz ve Logan. O ve Logan, ama ben de orada olacağım."

"Tabii," diyor zayıf bir sesle.

"Bu sefer hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım," diye açıklıyorum. "Adamı bile *iyice* araştırdım. Günlerce her gece sohbet ettik."

"Tabii," diye tekrar, daha yavaş bir şekilde cevap verdi. "Ama Joey'nin arkadaşlık profilinden onunla konuşmuyordun, değil mi?"

"Evet?"

Kısa bir sessizlik olur. "Lütfen bana onun *seninle* konuştuğunu bildiğini söyle.

Joey ile değil, değil mi?"

"Oh, evet dostum," diye onu temin ederim, Jason da derin bir nefes alır. "Sadece Joey'nin yeni arkadaşı olduğumu ve ona malzemeyi vermeden önce onun uygunluğundan emin olmam gerektiğini açıkladım. Şu ana kadar uygun. İyi biri, evlilik ve çocuklara açık, oldukça sevimli görünüyor, vergi hazırlığı yapan istikrarlı bir işi var ve hatta yeşil gözleri var."

"Joey yeşil gözleri sever mi?" diye sordu Jason.

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, bu adam galip gelebilir."

Ve sonra, Joey erkek arkadaşını bulduğunda, bilmiyorum... Belki ben de tekrar flört etmeye odaklanabilirim. Son zamanlarda bu konu aklımdan çıkmıştı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor Jason, ciddi bir ses tonuyla.

Uh-oh.

"Tabii?"

"

"Diyelim ki Joey ve bu adam iyi anlaştılar," diyor. "Belki gerçekten çıkmaya başlarlar. Ve belki Joey'nin sana ayıracak zamanı azalır. Bu seni rahatsız eder mi?"

İçim rahatsız olsa da, bir saniye durup gerçekten düşünürüm. "Yani, bu kötü olur, ama onun mutlu olmasını istiyorum," diye cevaplarım. "Sanırım bu ben ikinci planda kalırsam, bunu kabullenmem gerekir, değil mi?"

Jason onaylayan küçük bir ses çıkarır, ama soru aklımda kalır.

Çünkü Joey'nin zamanını boşa harcamak istemiyorum.
Ve, hiç mantıklı olmasa da, ikinci olmak istemiyorum.

Bölüm 14

JOEY

"Joey-roo!" Brad, kapıyı açar açmaz diyor. "Bak! Sana ne aldım."

Elinde parlak sarı bir bel çantası tutuyor.

Önünde mücevherlerle *Brad* yazıyor. "Bu... pırıltılı mı?" diye soruyorum.

"Kendim yaptım," diyor gururla. "Buraya gel."

Brad benim yaklaşmamı beklemiyor, hemen yanıma gelip bel çantasını belime takıyor. Çanta yerine oturuyor ve her şeyin tam olarak oturduğundan emin olmak istercesine gömleğimi birkaç kez çekiyor.

Aşağıya, bu saçma süs eşyasına bakıyorum. Onu sevmemek istiyorum. Onu çok sevmemek istiyorum.

"Oldukça şık, değil mi?" diye sorar Brad, omzumun üzerinden bakarak. "Hey, evin çok güzel."

"Bir ara sana evi gezdiririm."

"Belki şansımız yaver giderse, ha?" diyor, yüzünde karmaşık bir ifade belirmeden önce kaşlarını oynatıyor. "Dur, hayır. Bu mantıklı değil. Logan buraya gelirse burada kalmam. Heh. Hayır, bu tuhaf olur. Gidelim!"

Biraz sersemlemiş bir halde Brad'i arabasına kadar takip ediyorum. Brad'in *de* bir bel çantası taktığını fark etmem, itiraf etmek istemediğim kadar uzun sürüyor. Neon yeşili bir çanta.

Ve ön tarafında...

"Bub," diyorum yavaşça. "Üzerinde benim adım mı yazıyor?"

Brad sırtarak arabasının önünde durur. *Joey*, bel çantasının önündeki gösterişli mücevherlerle parıldıyor. "Evet dostum! Eşleşiyoruz. Eşleşen çantalar."

"Kendi isimlerimizi takmamız gerekmez mi?" diye soruyorum, biraz şaşkın bir şekilde.

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Olmaz. Böyle herkes en iyi arkadaş olduğumuzu bilir. Kardeşler birbirlerinin belkemiğini kollamalı, dostum."

Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Logan'a da bir tane aldın mı?" diye soruyorum, cevabının ne olmasını istediğimden emin değilim. Açıkçası, bu Logan hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, ama Brad onun bir kazanan olduğunu söylüyor.

Brad utanmış görünüyor. "Aklıma gelmedi. Sence sorun eder mi?"

Logan, randevusunun başka bir erkeğin adını taşımasına kızar mı? Aşırı koruyucu bir refakatçi gibi randevuya katılan, dokunaklı ve duyguları acı verici derecede platonik olmasına rağmen, hissettikleri o kadar belirgin ki, aşırı derecede önemseyen bir adam?

"Sorun olmaz," diyorum Brad'e, felakete doğru gittiğimizi bilmeme rağmen.

Görünüşe göre Logan... iyi birine benziyor. Brad stadyumun girişinde onu selamladığında kaşları kalkıyor, bakışları önce Brad'in bel çantasına, sonra da benimkine kayıyor. Ama Brad'le en iyi arkadaşlarmış gibi kucaklaştıklarında yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Logan, Brad'in kendini tanıtma şansı bulamadan, ayrıldıklarında öne çıkıp kendini tanıttı. "Logan Carmichael."

Uzatılan elini kabul ediyorum, onu en azından biraz olsun incelemeyi edemiyorum. Yakışıklı; Brad'e hak veriyorum. Sanki Brad kendi özelliklerinin bir listesini alıp, ona uyan birini bulmuş gibi. Logan'ın koyu renk saçları, sakalları, takım tişörtü ve kot pantolonunun altında ince kaslı bir vücudu var ve gözleri yeşil.

Başka bir durumda, Logan'ı oldukça çekici bulurdum. Ama Brad onun yanında durup bana her zamanki gibi gülümserken, ikisini karşılaştırmak imkansız.

"Joey Delgado," diyorum, en iyi gülümsememi göstermeye çalışarak. En azından *denemeliyim*, değil mi?

"Tanıştığımıza memnun oldum, Joey," diyor Logan, gözleri üzerimde dolaşiyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İçeri girelim mi?"

Brad heyecanlı bir gülümsemeyle bel çantasından biletlerimizi çıkarır. "Hadi gidelim."

Bilet kontrolünden geçip, yiyecek içecek standlarını geçerek ana koridordaki koltuklarımıza doğru ilerliyoruz. Beklendiği gibi, Brad ve Logan'ın arasında, ortada oturuyorum. Stadyum henüz tam olarak dolmamış, ama yakında dolacak.

"Brad, amcanın inşaat şirketinde çalıştığını söyledi," diyor Logan.

Ona başımı sallarım. "Doğru. Konut işleri yapıyoruz, çoğunlukla tadilat ve dolap gibi özel işler. Sen vergi danışmanı mısın?"

Gülümsemesi bir ucunda yükseldi. "Evet. Heyecan verici bir iş, değil mi?" Kıkırdadım. "Hey, öyle olmadığını hiç söylemedim. İşini seviyor musun?"

"Aslında seviyorum. Birçok yönden öngörülebilir, bu da hoşuma gidiyor. Saat beşi geçince beni ofiste tutmuyor."

"Demek işine bağlı değilsin."

"Hayır," diyor basitçe. "Bu benim önceliğim olmaz."

Ne demek istediğini anlıyorum ve itiraf etmeliyim ki, bu çok hoşuma gitti. Gelecekteki partnerimin benimle birlikte olmasını, benimle vakit geçirmekten ve birlikte bir hayat kurmaktan keyif almasını istiyorum. İşlerimizin ilişkimizden önce gelmesini istemiyorum.

Uyluklarıma atılan bir tokatla başımı çeviriyorum. Brad'in yüzünde kocaman bir gülümseme var ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. Çünkü bir anlığına, sadece bir anlığına, onun orada olduğunu unutmuştum. Logan ve benim iyi anlaşmamızdan açıkça memnun olan Brad, bana başparmağını kaldırarak selam veriyor ve sonra sahaya odaklanıyor. Oyuncular sahaya çıkmış, ısınmaya başlamışlar.

Brad'in başının yanından gözlerimi ayırmaya zorlarken boğazım düğümleniyor. "Vegas'ta uzun süredir mi yaşıyorsun?" diye soruyorum Logan'a.

"Hayatım boyunca."

"Hey, ben de!" diyor Brad, bana uzanarak randevuma high five yapıyor. "Ömür boyu veganlar, dostum."

Ağzımdan bir kahkaha dökülüyor. "Sanırım bize vegan denmiyor, dostum." Bana "*psht*" diyor. "Sen yenisin. Bilmiyorsun."

Logan, her şeyden çok eğlenmiş gibi görünüyor ve Brad'in uzattığı avucunu tokatlıyor. "Tabii ki," diyor Brad ve koltuğuna geri oturuyor.

Elinin şu anda bacağımın üzerinde olduğunu fark etmediğini sanmıyorum, ama elini çekmiyor. "Daha önce nerede yaşıyordun?" diye soruyor Logan.

"New Hampshire."

"Ah. Kıyıya yakın mıydın yoksa iç kesimlerde mi?"

"Aslında tam sahilde. Denizi çok özölüyorum."

Brad yanımda kıkırdıyor ve eminim ki *su sporları* olayını hatırlıyor. Bacağına uyarıcı bir vuruş yapıyorum, bu da onun beni köpekmişim gibi yüzümü okşamasına neden oluyor.

"Bu oldukça büyük bir değışiklik," diyor Logan. "Kıyından çöle." "Ama buna değer," diyor Brad, bize bakmadan. "Joey bir aile babası. Verilecek çok sevgisi var, biliyor musun? Tabii ki annesini de seviyor, ama kimseye sırtını dönen bir adam değil. Bu takdire şayan bir şey ve bence ailesi, onun burada olduğu için ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar burada olduğu için ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar."

Kalbim şiddetle çarpıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor Brad, "artık kullanabileceği bir havuzu var, böylece istediği zaman mayosunu ıslatma isteğini tatmin edebilir. Logan, 30 santimlikleri sever misin?"

"Ne?" diye kekeliyorum.

"Sosisli sandviç mi?" Brad yavaşça konuşuyor, ikimizi de bakıyor. "Yoksa peynirli biftek mi? Patlamış mısır mı? Bize yiyecek bir şeyler alayım. Ne istersin?"

Tanrım.

"Uh, ne olursa olsun," diye mırıldanıyorum.

Logan, kalbimin çarpıntısından duyamadığım bir şeyler sayar ve Brad başını sallar. Kalkıp sıradan çıkmadan önce bacağıma bir sıkar ve bel çantasının önündeki *Joey* yazan mücevherler parıldayarak yanımdan geçer.

"O çok tatlı," diyor Logan.

En tatlısı.

"Tüm randevularına seninle birlikte mi geliyor?"

Tabii ki hayır demek için ağzımı açarım ama yapamayacağımı fark ederim. "O, şey... Benim kanat adamım olmayı kendine görev edinmiş. Oldukça kararlı."

Logan mırıldanır ve ben Brad'in bu geceki varlığı hakkında gerçekten ne düşündüğünü merak ederim. Üzgün görünmüyor, ama sanırım o ve Brad bir haftadan fazla süredir konuşuyorlarsa, en azından biraz ne bekleyeceğini biliyordur.

İlk atış yapıldığında, stadyumdaki gürültü artarken ikimiz ailelerimiz hakkında biraz sohbet ediyoruz. Logan ile konuşmak kolay, ama teorik olarak tüm kriterlerimi karşılasa da, randevuya olması gerektiği gibi kendimi veremediğimi fark ediyorum.

Tabii ki bunun nedenini biliyorum. Ve bir dakika sonra, hiçbir şeyden habersiz, son derece sadık kanat adamım geri döndüğünde, onu gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve Brad'i unutmanın imkânsız olup olmadığını merak ediyorum.

"Bak," diyor heyecanla, Logan'a bir hamburger ve patates kızartması uzatıp, bana da bir pizza gibi görünen şeyi uzatıyor. Sonra ödülünü havaya kaldırıyor. "Mısır köftesi vardı."

Olamaz.

Brad, elinde çubukta ekmekli sosisli sandviçle yerine otururken gülünç derecede mutlu görünüyor. Şüphesiz, başka yere bakmam gerektiğini biliyorum. Kesinlikle başka yere bakmalıyım.

Ama bakıyorum.

Brad'in dili önce ortaya çıkıyor ve mısır köpeğinin tüm uzunluğu boyunca, tabandan uca kadar geniş bir hareketle yalıyor, yanlarından damlayan ketçabı toplamaya çalışıyor. Geri çekilmeden önce, dilini üst kısmına doğru sallıyor, bu manzara beni iniltiyi bastırmaya zorluyor. Ve sonra, bu yetmezmiş gibi, sanki mümkün olduğunca az ısırla yiyeceklere madalya verilecekmiş gibi, yarısını ağzına tıktırmaya başlıyor. Logan bile bu manzaradan etkilenmiş görünüyor.

Bu durum beni bu kadar rahatsız etmemeli.

Stadyumda tezahüratlar yükseldiğinde, bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Brad'in dili, ağzı ya da 30 santimlik sandviçi yutarken çıkardığı mutlu sesler beni etkilememeli, diye düşünerek pizzamı yerken tüm dikkatimi maça veriyorum. Onun coşkusu düşünmemeli ya da derin boğazlama becerisinin ne kadar gelişmiş olduğunu merak etmemeliyim. *Yapamam.*

Düşünmemeliyim.

Meraklı bir uğultu beni Logan'ın tarafına çevirir. "Yüzünde bir şey var," der, yanağıma dokunacakmış gibi yapar.

"Ben hallederim," diye Brad yüksek sesle araya giriyor ve çenemden beni çekiyor. Yüzümü tutarken, dikkatle konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatarak ağzımın köşesini peçeteyle siliyor. İşini bitirince bana parlak bir gülümseme atıyor ve *lanet olsun*. Sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Sen mükemmelsin, ona bağırarak istiyorum. *Beni öldüreceksin. Öp beni, öp beni, öp beni.*

İçimdeki kargaşadan habersiz, Brad'in dokunuşu hafifçe kaybolur. Logan boğazını temizler ve ben hızla akan düşüncelerimi kontrol etmeye çalışırım.

"Peki," diyor randevum, hamburgeri ve patates kızartması bitmiş. "Sizin taşıdığınız eşleşen çantalar hakkında bir soru sorabilir miyim?"

"Bel çantalarımızı mı?" diyor Brad neşeyle, yine benim alanıma girerek. Zaten o kadar da uzaklaşmamıştı. "Harikalar, değil mi? Şuna bak."

Brad, beni tahrik etmeye hakkı olmayan bir hareketle bel çantamın fermuarını açar ve dudak kremi, sakız ve hatta küçük bir el dezenfektanı şişesi çıkarır. O şeyleri oraya koyduğunu bilmiyordum.

"Süper işlevsel," diyor ve fermuarı tekrar kapatıyor. "Ayrıca Joey'nin belini gerçekten vurguluyor, sence de öyle değil mi?"

Brad, neredeyse dalgın bir şekilde bel çantamın üstündeki karnımı okşamaya devam eder ve karnım sıkı bir şekilde kasılır. Logan, haklı olarak, ne söyleyeceğini bilmiyor gibi görünüyor. Brad'in elinin gömleğimin üzerinde hareket etmesini izler, sonra bakışlarını bana çevirir ve kaşını hafifçe kaldırır.

Ben de ne diyeceğimi bilmiyorum.

Kısa bir süre sonra, Brad'in elini uzaklaştırırım, onun platonik okşamalarına daha ne kadar dayanabileceğimi bilemiyorum. O rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ama kucağımdaki pizzadan bir dilim alır, ısırmadan önce bana göz kırpar.

İnningler geçtikçe, işler daha da garipleşiyor. Her şey Logan tuvalete kalkıp, giderken çöpümüzü de atmaya başladığında başlıyor. O gittikten sonra, Brad yine bel çantamla oynamaya başlıyor, kayışı gevşetip sıkıyor, tokenin sıkıca kapalı olduğundan emin oluyor, gömleğimi düz durana kadar düzeltiyor. Görünüşe göre memnun kalmış, geriye yaslanıp başını sallıyor.

"Adım sana yakışıyor," diyor, olabildiğince rahat bir tavırla.

Neredeyse boğuluyorum.

Brad, Beyonce'nin "Single Ladies (Put a Ring on It)" şarkısını fısıldayarak söylemeye başlar, el hareketleriyle birlikte, ve ben bunun bir ateşli rüya olup olmadığını merak ederim.

"Hey, yer değiştirmek ister misin?" diye sorar bir dakika sonra.

Onu merakla izlerim, ama o tekrar maçı izlemeye başlar. "Neden?"

"Burası iyi bir yer. Manzara harika. Sen de keyfini çıkarmak istersin diye düşündüm."

"Neredeyse aynı manzaraya sahibiz," diyorum. "Senin hemen yanında oturuyorum."

Omuzlarını silkiyor, her zamankinden çok daha neşeli. Bacağı durmadan hareket ediyor. "Logan iyi birine benziyor."

"Bunu zaten biliyordun," diyorum yavaşça.

"Tabii, elbette," diyor. "Ama bazen insanlar yüz yüze farklı olabilirler.

O harika. *Harika.*"

"Bu ses tonu da ne? Onun hakkında hoşuna gitmeyen bir şey mi var?"

Elini havada salladı. "*Psh*. Ne? Hayır. Onu senin için seçtim, değil mi? İyi iş çıkardım."

Kendi kendine başını sallar, ama bir tuhaf görünür.

Neredeyse üzgün gibi. "Bub, bilmem gereken bir şey varsa..."

"Hey, geri geldin!" diye bağırır, Logan geçebilsin diye dizlerini yana doğru çekerek.

"Evet," diyor Logan, bana şaşkın bir bakış atarak. Dürüst olmak gerekirse, Brad'in tuhaf davranışına bir cevap bulamıyorum. Logan koltuğuna geri döndüğü anda Brad'in omzunu benim omzuma sıkıca dayadığı gerçeği de dahil. Ona bakıyorum, kalbim hızla atıyor, ama o oyuncularını izliyor.

Ne yaptığının farkında mı acaba?

Maç sona ererken, Brad'in bacağı tekrar sallanmaya başlar. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, ona doğru eğilip sessizce konuşuyorum.

İnsanlar koltuklarından kalkıyor, stadyumdan çıkıyorlar.

"Evet. Tabii ki," diyor Brad. "Güzel bir randevuydu, değil mi? Eğlendin mi? Logan ile mi demek istiyorsun?"

"Harikaydı," diye onu temin ediyorum, ama sadece Brad ve ben olsaydık daha çok eğlenirdim, bu düşüncüyü kafamda tutmak istemiyorum.

Bana küçük bir gülümseme attı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Logan, bize doğru bakarak. Başımı salladım.

Brad, çıkışa doğru ilerlerken fazlasıyla gergin, üçümüz kalabalığın içinde yavaşça ilerliyoruz. Sürekli bana bakıyor, bakışlarımız kesiştiğinde biraz fazla geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Sonunda stadyumdan çıktığımızda, Logan koluma dokunarak beni durdurur. "Bir şey konuşabilir miyiz? Yalnız başımıza?"

Brad bizden uzaklaşır. "Oh! Tabii ki. Ben burada beklerim. Siz ikiniz konuşun. Her şeyi. Yalnız başınıza. Tamam."

Brad uzaklaşırken, ancak yeterli mesafeye ulaştığında bir kez arkasına bakıyor. Onu iyi tanıımıyorsam, üzgün göründüğünü söyleyebilirim. Ama yüzünü o kadar çabuk çeviriyor ki, bunu hayal mi ettim diye merak ediyorum.

"Joey," diyor Logan, dikkatimi tekrar kendine çekerek. "Ona hislerini söylemelisin."

İçim bir taş gibi ağırlaşır.

"Özür dileme," der, ben tam da bunu yapmak üzereyken. Hafifçe güler, saçlarını geriye doğru tarar. "O sana karşı sahiplenici. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Bu bir şey ifade etmiyor," diyorum kısık bir sesle. "O..."

"Heteroseksüel mi?" Logan kaşlarını kaldırarak sorar. "Bana öyle söyledi. Ama senden hoşlanıyor. Açıkçası, buna şaşırmadım. Şüphelerim vardı. Bu yüzden, başka birine karşı hislerin varken bu randevuya çıktığın için seni suçlayamam. Birinin sana karşı hisleri olduğunu bilerek bu randevuya çıktım."

Ağzımı açıp kapatıyorum. "Neden?" Sonunda, Brad'in bana karşı hisleri olduğu iddiasını nasıl çürüteceğimi bilmeden soruyorum.

O yapamaz. Yapmaz. Değil mi?

Logan omuzlarını hafifçe silkiyor. "*Yapamazdım*. Brad senin hakkında öyle konuştuktan sonra... Bilmem gerekiyordu. Ve haklıydı. Her konuda. Seni tanımak isterdim, Joey."

"Ama şimdi değil mi?" diye soruyorum.

Gülümsemesi neredeyse eğlenceli. "Bak ne diyeceğim. Eğer ikinizin arası yolunda gitmezse, o zaman evet, beni ara. Ama senden haber alacağımı sanmıyorum."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Umutlanmak *istemiyorum*. Kalbimin hızla atması ve zihnimin Logan'ın haklı olup olmadığını anlamaya çalışırken dönüp durmasından nefret ediyorum. Brad konusunda içgüdülerime güvenebileceğimden emin değilim çünkü onun heteroseksüel olduğunu hiç düşünmemiştim. Onun flört etmesi hiçbir şey ifade etmiyor. Açıkça gösterdiği sevgisi ve kendine ait bel çantaları da öyle.

O sadece... Brad.

Ya ona karşı hislerim olduğunu itiraf edersem ve o da bana karşılık vermezse? Arkadaş kalamayız. Brad beni böyle incitmek istemez, bunu biliyorum. Ve onu kaybetmek istemiyorum. Hazır değilim.

Belki de hiç hazır olmayacağım.

"Joey," diyor Logan sessizce. "Bence ona söylemelisin." Başımı sallıyorum, ama hayatımda hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim.

Heteroseksüel bir arkadaşına aşık olmak bir şey. Ona romantik olarak ilgi duyduğunu itiraf etmek? *Daha fazlasını* istediğini?

Bu ne tür bir dünyada iyi sonuçlanabilir ki?

Bölüm 15

BRAD

Joey ve Logan'ın kucaklaşmasını izlerken göğsüm sıkışıyor. Kısa bir kucaklaşma, altı saniye sınırının çok altında, ama yine de sanki sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor.

Bu beni rahatsız etmemeli. Oraya koşup onları zorla ayırmak istememeliyim.

Siktir. Neyim var benim?

Onlar birbirlerine birkaç kelime daha söylerken ben tırnaklarımı ısıyorum. Logan uzaklaşırken, gitmeden önce bana hızlıca el salladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gidiyor mu?

Bunun için *kesinlikle* rahatlamamalıyım. Aslında, bunun beni gelmiş geçmiş en kötü kanat adamı yaptığından oldukça eminim. Ama umurumda değil. En azından şu anda.

Joey'nin yanına geri dönerek, Logan'ın ayrılmasından mutlu olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Kaşlarını çatarak onun gidişini izliyor.

"Hey," diyorum, neşeli görünmeye çalışarak. "Ee, konuşman nasıl gitti?"

Joey'nin bakışları bana kayıyor, ifadesinde anlaşılmaz bir şey var.

"İyi."

Başımı sallıyorum. "Güzel, güzel. Anladığım kadarıyla bizimle geri dönmeyecek, değil mi?" Yavaşça başını sallıyor.

"Tamam," derim, rahatlamış olsam da olabildiğince neşeli bir şekilde. "Bu muhtemelen iyi bir şey, değil mi? Sen sıradan bir ilişkiden fazlasını arıyorsun, o yüzden..." Cümlemi yarım bırakırım, Joey ve Logan'ın sevişmesini düşünmek istemiyorum. "Başka bir randevu ayarladınız mı?"

"Hayır," diyor Joey sessizce.

Derin bir nefes alıp, umarım güven verici bir şekilde gülümserim. "Hala zaman var, değil mi? Bolca zaman. Onun iletişim bilgileri bende var, yani istersen..."

"Brad," Joey araya girer. "Eve gidelim, tamam mı?"

"Evet," derim çabucak. "Tabii."

Eve.

Joey, onun küçük bungalovuna dönerken sessizdir. Bana, bazı onarımlar yapması karşılığında burayı ucuza kiraladığını söylemişti. Görünüşe bakılırsa, çoktan işe koyulmuş.

Evin dışı koyu mavi, süslemeleri ise yeni boyanmış beyaz. Verandanın bir kısmı yepyeni görünüyor, ahşap hala parlak ve lekesiz. Verandanın üzerinde, ön kapının hemen yanında bir sallanan sandalye var. Joey anahtarıyla bizi içeri alıyor ve ben her şeyi incelemeden önce ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Ev... çok sevimli. Aklıma gelen en uygun kelime bu. Giriş holü yumuşak bir adaçayı renginde, sağdaki oturma odası ise krem renginde. Joey'nin içeride de bazı çalışmalar yaptığı belli, çünkü duvarlardan birinde beyaz çizgiler var, sanki tamir etmiş ama henüz yeniden boyamamış gibi. Koridorun ilerisinde büyük bir cumbalı pencereye sahip bir yemek odası ve yine adaçayı renginde bir mutfak var. Evin arka tarafı, bir veranda ve taşınabilir ateş çukuru bulunan küçük arka bahçeye bakıyor.

Geri dönüp evin ön tarafında gördüğüm merdivenlere doğru yöneliyorum. Joey'nin yatak odası ikinci katta olmalı.

Yanından hızla geçerken gülüyor. "İstediğin gibi etrafa bakabilirsin," diyor arkamdan. "Teşekkürler," diye bağıriyorum.

İlk olarak banyoyu buluyorum. Duvarlar alt kattakinden daha koyu bir yeşil, belki zümrüt rengi, ve zemin siyah-beyaz fayanslarla döşenmiş. Sonra bir dolap var. Sıkıcı. Joey'nin yatak odası kısa koridorun sonunda.

İçeriye kafamı uzatıyorum, koyu lacivert duvarları ve bir düzine yastıkla süslenmiş devasa yatağı görünce neredeyse nefesim kesiliyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldayarak kapıyı daha fazla açıp içeri girdim. Yatağın ayak ucunda dokunulduğunda çok yumuşak olan gri-beyaz bir halı vardı ve perdeler karartma astarlı olmalıydı çünkü neredeyse hiç ışık sızılmıyordu.

Mükemmel.

"Odanın karanlık olmasını sevmiştim," diyor Joey kapıdan. "Burada da benzer bir şey yapayım dedim."

"Bunu sen mi boyadın?" diye soruyorum, buna şaşırmış bir şekilde.

O da başını sallar, şifonyere doğru yürür ve bel çantasını çıkarır. *Her şey yolunda* olmasına rağmen, küçük bir yas sesi çıkarırım. Yirmi dört saat boyunca takabileceği bir şey değil ki. Ya da *takabilir*, ama muhtemelen rahat olmaz. Sanırım çantasız da karnı güzel görünüyor. Güzel görünüyor. Her halükarda, gerçekten.

Güçlü uylukları. Kalın göbeği. Sevimli yüzü ve beni sarmalayan mükemmel kolları. Ben küçük bir adam değilim, ama Joey daha iri ve bana korunmuş hissettiriyor. Güvende. Muhtemelen bu yüzden o kolların beni sarmalamasını bu kadar çok seviyorum, değil mi? *Gerçekten* seviyorum. Hatta bayılıyorum. Her şeyden çok istiyorum.

"Brad?"

Joey'nin bana seslendiğini fark edince irkildim. "Pardon, ne dedin?"

Ayaklarını hareket ettirir, gözleri yere bakar. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Oh hayır," diye mırıldanıyorum, midem düğümleniyor. Joey hareketsiz kalıyor, gözlerime bakıyor. "Ne? Ne var?"

"Senin sesin var. Yanlış bir şey yaptım, değil mi?" "Ne?"

Hayır," der çabucak.

"Bu gece kaba davrandım, değil mi?" "Hayır, kaba değilsin.

Sadece..."

"Seni kendime saklıyordum," diyorum, karnımda boşluk hissi büyüyor. "*Siktir*. Üzgünüm, Joey. Öyle demek istemedim. Ben sadece... Logan oradaydı ve... Bilmiyorum. Sadece istedim..."

"Hey," diyor Joey, yaklaşarak. "Sorun yok dostum. Kızmadım."

"Kızmadın mı?"

"Hayır," diyor, bana uzanarak. "Tabii ki kızmadım. Buraya gel."

Nefesimi veriyorum, Joey'nin kolları beni sıkıca sararken neredeyse Joey'nin göğsüne düşüyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldarım, yüzümü omzuna gömerek. "Ne sorunum vardı bilmiyorum."

Joey sertçe nefes verir, elleri sırtımı yatıştırıcı bir şekilde yukarı aşağı okşar. Ben de ellerimi gömleğinin altına sokar, tenine dokunurum. Sıcak. Çok sıcak. "Sorun değil," der tekrar, sesi biraz kısık.

"Artık senin randevularına gelmemeliyim, değil mi?" diyorum, bundan nefret etsem de. Joey'nin bensiz randevulara çıkmasını istemiyorum.

Jason haklıydı. Onun tüm zamanını istiyorum. "En kötü arkadaş oldum," diye mırıldanıyorum.

Joey keskin bir nefes alır, karnı parmaklarımin altında dans eder. Ellerimin ne zaman önüne gittiğini bilmiyorum, ama karnı da sırtı kadar sıcak. Kendimi iyi hissediyorum. Sağlam ve güçlü. Ama aynı zamanda rahat da. Acaba yine sarılmak ister mi? Belki bu sefer gömleğini çıkarmama izin verir, böylece ten tenine temas edebiliriz. Üstüne çıkıp, sıcaklığını içime çekebilirim. O rahat göğsüne uzanıp, parmaklarımla ya da burnumun ucuyla karın kaslarını izleyebilirim...

Düşüncelerim aniden durdu, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, duyabildiğime yemin edebilirim.

"Joe?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Bir dakika izin verir misin?" "Evet," diye cevaplıyor.

Yavaşça ellerimi Joey'nin gömleğinin altından çekip bir adım geri atıyorum. Odanın dışına çıkarken onun bakışlarına karşılık vermiyorum. Hızla merdivenlerden aşağı inip dışarı çıkıyorum ve onun küçük garajının arkasına koşarak görüş alanından çıkıyorum. Cebimden telefonumu çıkarırken ellerim titriyor.

Jason aramama cevap vermiyor. *Kahretsin.*

Tamam, tamam. Muhtemelen çalışıyordur.

Sorun değil. Nefesimi verip Cas'ı aramaya karar verdim.

"Alo?"

"Oh, şükürler olsun," diye fısıldıyorum. "Kedi adam, bana yardım etmelisin."

"Ne oluyor?" diye soruyor, sesi sakın. Cas her zaman sakindir. Şu anda bunu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok takdir ediyorum.

"Şey, Joey'i tanıyor musun? Spor salonundaki arkadaşım? Diğer spor salonundaki arkadaşım?" "Evet," diyor Cas. "Tanışmıştık, hatırladın mı? 5 km koşusunda?"

"Doğru," diyorum nefes verirken. "Şey. Sanırım onun karnını beğeniyorum." Telefonun diğer ucunda bir sessizlik olur. Sessizliklerle hiç iyi geçinemem.

"Yani, göbek deliğini tatmak istiyorum," diye açıklıyorum. "Ya da karın kaslarına boşalmak.

Belki ikisini de? *Kahretsin.*"

"Tamam, nefes al," diyor Cas. "Bunun tamamen normal olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ama o benim arkadaşım," diye tıslıyorum. "Onun karnını boyadığını hayal etmek oldukça kaba, sence de öyle değil mi?"

"Karnını boyamak... Hayır, anladım," diyor. "Birçok ilişkinin arkadaşlıkla başladığını biliyorsun, değil mi?"

"Tabii," diyorum yavaşça. "Ama... Daha önce hiç bir erkeğe ilgi duymamıştım. Ya bu sadece... Bilmiyorum. Bir tür ilkel dürtü ise? Mesela, bir tür

"Bu benim arkadaşım, onu benim olarak işaretleyeceğim" gibi bir şey mi?

Cas birkaç saniye sessiz kalır. "Bence öyle bir şey yok." Ben inlerim.

"Sanki ondan hoşlanıyor gibisin," diyor Cas.

Evet, biraz öyle.

"Jason bunu kaçırdığı için çok kızacak," diye devam ediyor, sesinde sevgi dolu bir tonla. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Bağırır. Sevgiyle, tabii ki."

"Tabii ki," diye onaylıyor Cas.

Derin bir nefes alıyorum. "Cas... Anlamıyorum. Daha önce hiç bir erkeğe ilgi duymamıştım. Neler oluyor?"

Bir an sessiz kalır. Sonunda, "Bence cinsellik, insanların sandığından çok daha akışkan bir şey. Ve esas olarak bir tarafa eğilimli olsan bile, her zaman istisnalar olabilir. Senin için... bunu *yapan* insanlar. Bundan daha karmaşık olması gerekmez. Ona hislerini anlattın mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim, sesim kısık. "Bunu yeni fark ettim, şimdi de onun garajı ile çalılarının arasında saklanıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

O gülerek, "Belki de onun karın kaslarını okşamaktan başka bir şeyle başlayabilirsin," dedi.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Bu neden bu kadar seksi geliyor?"

Cas tekrar güldü. "Hey, bunlarla ilgili soruların olursa, her zaman sorabilirsin, tamam mı? Sana artık bizden biri olduğunu söylemiyorum. Bunu sen karar vereceksin. Ama gökkuşağına katılırsan, anlamaman gereken çok şey olabilir. İhtiyacın olursa Jason ve ben buradayız."

Boğazım aptalca sıkışıyor. "Teşekkürler. Sen iyi bir babasın."

Cas iç çeker, ama bu eğlenceli bir sestir. "İyi şanslar, tamam mı? Sen oldukça korkusuzsun, Brad. Bunu biliyor musun bilmiyorum. Ama öylesin.

Bunu başarabilirsin."

Ona inanmak istiyorum, ama bu *çok büyük* bir şey. Hayatımda ilk kez bir erkeğe aşık olmak değil, *Joey'e* aşık olmak. O benim kanguru bebeğim. Spor salonundaki kardeşim. Arkadaşım.

Ya o da aynı şekilde hissetmiyorsa? Kahretsın. Ya *hissediyorsa?*

"Ben, şey, içeri girmeliyim," diyorum Cas'a. "Telefonu açtığın için teşekkürler."

"Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Veririm. Görüşürüz dostum."

"Hoşça kal, Brad."

Telefonu kapatıp cebime geri koyuyorum.

Joey'nin karın kaslarını seviyorum. Ve bana sıkıca sarıldığı hissinin. Güzel kahverengi gözleri ve gülümsemesinden bahsetmiyorum bile. Ne kadar güzel bir gülümseme.

Belki *ondan* hoşlanıyorum. Belki de bunu... keşfetmeliyim.

Aman Tanrım.

Joey'nin evine geri girip ön kapıyı sessizce kapatıyorum. Onun hareket ettiğini duymuyorum, bu yüzden mutfığa uğrayıp bir bardak buzlu su dolduruyorum ve birkaç yudum içiyorum.

Bunu yapabilirim.

Yukarı çıkarken, kafamda olası konuşma başlangıçları kuruyorum.

Selam Joey. Meğer ben biraz eşcinsel olabilirim.

Joseph-broseth. Soru. Spermi oyunlarını sever misin? Bir arkadaşım için soruyorum. Joey Kangaroo. Üzerine atlayabilir miyim?

Tanrım, mahvoldum.

Merdivenlerin tepesine vardığımda, yatak odasının kapısı kapalı. "Joey?" diye sesleniyorum.

"Buradayım," diye bağıyor.

Başımı salladım, nefes aldım ve kendimi hazırladım. Sonra kapıyı iterek açtım. "*Aman Tanrım...*"

Joey, şifonyerine dönük duruyor, minicik bir jockstrap dışında hiçbir şey giymemiş. Kıçı tam... orada. Tam orada. Çıplak, pürüzsüz ve...

Joey sesimi duyunca dönüyor, gözleri korkuyla açılıyor. Ben zaten geriye doğru sendeleyerek "Üzgünüm, üzgünüm" diye mırıldanıyorum ki topuğum döşeme tahtasına takılıyor. Ne olduğunu anlamadan yere düşüyorum, elimdeki buzlu su bardağı ustaca zamanlanmış bir soğuk duş gibi üzerime dökülüyor. Olanlara o kadar şaşırıyorum ki tek bir kasımı bile kıpırdatamıyorum.

"*Kahretsin,*" diye tıslayarak Joey koşarak yanıma geldi. Yanıma çöktü.

"Tanrım, dostum.

İyi misin? Kafanı mı vurdun?"

Ağzım boş boş hareket eder, bakışlarım Joey'nin göğsünden karnına kayar ve yüzüme bakan oldukça büyük bir şişkinlik görürüm.

"*Dostum,*" diye nefes alırım. "Neredeyse çıplaksın."

"Giyiniyordum," der sakın bir şekilde, elini başımın altına kaydırarak, sanki hasar olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. "Bana rastlayacağını düşünmemiştim."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Benim hatam." "İyi misin?" diye tekrar soruyor.

"Uh-huh. Sporcu külotu giyiyorsun."

"Brad."

"Evet," diyorum çabucak, bakışlarımı Joey'nin yüzüne çevirerek.

Beni uzun bir süre değerlendirir. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet," diye ciyaklarım. "Kafamı vurmadım. Yemin ederim."

O da başını sallar ve derin bir nefes alır. "Tamam. Gidip giyineyim."

Joey ayağa kalkar ve arkasını döner. Ve o uzaklaşırken, kışını görünce dilim tutulur.

Siktir. Boyamak istediğim sadece karnı değil.

Zıplayan yanaklarından gözlerimi zorla ayırıp, kalp atışlarım hızlanarak dik oturuyorum. Joey bir eşofman altı giyerken, ben ayağa kalkıp dolaptan bir havlu alıyorum. Yüzümü kuruladıktan sonra, ıslanmış bel çantamı çıkarıyorum. Onu bir kenara koyup, camın kırılmadığına şükrederek yerdeki dağınıklığı topluyorum.

"İşte," diyor Joey yumuşak bir sesle, yanıma çömelerek. Beni kendine doğru çevirip saçımı başka bir havluyla ovmaya başlıyor, bakışları yumuşak.

"Neredeyse çıplak haldeyken içeri girdiğim için kızmadın, değil mi?" diye soruyorum.

O hafifçe nefes alır. "Hayır. Beni spor salonundaki soyunma odasında birçok kez giyinirken gördün."

Evet. Sanırım hiç *fark etmemişim*.

Kendimi bakmaya zorlarken, boğazım düğümlenir. *Gerçekten* bakmaya. Belki de ilk kez.

Joey beni kurularken gözleri saçlarıma kilitlenir. Kirpikleri kalındır. Koyu renklidirler. Kahverengi irisleri... gerçekten çok güzel. Küçük bir sonbahar yıldızı gibi. Saçları biraz kıvrıkcık. Çok değil, kurduğunda bile dağınık görünmesi için yeterli kadar. Ve benimkinden biraz daha uzun olan sakalları ona yakışıyor. O kaba saçların tenime değdiğinde nasıl bir his vereceğini merak etmeden duramıyorum. Yakar mı?

Titriyorum, bakışlarım Joey'nin bol tişörtüne kayıyor. Üstü, göğüs kaslarını ve oblik kaslarını görebileceğim kadar açık. Formda olduğu belliydi, bunu zaten biliyordum. Ama Joey fiziksel olarak zorlu bir işi olmasına ve düzenli olarak spor salonuna gitmesine rağmen, vücudu kaya gibi sert kaslar ve şişkin damarlarla dolu değil. Biraz yağlı, bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor. Tecrübelerimden, onun üzerinde yatmanın ne kadar rahat olduğunu biliyorum.

Bakışlarım biraz daha aşağı kayıyor. Eşofmanına. Ve çömeldiği için kumaşın gerginleşmesine. *Kahretsin*. İnce gri kumaşın altında neyin saklı olduğunu bilmek...

"Brad," diyor Joey sessizce.

"Evet," diyorum boğuk bir sesle, havlunun saçlarımın üzerinde hareket etmediğini fark ederek. Bakışlarımı yukarıya çeviriyorum.

Joey... şaşkın görünüyor. Anlıyorum. Az önce onun aletini inceliyordum. Ve bunu açıklamak için gerçeklerden başka ne söyleyebilirim ki?

Cas benim korkusuz olduğumu söyledi. Kendimi hiç öyle düşündüğümü sanmıyorum. Biraz dürtüsel olabilirim. Önce içgüdülerimi takip edip sonra soru sorma eğilimindeyim.

Belki de şimdi fazla düşünmemeliyim. Sonuçta, kendimi bulmaya çalışıyorum, değil mi? Ve önce adımımı atmadan yepyeni, muhtemelen *heyecan verici* bir yola çıkamam.

Brad'in Kendini Bulma ve Aşık Olma Rehberi'nin beşinci adımı:

Cesur ol.

Hadi bakalım.

"Hey, Joey?" diyorum, gerginliğimi belli etmemeye çalışarak. Sabırla bekliyor. Her zaman sabırlıdır. "Şey, uh, senin yüzünü gerçekten çok beğeniyorum. Ve, eğer hala razıysan, dilimle bademciklerini selamlamak isterim."

Joey bana göz kırıyor, havlu parmaklarından düşüyor. Ben utanıyorum.

Evet, daha iyi olabilirdi.

Bölüm 16

JOEY

"Özür dilerim," diyorum yavaşça, yanlış duymuş olmalıyım diye düşünüyorum. "Benim... bademciklerimi *neyinle* selamlamak istiyorsun?"

"Dilimle mi?" Brad emin değilmiş gibi cevaplar.

Nefes alıp ayağa kalkıyorum, başım dönüyor. "Sen... Beni *öpmek* mi istiyorsun?"

"Gördün mü, sen söylediğinde çok daha iyi geliyor," diye mırıldanır, kaşlarını çatarak. "Bub. Ciddi misin?"

Biraz yüzünü buruşturur ve ayağa kalkar, saçları tamamen dağınıktır, gömleğinin önü hala ıslaktır. "Ciddiyim. Hala *beni* öpmek ister misin? Bunun uzun zaman önce olduğunu ve o zamandan beri hislerinin değişmiş olabileceğini biliyorum, ama ..."

Onun sözleri, ben onun yüzünü ellerimle tuttuğumda kesildi. Nefesim titriyordu, Brad'in bakışlarını tutarken kalbim hızla atıyordu. Onun çok yeşil gözleri, kocaman açılmış ve bana bakıyordu. Aklımda hiçbir soru yoktu.

İlk kim hareket etti bilmiyorum. Brad gömleğimi çeker, ben onu duvara doğru iterim ve sonra dudaklarım onun dudaklarına değiyor ve her şey *ona* odaklanıyor. Ağzının yumuşaklığı, göğsünün benimkine çarpması, kokusu, tadı, şaşkınlığının sesi.

"Siktir," diye nefes nefese, Brad beni kendine çekiyor.

Ağzı açılır ve ben tereddüt etmem. Dalarım, iniltisini yutarım, parmaklarının gömleğimi sıkıca kavramasını zevkle izlerim. O mükemmeldir, *mükemmeldir* ve yapabilseydim onu yutardım. Onu boğazıma kadar alır, bir parçasını daima içimde tutardım.

"Joey," diye nefes alır, bu iki hece beni daha da teşvik eder. Dudaklarımı boynuna indirip hassas cildini emdiğimde başı duvara çarpar. "*Haaah.*"

Parmakları saçlarımı bulur ve ben onun ağzına geri dönerim, ona olan arzumdan neredeyse titriyorum. Bu ne zaman oldu? Ne değişti? Bu gerçek mi? O da bunu istiyor, değil mi? O çok tatlı. *Çok* tatlı. Tanrım, onu parçalıyorum. Geri çekilmem lazım. Benim...

Brad'in şaşkın sesi beni bir anda geri çekilmeye zorladı, dudaklarımız şaplak sesiyle ayrıldı. Sersemlemiş görünüyor, saçları dağınık, yanakları pembeye dönmüş.

"Özür dilerim," diyorum, nefesim kesiliyor. "Bu çok mu fazlaydı?"

"Hayır, hayır," diye cevapladı çabucak, bakışları aşağıya kayd. "Sadece, şey... Ho-hooo-ly shit, kalçama bastırдыңın şey büyük bir çekiç mi?"

Hızla geri çekilirim, dikkatsizliğime lanet ederim. Brad'in bakışları genişlemiş gözleriyle kasıklarına sabitlenir.

"O çok girişken bir adam, değil mi?" diyor gergin bir kahkaha atarak. "Sadece uğrayıp merhaba demek istemişti."

"Üzgünüm," diye tekrarlar, elimden geldiğince kendimi düzeltirim.

Brad gözlerini kırıştırır. "*Hoo,*" der, sanki kendini toparlamaya çalışır gibi. Ellerini saçlarına geçirir, saçlarını biraz düzeltir. "Sanırım bu beni gururlandırdı, biliyor musun? Sadece... o şeyin hemen uyacağını bekleme. Tanrım."

Brad, yere düşen su bardağını ve bel çantasını yerden alıp merdivenlerden aşağı inmeye başlarken, ben de gözlerimi kırıştırırım.

"Kahve var mı?" diye seslenir.

Ondan sonra beynimde tek bir hücre bile çalışıyor mu emin değilim.

Brad'i mutfakta dolaplarımı karıştırırken buluyorum. "Bana bırak," diyorum ve kilerden kahveyi alıyorum. Kahve çekirdeklerini blendere koyarken bir gözüm onun üzerinde, kalbim deli gibi atıyor. O ise pencereden arka bahçeye bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var.

Kahve öğütüldükten sonra, filtreye döküp makineyi çalıştırıyorum. Konuğumun karşısına geçip, onun ruh halini ya da... *bunu* nasıl yorumlayacağımı bilemeden, makine kahveyi püskürtmeye başlıyor. Hiçbirini.

"Şey," diyorum yavaşça. "Ne, şey..."

"Sanırım kıskançtım," diyor Brad.

"Kıskanç mı?" diye soruyorum, kalbim tekrar

hızla atmaya başlıyor. "Logan'ı."

Siktir.

"Evet?" diyorum.

O hala pencereden dışarı bakarak başını sallar. "Şöyle ki, onun senin ilgini çekmesinden hoşlanmıyordum, anlıyor musun? Seni onunla tanıştıran ben olduğum için bu oldukça kötü bir davranış. Ama... sen ona her baktığında, bu beni sinirlendiriyordu."

Tanrım.

"Peki, öpücük," diyorum boğuk bir sesle. "Dikkatimi sana çekmek için miydi?"

Brad başını bana doğru çevirir. "Ne? Hayır. Ben... Seni manipüle etmeye çalışmıyordum

seni *manipüle etmeye çalışmıyordum*, Joey. Sana öyle mi geldi?"

"Hayır," diyorum çabucak, dolaptan bir kupa alırken. "Öpücük sahte gelmedi. Sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum, dostum. Varsayımlarda bulunmak istemiyorum."

Brad'in kahvesi hazır olduğu için fincanını dolduruyorum, Brad tekrar konuşana kadar geçen birkaç saniye boyunca sessizlik acı verici bir şekilde uzuyor.

"Mükemmel bir cevabım yok," diyor. "Tek bildiğim, senin sayende artık cum gutters'ı anladığım ve izin verirsen seninkini denemek istediğimden emin olduğum."

Kahve fincanı yere düşer ve Brad geriye atlar, parkeye sıçrayan sıvıyı kaçırır.

"Oh hayır," diye mırıldanarak, mucizevi bir şekilde sağlam kalan bardağı almak için eğildi. "İçki içmek için kötü bir gece."

"Sen... sen *ne*?"

Brad bana bakar. "Senden hoşlanıyorum, Joey. En azından, öyle olduğundan eminim. Aklımda birçok düşünce var."

"Benim hakkımda düşünceler," diyorum zayıf bir sesle.

"Evet," diye cevaplar, ayağa kalkarak. Bana kupayı uzatır, ben de ayağa kalkarım, ona yeni bir fincan kahve doldururum, sonra dökülen kahveyi silmek için bir rulo kağıt havlu alırım. Mümkün olduğunca çabuk temizlerim.

Brad kahvesini yudumlarken ben ellerimi yıkarım.

"Peki, öpücük," diye tekrar başlıyorum, düşüncelerim karmakarışık. "O bir test miydi?"

Yüzü buruşur. "Test değildi, hayır. Daha çok... bir onaydı."

Sanırım oturmam gerek.

Brad'in beni takip ederek oturma odasına geldiğini duyuyorum, ayak sesleri yumuşak. Sanki yuvarlanıyormuşum gibi hissediyorum. Ters dönmüş ve denizde kaybolmuşum, hangi yönün yukarı olduğunu bilemiyorum. Kanepeye oturduğumda, Brad yanıma oturur.

"Bunu nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum," diyor, sesi sessiz. "Daha önce hiç bir arkadaşım ile ilgilenmedim, bir erkekle hiç ilgilenmedim. Burası benim için bilinmeyen bir alan. Ve ben bile bilmiyorum... Yani... Sen de ister misin... *bilirsin*... benimle?"

"Evet," diyorum hemen.

Brad derin bir nefes alır. "Bunu düşünmek için çok uzun süre gerek yoktu."

Kanepeden kalkıp onun önüne diz çöküyorum, ellerim dizlerinin dış tarafında. Bana bakarken ağzı açılıyor, göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyor.

"Ne düşünüyorsan? Ne denemek istiyorsan? Benimle dene."

"Joey..."

"Sana baskı yapmayacağım," diyorum ciddiyetle. "Emin olmadığın veya hazır olmadığın hiçbir şeyi zorlamayacağım. Benimle güvendesin ve benimle keşfedebilirsin."

"Ya sana zarar veririm?" diye fısıldar gibi sorar.

"Neden bana zarar veresin ki?" diye soruyorum, titrek bir öpücüğü dizinin üstüne kondurarak.

Derin bir nefes alır. "Çünkü bir zamanlar bana çıkma teklif ettin. Ve ben ne yapacağımı bilemedim. Sen benden önce bu işin içindeydin, Joey, ve... Ve seni bir deney gibi görmek istemiyorum çünkü sen benim tek bekar, queer arkadaşımısın."

Gözlerimi kapatıp, az önce öptüğüm dizine çenemi dayadım. "Başka biriyle denemeyi mi tercih edersin?"

"Hayır," der hemen. Parmakları saçlarımı okşar, dokunuşu o kadar yumuşaktır ki canımı yakar. "Ben... Ben... Başka kimseyi istemiyorum."

Gözlerimi açıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "O zaman benimle dene," diyorum kalın bir sesle. "Hazır olduğundan fazlasını yapman gerekmez. Sana beklentiler yüklemiyorum, dostum."

Kaşları çatıldı. "Yani, biz... ne olacağız? Avantajlı kardeşler mi?"

Gülerek, ellerimi bacaklarına sıkıca bastırırım. "Öyle diyebiliriz. Ya da sana uygun olmadığına karar verirsen? Sorun değil. Bazen insanlar sadece meraklı olurlar." Bana attığı bakış eğlenceli bir şekilde sert. "Joey Kangaroo, dostum,

bence dizlerinin üzerine çöktüğünde yapmanı hayal ettiğim şeyler itici olmaktan uzaksa, o zaman ben sandığım kadar heteroseksüel değilim düşündüğüm kadar heteroseksüel değilim."

Bunun üzerine penisimin bu kadar çabuk şişmesi utanç verici. Onun bunu görememesine neredeyse minnettarım.

"Ayrıca," diye devam ediyor, ne eğilerek bizi birbirimize yaklaştırıyor. "Eşcinsel olmak beni korkutan şey değil."

"Öyle mi?" diyorum, boğazım düğümleniyor. "Seni korkutan ne?"

"Seni kaybetme düşüncesi," diye cevaplıyor, bu beni neredeyse mahvediyor. "Seni kaybetmeye dayanamam, Joey."

"Bana bir ay ver," diye yalvarır gibi söylüyorum. "Bir ay, sana nasıl olabileceğini göstermek için. Sonra, yeniden değerlendiririz. İşler tuhaflaşır..." Nefes alıp veriyorum. "O zaman dururuz. Arkadaşlığımızı riske atmayız."

Yavaşça başını sallar, düşüncelere dalmış gibi görünür. Dizlerini tutan ellerimi gevşetir, ellerimi uyluklarına doğru kaydırır ve sıkıca tutunurum.

"Logan yok," der sonunda, sesinde sert bir tonla. "O da iyiydi ama senin başka biriyle olmanı istemiyorum. Sadece beni."

Siktir.

"Başka kimse olmaz," diye boğuk bir sesle kabul ediyorum.

"Ve garip bir şey yaparsam bana söyle," diye devam eder. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama eşcinsel seks sınırını aşarsam, bilmem lazım dostum. Mesela, meme uçlarını yalayabilir miyim?"

Nefesim kesildi. "Mhm."

O başını sallar. "Tamam, evet. Güzel. Bana sabırlı ol. Yani, sık almayı bile bilmiyorum dostum. Önce iyice esnemem gerekeceğinden eminim. Gerçekten ısınmam lazım, anlarsın ya? Çünkü *lanet* olsun. Orası çok dar."

Oh, Tanrım.

"Sen, şey... bunu denemek ister misin?" diye soruyorum, sesimin artık çakıl gibi çıktığından eminim.

"Evet, dostum. Seninle her şeyi denemek istiyorum. Sadece, uh... belki masterclass seviyesindeki şeylere yavaş yavaş geçebiliriz?"

"Kesinlikle yavaşlayabiliriz," diye onu temin ederim, alnımı dizine koyarak.

"İyi misin?" diye sorar Brad, başımın arkasını okşayarak.

"Mm."

"Emin misin?"

"Mhm."

"Sanki bacaklarımı kucaklıyorsun, Joey-roo. Sarılmaya mı ihtiyacın var?"

Ayağa kalkıp kollarımı Brad'in omuzlarına doluyorum ve onu kanepeye yatırıyorum. Benim altımda gülüyor, ben yüzümü boynuna gömdüğümde kolları beni sıkıca sarıyor.

"Bunu seviyorum, biliyor musun," diyor. "Sen üstümde. Beni boğuyorsun. İyi geliyor."

Siktir.

Burnumu onun cildine sürüyorum, kokusunu içime çekiyorum, nazıkçe ısıyorum. "Oh, lanet olsun," diye fısıldıyor Brad. "Greg yine burada, ha?"

Dudaklarım boynunda, duraksıyorum. "Sikime Greg mi ad verdin? Yani... gregarious gibi mi?"

"Evet?"

"Tabii ki öyle yaptın," diye mırıldanıyorum, gülmemi durduramıyorum. Brad'in yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum. Bana sırtıyor, o kadar mutlu görünüyor ki göğsüm balon gibi şişiyor. "Seni tekrar öpeceğim. İyi mi?"

"Bunu halledebilirim," diyor, dudakları kıvrılıyor.

Eğilip o dudakları yakalıyorum, iniltisini içime çekiyorum.

Yavaş. Kesinlikle işleri yavaştan alabilirim. Brad'e benim olmam gerektiğini kanıtlamak için bir ayım var.

Bu gece, onun ağzını da kendisi kadar iyi tanıyabileceğimi kanıtlayacağım.

"Şunu bir netleştirelim," diyor kuzenim. "Ya da netleştirmeyelim. Kardeşler... ama avantajlı."

"Doğru," diye cevap veriyorum.

Gönye testeresinin sesi konuşmamızı geçici olarak kesintiye uğratıyor, ama Iggy'nin beklerken bana bakışlarını hissedebiliyorum. Kestiğim parçayı ona uzattığımda, "Ama sen zaten o adama yarı aşıksın," diyor.

"Ee?"

"Yani, biraz riskli gibi, sence de öyle değil mi? Duyguların karışmadan avantajlarından nasıl yararlanacaksın?"

Kesip ölçüye getirdiğimiz tahtaların geri kalanını alıp, ikimiz de tadilat yaptığımız eve geri dönüyoruz. Ekibimizdeki hiç kimse cinsel yönelimimle ilgili bir sorun yaşamasa da, yine de sesimi alçaltıyorum.

"Duygularımın bu işe karışmamasını beklemiyorum," diyorum kuzenime. "Hiç de bile. Ama Brad'in teklifini reddedebileceğim bir dünya yok. Birine açılmak için ne kadar cesaret gerektiğini biliyor musun? *Benden* onu öpmemi istedi, Iggy. Hayır demek bir seçenek değildi."

"Bak," diyor yumuşak bir sesle. "O adamı seviyorum. Gerçekten. Ve açıkçası, barbeküde sana çok ilgi gösterdi, bu yüzden niyetinin samimi olduğundan şüphem yok. Sadece endişeleniyorum..."

"Benimle deneme yapıp sonra başka birine geçeceğinden mi?" "Evet, öyle," dedi Iggy.

Başımı sallayarak, eğilip bir süs parçasını hizaladıktan sonra yerine çekiçle çakıyorum. "Bu riski almaya hazırım. Bu onun için yepyeni bir şey. Kabul etmesi ve kabullenmesi gereken çok şey var. Son istediğim şey, sonsuza kadar birlikte olmayı isteyerek onu korkutup kaçırmak. Bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne?" diye sorar kuzenim, yanıma çömelerek.

"Başka kimseyi istemediğini söyledi, Iggy. Sadece beni. Bu, onun için de bir anlam ifade ediyor. Bundan eminim. En azından ona alışması için biraz zaman tanınmalıyım. Gerisi kendiliğinden gelir."

"Onun hakkında çok emin gibisin," diyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Öyleyim," diye itiraf ettim. "Emin olduğum tek şey varsa, o da o."

Iggy başını sallar, ama üzgün görünmüyor. "Anladığımı söylemeyeceğim, ama seni destekleyeceğim. Ve Brad kalbini kırarsa, şey... Bir dahaki aile barbeküsüne davet edilmeyeceğini söyleyelim."

Ben gülerek "Ne kadar acımasızsın" diyorum.

"Dostum, pitbull gibi görünebilirim, ama içimde sadece tüylü ve yumuşak bir Shih Tzu olduğumu biliyorsun."

"Havlayan olduğunu unuttun," diye ekledim.

Iggy omzuma yumruk attı. "Değilim, seni pislik. Biliyor musun? Sözümü geri alıyorum. Umarım Brad seni ezip geçer."

"Hayır, yapmazsın," diyorum ve bir parça daha kesmek için işaret ediyorum.

Iggy bir tane uzattı. "Hayır, almayacağım. Ama ben *havlayan biri* değilim. Sohbet etmeyi severim. Arada fark var."

Iggy ve ben evin ana katındaki süpürgeliklerin montajını bitirirken, kuzenim biriyle konuşmakla biriyle sohbet etmek arasındaki fark hakkında durmadan konuşuyordu, ben de gülümsemeden edemedim. Bu hayatın New Hampshire'daki hayatımdan çok da farklı olduğu söylenemez. Hala aynı tür işleri yapıyorum, günlerimi hala talaşla ve

vern k kokusu. Hala akşamları spor yapıyorum ve rahatlamak için televizyon izliyor ya da ara sıra video oyunu oynuyorum.

Ama asıl önemli olan, aradaki zamanların eskisinden çok daha zengin olması. Ailem büyüdü. Tanıdığım ve değer verdiğim insanlar için çalıştığım için işim artık daha tatmin edici.

Ve tabii ki Brad var.

Belki de sadece arkadaşız. şimdilik.

Ve belki de yarı aşık olduğum, biseks elliği merak eden bir adamın keşif oyuncağı olmak, korkunç bir şekilde geri tepme potansiyeli taşıyor. Teorik olarak.

Ama o beni öpmek istedi. *O* istedi. Bu bir şey ifade ediyor.

Bu yüzden kendimi tutmuyorum. Brad bana olan ilgisini doğrulamak mı istiyor? Ona ihtiya ı olan tüm kanıtları vereceğim.

Bölüm 17

BRAD

"Seni tam bir pislik!"

Kanepemden fırlayarak, Jason'ın sanki evim yanıyormuş gibi daireme girerken endişeyle ona baktım. Ne olduğunu sormak için ağzımı açamadan, beni kanepenin minderlerine itti.

"Ne oluyor lan?" diye ciyakladım.

"Seni *pislik*," der, bir yastık kapar ve yüzüme bastırır. "Cas'a benim önümde büyük eşcinsel itirafını anlattığına inanamıyorum!"

"Beni yastıkla boğmaya mı çalışıyorsun?" Kumaşın içine mırıldanıyorum.

"Biz *arkadaşız*." "Öyleyiz," diye inledim.

"*Ugh*. Hiç direnmiyorsun bile," diye şikayet eder, yastığı bana daha sert bastırır ve sonra fırlatır. "Direnmezsen eğlenceli olmuyor."

"Vay canına," diyorum. "Birdie, bu çok acımasızdı."

Göğsüme bir tokat atıp yanımdaki yastığa uzanır ve kollarını kavuşturur. "Ee? İyi miydi?"

"Bekle, ne?" diye soruyorum, dik oturarak.

"Sana saygılı davrandı mı?" diye neredeyse homurdanır. "*İyi* miydi?"

Yavaş yavaş, ne sorduğunu anlıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Sen değerli küçük kuş, sen *önemsiyorsun*."

Jason bana kaşlarını çattı.

"Beni *seviyorsun*," diyorum sevinçle. "Kabul et. Beni sevdiğini, bana değer verdiğini ve benim queer deflorasyonumun umduğum ve dilediğim gibi olmasını istediğini söyle."

"Her şeyi pişmanım," diye inliyor ve başını kanepeye geriye doğru bırakıyor.

"Her şeyden pişmanım," diye inleyerek başını kanepeye geriye yaslar.

Yüzünü okşuyorum. "Seni sevimli küçük köfte, Joey ve ben seks yapmadık." Hareketsiz kalıyor ve ben de elimi ısırmadan çekiyorum.

"Yapmadınız mı?"

"Hayır. Yanlış anlama, *yapacağız*. Ve çok yakında, sanırım. Yani, boğazıma hiç penis girmede, ama bir muzdan çok da farklı olamaz, değil mi? Greg kesinlikle iki ısırıklık bir adam, ama ben bunun üzerinde çalışacağım. Zorlukları sevdiğimi bilirsin."

Jason'ın yüzü gergin. "Greg kim?"

"*Dostum*, ben delici miyim yoksa delinici miyim, gerçekten bilmiyorum, ama öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Bu yüzden, yağlama hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Ve duş almayı. Oh, sence Joey ve ben hemen kelepçelere geçmeli miyiz, yoksa özel bir gün için saklamalı mıyız? Birdie? Nereye gidiyorsun?"

"İçki içmem lazım," diye mutfaktan sesleniyor. "Bana da bir tane daha getirir misin? Kavanoz dolu olmalı."

Jason odaya bir soda ve kahve sürahiyle geri döner. "Hala bağımlılığını desteklediğime inanamıyorum," diye mırıldanır, bardağını doldururken.

"Hayatın bir parçası," diyorum mutlu bir şekilde, yudumumu içip iç çekerek.

"Yani... Siz ikiniz seks yapmadınız," diyor Jason, tekrar oturup sodasının kapağını açarak.

"Hayır. Sadece öpüştük." "Ama iyiydi, değil mi?"

"Evet," diyorum, gülümsemem yayılıyor. "İyiydi."

"Ve her şey yolunda mı?" diye ciddi bir şekilde soruyor. "Joey'i sevmek konusunda?"

"Bu en kolay şey," diye itiraf ediyorum, hala o konuda takılıp kalmış halde. "*Şu anda* nedenini gerçekten anlamıyorum, biliyor musun? Neden onun olduğunu bilmiyorum. Ama..."

Arkadaşıma bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyorum.

"Sanırım onu önce sevdim. Bir insan olarak. Ve belki de bu, aramızdaki fiziksel ilişkinin nasıl olabileceğini düşünmemi kolaylaştırdı. Ve tüm ilişkilerin seks içermesi gerektiğini söylemiyorum, çünkü elbette öyle değil. Ama Joey'nin vücudunu seviyorum. Ona bakmayı seviyorum. Ona yakın olmayı seviyorum. Onu öpmeyi *gerçekten* seviyorum. Ve, yani, *lanet olsun*. Adamın baldırlarını gördün mü? Görmedin, ama inan bana, *çok* kalınlık. Karnından bahsetmeye bile başlamayayım."

"Bunu düşünmüyordum," diye mırıldanır.

"Demek istediğim, onu istediğimi biliyorum. Bazı şeyleri kavramakta hala zorlanmama rağmen, onu istiyorum. Ama bunun nedeni, bunu hiç yapmamış olmamdır. Hiç denemedim, anlıyor musun? Ve ben her zaman uygulamalı öğrenen biri oldum. Bu yüzden belki de ondan önce bunların hiçbirinin anlam ifade etmemesi mantıklıdır. Çünkü Joey'e dokunduğum gibi başka erkeklere hiç *dokunmadım*. O çok dokunulması birisi."

Jason yüzünü ovuşturur. "Bu artık bir sorun olacak, değil mi? Senin ve onun hakkında duyduklarım..."

"Sence onun penisi neye benziyor?"

"Evet. İşte orada." Jason nefesini verip sodasını masaya koydu. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Ve inan bana, bu benim için de senin için olduğu kadar rahatsız edici olacak."

Ben burun kıvrırım. "Her ne olursa olsun benim için rahatsız edici olacağını sanmıyorum."

Bana sert bir *bakış* attı. "Onursal kardeşin olarak görevim olduğu için bunu söyleyeceğim."

"Ah, Birdie."

"Aman Tanrım, şunu söyleyeyim." Nefes aldı ve devam etti. "Asla, *asla*, hoşlanmadığın bir şeyi yapmak zorunda değilsin. Ve bunu bildiğini biliyorum. Ama eğer bu... *delme* işini denersen, sen istemedikçe acıtmamalı. O yüzden işleri yavaştan al, atlama..." Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ön sevişme. *Tanrım*. Onun ya da senin parmaklarını kullanarak kasları ger. İstersen oyuncaklar da deneyebilirsin. Ya da... *Lanet olsun, hayatım*... Onun dili. Kayganlaştırıcı. Prezervatif. Bunları unutma. Ve cidden, Bee, bir şey yolunda gitmezse Joey'e söyle. Ne? Neden bana gülümsüyorsun?"

"Joey bana asla zarar vermez," diyorum ona. "Bu konuda endişelenmiyorum bile."

O rahat bir nefes alır. "Tamam. İyi. Bu iyi."

"Ama bu dil meselesini biraz daha anlat bana. Onun kıcına da aynısını yapabilir miyim?" Jason yüzünü ellerinin arasına gömer.

Evet. Bence bu eşcinsel uyanışı olayı harika gidiyor.

Cumartesi sabahı geç saatlerde spor salonuna vardığımda adımlarım hafiflemiş. Joey'i en son görmeyeli tam otuz altı saat oldu. Dün yoğun bir günü vardı, bu yüzden buluşamadık. Ama şimdi hafta sonu olduğu için kuş gibi özgür.

Spor çantamı yerleştirirken kendi kendime ıslık çalıyorum, bana birkaç tuhaf bakış atılıyor ama ben aldırmiyorum. Bugün gibi bir günde hiçbir şey moralimi bozamaz.

Isınmaya başlamak için koşu bandına çıkarken Joey içeri giriyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor, yüzümde anında bir gülümseme beliriyor...

Ve sonra neredeyse *öliüyordum*.

Joey, bir insanda gördüğüm en kısa şortu ve V şeklindeki vücudunun her santimini sergileyen kısa bir tişört giyiyor. Çantası yanında, manzarayı hiç engellemiyor, hatta ağırlıktan dolayı kol kaslarının belirginleşmesi manzarayı daha da güzelleştiriyor. Ve bana doğru yürürken, nefes kesici bir gülümsemeyle bakarken? Spor salonunda ilk kez ereksiyon olmaktan korkmaya başlıyorum.

"Joe," diyorum, dizlerim artık çalışmıyor gibi görüldüğü için koşu bandının kenarlarını sıkıca tutarak. "Ne yapıyorsun..."

"Selam dostum," diyor rahat bir şekilde, gelip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Çantamı bırakayım, sonra sana katılırım."

Joey uzaklaşıyor ve kafam onu takip etmek için dönüyor.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, gözlerim doğrudan onun kıkına düşüyor. "Bu bir yanak mı?"

Joey köşeyi dönünce ortadan kaybolur ve ben bir an durup kendimi toparlarım.

Joey yakışıklı. Bunu zaten biliyordum. Biraz gösteriş yapmak isterse de büyük bir sorun değil. Ya da çok gösteriş yapmak isterse. O kalçaları ve o sanat eseri gibi karnını gururla sergilemeli. Küçük şortunun bandının altından aşağıya doğru uzanan küçük izden bahsetmiyorum bile, ki onu kesinlikle takip etmek istiyorum...

"Taaa," diye bağırırım, Joey benim yanımdaki koşu bandına atlayınca kalbim hızla çarpmaya başlar. "Joe-bro! Benim kanguru sevgilim. Nasıl gidiyor?"

Gözlerim tesadüfen onun kasıklarına kayıyor ve hızla bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Joey koşu bandını çalıştırırken eğlenmiş görünüyor.

"İyi misin?"

"Ben mi? Oh, harika. *Şişmiş* değilim tabii. Tanrım, hayır. Öyle bir şey yok. Çünkü bu uygunsuz olurdu. Spor salonunda. Ki... heh. *Şişmiş*. Aynı şey gibi ama hiç de değil, anlarsın ya?"

Ve *aman Tanrım*, biri beni durdursun.

Joey, sanki o düşünceyi gerçekten takip etmiş gibi kıkırdar ve koşmaya başlar. Gözlerim yine aşağı kayar. *Ne kadar çok uyluk.*

Joey, "Dün iyi bir gün geçirdin mi?" diye sorarken ben de kendi makinemizi çalıştırıyorum.

"Oh, tabii," diye cevap veriyorum, son yirmi dört saati düşünerek. "Bir sürü fındık." Joey kaşlarını kaldırıyor ve ben hemen ekliyorum, "Kendi fındıklarım değil! Bütün gün mastürbasyon yapmadım."

Sadece bir kez. Tamam, belki iki kez. En fazla üç kez. Joey ve karın kaslarını düşünürken.

Nefes nefese kalırım. "Fındıklar sincaplar içindi." "Sincaplar mı?" diye sorar.

"Tasarladığım oyun için," diye açıklıyorum, kalp atışlarımın yavaşlamaya başlamasına şükrederek. "Çoğu insan muhtemelen bunu düşünmez, ama video oyunlarının arka planında birçok ayrıntı vardır. Özellikle bizimki gibi görsel olarak daha gerçekçi olanlarda. Sincaplar, geyikler, düşen yapraklar, yerde duran çam kozalakları gibi şeyler... Oyunu daha gerçekçi hale getirecek her şey."

"Ve tüm bunları tasarlayan sensin," diyor Joey, neredeyse gururlu bir ses tonuyla. Bu... hoş.

"Şey, ben de o insanlardan biriyim," diye düzeltiyorum. "Bu bir takım çalışması." O mırıldanıyor. "En sevdiğin kısmı ne? Yani işinin."

Ayaklarım koşu bandının kayışına vururken bunu düşünüyorum, Joey de yanımda aynı şeyi yapıyor. "Test etmek, sanırım. Sadece tasarım simülasyonu değil, gerçekten bir karakter yaratmak, oyuna girmek ve onu keşfetmek. Her şeyin nasıl bir araya geldiğini görmek hoşuma gidiyor. Yarattığımız şeyi deneyimlemek. *Matrix* gibi konuşmak istemem ama insanlar oyunlarımızı oynadıklarında, tam olarak bizim istediğimiz şeyi görüyorlar, değil mi? Bizim yarattığımız dünyayı görüyorlar. Ben oynadığımda... tüm bileşenleri, tüm kodu ve hepsini bir arada tutan özenle inşa edilmiş ağları görüyorum. Ve sanırım bu kısmı gerçekten seviyorum. Çünkü bana gerçek hayatın da aynı olduğunu hatırlatıyor."

"Nasıl yani?" Joey merakla bana bakarak soruyor.

"Sadece... insanlar," omuz silkerek söylüyorum. "Yüzeyin altında aynı anda çalışan çok sayıda sistemimiz var. Hissettiğimiz, düşündüğümüz ve yaşadığımız çok şey var, ama bir yabancının gününü geçirirken, bunu görmüyorsunuz. *Onun* hayatını düşünmüyorsunuz. Onunla

onları kendinle olan ilişkisi açısından düşünürsün. Hepimizin yüzeyin altında gerçek olduğumuzu hatırlamak iyi bir şey bence. Ve birbirimize nasıl davrandığımız önemli."

Joey, adımlarını hiç bozmadan uzun bir süre gözlerime bakıyor. "Kahretsin dostum," diyor sonunda, başını hafifçe sallayarak. "Sen oldukça olağanüstü birisin, biliyor musun?"

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, içim ısınmış ve... *kahretsin*, ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Joey beni cesaretlendirse, kolaylıkla on mil daha koşabilirmişim gibi hissediyorum.

"Evet, gerçekten öyle düşünüyorum," diye cevaplar. "Şimdi ne dersin, biraz daha koşalım mı yoksa devam edelim mi?"

"Isındım," diyorum ve o da aynı şeyi yaparken makinemizi kapatıyorum. "Bugün ne yapmak istersin? Bacaklar? Kollar? Karın kasları... *Aman Tanrım*."

"İyi misin?" diye soruyor.

Öksürüyorum. "Evet. İyi. Sen, şey, tam orada eğilmişsin, değil mi?" "Bacaklarım biraz gergin."

"Tabii, tabii," diyorum, yutkunarak, gözlerim Joey'nin kışının kıvrımlarını izliyor. Elleri yere uzanıyor, parmak uçları ayak parmaklarına dokunuyor. Kıcı... "Tarçınlı çörek gibi, biliyor musun? Oldukça iyiler. Yuvarlak ve... lezzetli."

Joey bana bir bakış atıyor, sonra baldırlarını kucaklayıp esnemeye başlıyor, başı neredeyse bacaklarının arasında. *Ben de* bacaklarının arasında olmak istiyorum.

"Peki, bundan sonra ne yapacaksın?" diye soruyorum, sesimin hissettiğim kadar çaresiz çıkıp çıkmadığını merak ederek ve duyduğum imalı "ben mi?" sözünün sadece kafamın içinde olduğunu umarak.

Joey ayağa kalkar ve uzuvlarını sallar. "Öğleden sonra evimde biraz iş yapmak istiyorum. Sen... Yani, gelmek ister misin? Çok ilginç olacağını sanmıyorum ama..."

"Evet," diyorum heyecanla. "Evet. Tabii. Ben de gelirim. Parkeni oynayabilir miyim?"

Joey'nin dudakları seğirmeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Benim zeminlerimden bahsediyorsun, değil mi?"

"Başka ne olabilir ki... *Ah*."

"Oh," Joey sırtarak tekrarlar. Yaklaşır, parmak uçlarıyla hafifçe karnıma dokunur, nefesim kesilirken nefesini kulağıma üfler. "Her halükarda, dostum, cevap evet olacak."

Bunun üzerine uzaklaşır ve beni pencere duvarına bakakaldırır.

"Joey!" diye tıslarım, arkasından dönerek, belinin güçlü hatlarının en ufak bir ter damlasıyla parladığını görünce neredeyse tökezlerim. Tükürüğümü yutar ve ona yetişirim. "Sen... Ben spor şortu giyerken böyle şeyler söyleyemezsin."

"Olmaz mı?" diye sorar, kendinden oldukça memnun görünüyor.

"Olmaz dostum. Bu, Boner Bro Code 101 gibi bir şey. Herkes naylonun yasak olduğunu bilir. Ne... ne yapıyorsun?"

"Bacak presi."

"*Onlarla* mı?" diye ciyakladım.

Joey, makineye yerleşirken bana, eminim ki kısmen kötü niyetli bir gülümseme atar, bacakları göğsüne yakın, o minik şortlar hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmaz. *Bu kesinlikle biraz küstahça.*

"Sporcu külotu giyiyor musun?" diye saygıyla soruyorum.

Joey sırtıttı ve *evet*. Artık resmi. Ölümlülerin dünyasından ayrıldım. Aniden ağırlıksız hissetmemin tek açıklaması bu, kulaklarımda duyduğum tek ses etrafımdaki hava ve bulutların uğultusu.

"En azından benim cennetimdesin," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Joey gülerek sorar ve tekrarlarına başlar.

"Sadece senin gerçek bir melek olduğundan oldukça eminim ve daha önce hiç bir erkeğin bacaklarının arasında bulunmadım, ama senin bacaklarının arasındaki boşluktan biraz kıskançlık duyuyorum."

Joey durduğunda makine yüksek sesle gürültü çıkarır ve tüm vücudu hareketsiz kalır. "Kahretsin, dostum."

"Ne?" diye sorarım, hafifçe endişelenerek.

"Sadece... Senin böyle şeyler söylemeye alışkın değilim," diyor. Dudaklarını bükerek soruyor, "Şortlar mı?"

"Yani... rahatsız etmiyorlar," diye itiraf ediyorum, bakışlarım Joey'nin baldırlarından, sonra da açıkta kalan karnına kayıyor ve sonunda gözlerine ulaşıyor. "Ama hayır, Joey. Sadece şortlar değil. Eminim bu seninle ilgili bir şey."

Nefesini verip, bir saniye için başını geriye atıyor, sonra kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Tamam. Egzersizimizi bitirene kadar flört etmeyi ve gözlerle becermeyi bırakmaya ne dersin? Aksi takdirde, spor şortu sorunu olan tek kişi sen olmayacaksın."

Gülümsedim, gözlerim Joey'nin kasıklarına geri döndü. "Öyle mi?"

Yanımdaki bacak pres makinesini işaret etti. "İşe koyul, Bradley. Sadece uslu çocuklar kucaklanır."

"*Dostum*," diyorum, dehşete düşmeli miyim yoksa hayranlık duymalı mıyım emin olamadan. "Sarılmayı rehin mi alıyorsun?"

Joey burnunu çekerek ayaklarını düzeltir ve tekrar tekrarlamaya başlar.

"Fidye değil.

Bunu bir tür motivasyon olarak düşün."

"Peki, ben motive oldum," diye mırıldanıyorum, yanına oturup şortumun altını yukarı çekerek Joey kadar fazla ten göstermeye çalışıyorum. O homurdanıyor. "Çok motive oldum."

Joey'nin bakışları eğlence ve çok daha ateşli bir şeyle parıldıyor, ben de kendi bacak egzersizlerime başlıyorum. Aslında, azginken egzersiz yapmak pek de hoş değilmiş.

Sonunda antrenmanımızı bitirdiğimizde rahatladım. Terli, yorgun ama heyecanlıydım ve Joey'nin evine dönmeyi *gerçekten* dört gözle bekliyordum.

"Yolda bize öğle yemeği alayım mı?" diye soruyorum, Joey'nin geçmesi için soyunma odasının kapısını açık tutarak. "Sandviç falan alabilirim."

"Tabii," diyor. "Teşekkürler dostum."

"Önemli değil. Bana... çekiç kullanmayı öğrettiğin için en azından bunu yapabilirim. Vida mı? *Tanrım*, belki de ilk dersim ahşap işçiliği terminolojisi olmalı."

Joey gülerek burnunu çeker. Ona, birden fazla şekilde *ahşap işlemeyi* öğrettiği için bir şaka eklemek üzereyim, ne demek istediğimi anlıyorsan, ama sözlerim birdenbire kurur. Çünkü Joey hiç çekinmeden kısa tişörtünü çıkarır. İnsanların bildiği en kısa şortla giyinmiş, tuvalet çantasını ve havlusunu alır ve duşlara doğru yönelir.

"Sonra görüşür müyüz?" diye sorar, sesinde utangaç bir melodi vardır. "Şey," derim.

Joey sırtıyor. Perdeyi kapatmadan havlusunu asıyor, çantasını duşun kenarına koyuyor ve şortunu ayaklarına kadar indiriyor.

Boğazım düğümlenir, Joey'nin kıcı tam da görüş alanımda, sporcu şortuyla çerçevelenmiştir. Giysili penisinin hatlarını görebileceğim kadar dönüp, *göz kırpar* ve perdeyi kapatır.

Muhtemelen, sert odunlara olan ilgimden gerçekten keyif alacağım.

Bölüm 18

JOEY

Brad'den önce eve vardım, ki bu hiç de sürpriz değil. Onun gelişinden heyecanlandığımı söylemek yetersiz kalır.

Spor salonundaki flörtleşmeye rağmen, Brad'in aramızdaki hızı belirlemesine izin vermekten çok mutluyum. Fiziksel olarak ilerlemek için acele etmiyorum.

Ama Brad'in hafta sonu benimle ev tadilatı gibi basit ve sıradan bir şey yapmak için takılmak istemesi? Bu çok şey ifade ediyor.

Onun gelmesini beklerken eski bir kot şort giydim.

Telefonum çaldığında ve arayanın annem olduğunu

gördüğümde, telefonu açarım. "Merhaba anne, nasılsın?"

"Merhaba oğlum," der mutlu bir sesle, yumuşak sesi bana çok tanıdık gelir. "Burada her şey yolunda. Sen ne yapıyorsun?"

"Evde biraz iş yapacağım," derim ona, merdivenlerden aşağı inerken.

O da "Bugünün projesi ne?" diye sorar.

"Yemek odasındaki lambri. Durumu iyi ise yeniden cilalayacağım, yoksa yenisiyle değiştireceğim."

"Sevgiyle onarılması gereken tahtaları tamir edebilecek biri varsa, o da benim küçük marangozumdur."

Gülümsüyorum. Annem, aramızda belirgin bir uçurum oluşmasına rağmen, babamın izinden gidip inşaat sektörüne girmek istememi hiç kıskanmadı. Vegas'a taşınma kararımı desteklediği gibi, hayallerimin peşinden gitmemi de her zaman destekledi.

"Artık pek de küçük sayılmam," diye gereksiz bir şekilde belirtiyorum.

Benim *bu* sözlerimle aynı anda, ön kapının açılıp kapandığını duyarım. Brad'in sesi evin her yerinde yankılanınca kalbim hızla çarpmaya başlar.

"*Hayatım, ben geldim.*"

"Kim o?" diye sorar annem kulağıma.

"O benim... Brad," diye cevap veriyorum, telefonu ağzımdan uzaklaştırıp "Buradayım" diye sesleniyorum.

Brad, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koridordan geçip mutfığa girer. Telefonla konuştuğumu görünce kaşlarını kaldırır.

"Annem," diyorum ona.

Brad başını sallar ve ben ne olduğunu anlamadan telefonu elimden alır. Ben şok içinde gözlerimi kırptıştırırken, telefonu hoparlöre alır.

"Mama Delgado?" Brad neşeyle diyor. "Merhaba. Ben Brad, Joey'nin yeni en iyi arkadaşı."

"Öyle mi?" diye sorar annem, eğlenmiş gibi. Brad'in benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyor. Annemle aramızda pek sır yoktur. "Tanıştığımıza memnun oldum, canım."

Brad gülümser ve bana "*canım*" der. "Ben de! Yüz yüze görüşemediğimiz için üzgünüm. Harika sarılıyım. Joey'e sorabilirsin."

"Öyleyse, başka bir sefere artık," diyor annem cesurca. "Bugün Joey'e evde yardım ediyor musun?"

"Tabii ki," diye cevapladı Brad. "Öğle yemeği de getirdim. Benim kanguru bebeğim aç kalamaz."

"Senin... bebek kangurun," diyor annem yavaşça. Başımı eğiyorum.

Bu... hala bir sırdı.

"Bacakları yüzünden mi başladı?" diye açıklamaya çalışır Brad. "Kanguruların bacakları güçlüdür, değil mi? Joey'nin de öyle. Ve tabii ki bir isme ihtiyacı vardı."

"Tabii ki," diye onaylar annem. "Bir isim buldun mu?"

"Genel olarak mı, yoksa Joey'e özel mi?" diye sorar Brad, telefonu mutfak masasına koyup öğle yemeğimizi paket çantasından çıkarmaya başlar.

"Sanırım özellikle oğlum için."

Brad, onu göremese de başını sallar. "Ben onun dostuyum." Sessizlik. Ve sonra, yumuşak bir sesle, "Bu çok tatlı, canım."

"Öyle değil mi?" Brad, mutlu bir gülümsemeyle bana bakar. "Joey tatlı bir adamdır."

Tanrım.

"Haftaya oğlum ziyarete geldiğinde benimle birlikte gelir misin?" diye sorar annem.

Brad'in gözleri bana doğru döner, ağzını açar ve "*Motorbot mu?*" der.

Boğazımı temizlemeden önce burnumdan soluyorum. "Ben, şey, henüz sorma fırsatım olmadı," diyorum anneme, Brad'in yanında konuşarak. "Ama sen de gelebilirsin. Annemin doğum günü."

Brad neşelenir. "Eğer rahatsızlık vermezsen," der, sırtarak. "Hiç de değil," diye cevaplar annem. "Gel. Israr ediyorum."

Brad'in hissedilir heyecanı, bunun benim *erkek arkadaşımın* annemle tanışması olmadığını hatırlamamı zorlaştırıyor. En azından şimdilik.

"Öğle yemeğimize geçsek iyi olur," diyorum.

"Tabii ki," diye cevaplıyor annem. "Görüşürüz Brad."

"Sabırsızlanıyorum. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Mama D," diyor ve telefonumu geri veriyor.

Hoparlörü kapatıp telefonu kulağıma götürüyorum. "Anne?" "Onu seviyorum," diyor hemen.

Brad'e bir bakış attıktan sonra mutfaka doğru ilerledim. "Hala..." "Erken. Biliyorum. Bana söyledin. Ama bu, oğlum için umut edemeyeceğim anlamına gelmez."

Bir iç çekiyorum. Brad sandalyesini çekiyor, sandviçlerimiz masanın üzerinde ambalajlarının içinde duruyor. "Ben de umuyorum."

Annem mırıldanıyor. "Randevuna devam et."

"Bu bir..."

"Hoşça kal! Seni seviyorum."

Telefon kapandı ve ben gülerek iç geçirdim. Annem her zaman iyimser biridir. İki bardağı suyla doldurduktan sonra Brad'in yanına masaya oturdum. Sandviçini çiğnerken bana dudaklarını sıkarak gülümsedi.

"Annen çok hoş bir kadın," diyor ağzı dolunca. "Evet.

O gerçekten en iyisi."

O da başını sallar. "Öyleyse arabayla mı gideceğiz?"

Dudaklarımı bükerek duraksıyorum. "Kırk saatlik bir araba yolculuğuna çıkmak mı istiyorsun? Hem de iki kez?"

Omuzlarını silkiyor. "Eğlenceli olabilir. Ooh! Ülkenin en büyük yün yumakları ya da D listesindeki ünlülerin balmumu heykellerinin sergilendiği müzeler gibi, yol kenarındaki tuhaf turistik yerlere uğrayabiliriz."

"Ya da," diye öneriyorum, gülerek, "uçabiliriz, bu çok daha az zaman alır. Zaten sadece hafta sonu kalmayı planlamıştım."

"Tabii," diyor Brad, yüzünün önünde sandviçini sallayarak. "Olur. Sanırım şimdi uçakla ilk seyahatim için en uygun zaman."

Sandviçini ısıtır ve ben ona bakarım, kendi yemeğime dokunmamışımdır. "Hiç uçmadın mı?"

"Hiç gerek olmadı," diye mırıldanır Brad. Bana yine küçük bir gülümseme atar. "Ama hey, bu bir macera olacak. Havuz gibi! Biliyorsun, ilk deneyimlerimin çoğu seninle oluyor, Joey-roo."

O gülüyor, ama ben kızarıyorum. Belki de güvenin ima ettiği şeyden dolayı? Brad'in suda bana sarıldığı anıdan dolayı mı? Yakın zamanda paylaştığımız başka bir ilkten dolayı mı? Bir erkekle ilk öpüşmesinden. Ve ilgilendiğini ifade ettiği diğer *ilk*lerden.

"Emin olduğun sürece," diyorum, koltuğumda kıpırdanarak. "İstersen arabayla gidebiliriz."

"Hayır, sorun değil," diye cevaplar, masanın altında ayağıma hafifçe vurur. "Şimdi ye de sevişebilelim." Gözleri büyür ve öksürür. "Aptal —aletini göster. *Tanrım*, ne demek istediğimi biliyorsun. Böylece bana aletini gösterebilirsin. *Çekicini*. Aman Tanrım, ne oluyor?"

Gözlerim yaşaracak kadar gülüyorum.

Brad ve ben öğle yemeğimizi bitirdiğimizde, alet çantamı almak için garaja gittim. Brad'in ilk tanıştığımızda ağzından kaçırduğu bir şeyi hatırlayarak, kemerimi de alıp belime taktım.

İçeri döndüğümde Brad yemek odasında bekliyor, ona kaldıracığımızı söylediğim lambriyi inceliyormuş gibi görünüyor.

"Haklısın," diyor, parmaklarını pul pul dökülen ahşap üzerinde gezdirerek. "Durumu oldukça kötü, değil mi? Böyle bir şeyi nasıl tamir edersin ki?"

"Zımparala," diye açıklıyorum, çantamı yere koyarak. "Umarım ahşap yeterince iyi durumdadır, böylece sonra sadece yeniden boyayabiliriz."

"Demek senin sert ahşabınla oynayacağım," diye şaka yapıyor, bana doğru dönüyor, ama kendi ayaklarına takılıp neredeyse düşüyor. Gözleri inanılmaz derecede büyülüyor, bakışları alet kemerime takılıyor. "*Joey*."

"Çekicimi görmek istemiştin," diyorum, kalçamdaki aleti okşayarak.

Brad hafifçe, "*Evet*. Evet. Şey... iyi görünüyor. Çok kalın. Ve sert." der.

Ben gülerek çekip çıkardım. "Al."

"Tutmamı ister misin?" diye soruyor, sesi tiz.

"İstersen. Panelleri gevşeteceğim, sen de onları çıkarabilirsin."

"Sen... onu takarken," diyor Brad, çekicimi dikkatlice elimden alıyor.

"Alet kemerimi takarken, evet."

Brad bakmaya devam ederken dudaklarım seğirir. Yeni keşfettiği ilgisini saklamaya bile çalışmaması çok heyecan verici bir şey.

"Daha önce söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Gözlerime bakıyor, yanakları biraz kızarmış. "Hmm. Hangisi? Çok şey söyledin."

"Ben güvendeyim," diye hatırlatırım ona. "Beni *deneyebilirsin*. Bana dokun. Benimle istediğini yap."

Yanakları koyulaşır. "Ne istersem mi?"

"Sınırları içinde," diye düzeltirim.

"Tamam," diyor biraz sertçe. "Su sporları yok."

Gölerek bir adım daha yaklaşıyorum. Brad hareketimi takip eder, nefesi hızlanır. "Demek istediğim, dostum, bana en sevdiğin tatlıymışım gibi bakıyorsun. Bir ısırık almak istersen, alabilirsin."

Nefesini bırakır, aramızdaki kısa mesafeyi kapatır ve beni ensemden çekerek kendine doğru çeker. Dudaklarımız birbirine çarpar, ikimiz de bir saniye nefes alırsak, sonra Brad'in eli saçlarımda, benim ellerim ise onun kalçalarında, onu sabit tutmak için, ya da belki *kendimi* sabit tutmak için. Her şeyi yaptığı gibi öpüşür. Coşkuyla. Hafif ve eğlenceli, dudakları neredeyse benimle oynuyor, ama tüm bunların altında, göğüslerimiz birbirine değdiğinde hissettiğim, heyecan verici bir merak akımı var. Parmakları boynuma ve omuzlarıma doğru kayarken, sanki vücudumun şeklini çiziyormuş gibi, yumuşak inlemelerinde bunu hissedebiliyorum. Benim ellerim, onun önceki partnerlerinin ellerinden kesinlikle daha büyük olan ellerim, belinin alt kısmına yerleşirken, onun nefes nefese kalışında bunu hissedebiliyorum.

Bu onun için yeni bir şey. Heyecan verici. Ve bu, onun ilk başta beni seçmiş olmasının ne kadar şanslı olduğumu bana daha da netleştiriyor.

Bu güveni asla suistimal etmeyeceğim. Asla. Her şey bittiğinde, Brad yoluna devam etse bile. Bensiz.

Çekicin döşeme tahtalarına çarpması ikimizi de irkiltti. Brad güldü, yüzlerimiz hala yakındı, gözleri hafifçe açıldı ve bana bakmaya başladı. "Üzgünüm. Tutamadı."

Belinin iki yanını sıkıp geri çekildikten sonra çekici aldım. "Aletini daha sıkı tutsan iyi olur," dedim ve ona uzattım.

O, burnunu çekerek, gözleri bana kaymadan önce lambriye bakar. Birkaç kez boğazını temizler. "Peki, şey... bu işin nasıl yapıldığını gösterir misin?"

Başımı sallayıp alet kemerimi hızlıca ayarladıktan sonra, bir keski ve bir çekiç alıp tahtaları gevşetmeye başlıyorum. Brad peşimden geliyor, çekiçle çivileri söküyor ve ben ona işlemi gösterdikten sonra panelleri hafifçe vurarak gevşetiyor. Çalıştığımız süre boyunca yüzünde bir gülümseme var ve çıkardığı çivilerin brads olduğunu söylediğimde neşeyle şakalar yapmaya başlıyor.

"Siktir, bu brad çok sıkıydı. Gerçekten zorladım." "Heh.

Kendimi çekiçle vurmamı izlemek ister misin?"

"Merhaba, brad. Ben Brad. Kıyamete hazırlan, çünkü sadece bir tane olabilir."

Acaba ilkbahar mı yoksa sonbahar mı düğün yapmayı tercih ederdi?

Duvarlardaki lambri kaplamayı sökmemiz sadece on beş dakika sürer. Sonra Brad, panelleri dışarı taşımama yardım eder. O izlerken, kablolu zımpara makinemizi kurarım.

"Gerçek an geldi," diyorum ona, gözlerime toz kaçmasın diye koruyucu gözlüklerimi indiriyorum.

"Yap şunu dostum. O ahşabı iyice zımparala." Kaşlarını çatmış Brad'e bakıyorum.

"Neden ahşapla ilgili her şey bu kadar kirli geliyor?" diye mırıldanır.

Gülerek zımpara makinesini çalıştırıyorum. Çatlamış, pul pul dökülmüş boyanın altında ahşabın hala çok iyi durumda olduğunu anlamak uzun sürmüyor. Tabii ki, lambri kaplamanın düzensiz dokusu nedeniyle, üst katmanı çıkarmak daha zor oluyor. Ancak, zımpara makinesiyle yapabileceğim her şeyi yaptıktan sonra, çatlaklara ulaşmak için gevşek zımpara kağıdı alıyorum.

"Bu kısmı yapmak ister misin?"

diye Brad'e soruyorum. "Tabii ki,"

diyor ve koşarak yanıma geliyor.

Alet kemerimden fazladan bir çift gözlük alıp Brad'in açık yeşil gözlerinin üzerine yerleştiriyorum. Bana gülümsediğinde göğsümde bir heyecan hissediyorum. Kontrol edemediğim bir çekim hissediyorum. Bu sefer onu kendime çeken benim, Brad'in dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve bu onu daha da geniş gülümsetiyor.

"Vay vay," diyor, onu bıraktığımda alaycı bir tonla. "Ahşapla çalışmak seni tahrik mi ediyor, Joey-roo?"

"Seninle yapmak kesinlikle tahrik ediyor," diye itiraf ettim.

Bundan memnun görünüyor. Mutlu. Brad'in benimle flört edecek kadar rahat hissetmesi, onu hemen geri alay etmemi çok kolaylaştırıyor.

"Sıra sende, çırak. Bana odunu nasıl okşadığını göster."

Brad bana gözlerini kısarak bakar. "Bu, sapıkça bir rol oyunu mu? Çünkü ben buna katılabilirim."

Ben burnumu çekerim, ama görünüşe göre o daha yeni başlıyor.

"*Ooh*, Joey, kemerin *çok büyük*. Lütfen, matkabını nasıl tutacağımı öğret bana. Oh! Hayır, hayır, bekle." Dramatik bir şekilde boğazını temizler ve ben dudaklarımı ısırmaktan kendimi alamam. Çenesini kaldırarak, "Burada dokunabileceğin bir Brad var. Lanet olsun, bu çok iyiydi." der.

Gülümsemem gülünç derecede geniş, göğsüm kabarık ve sıcak. "Hey, dostum?"

"Evet?"

"Binlerce çivi çaktım, ama hiçbiri seninle boy ölçüşemez." Bana hayretle bakar. "*Dostum*. Bu çok ustacaydı."

"Sen bu ahşabı ovmayı bitirdiğinde de öyle olacak."

Kahkahayı patlatıyor. "Vay canına. En kirli mesleği seçmişsin." "Nedense," diyorum yavaşça, "sadece seninle kirli."

Brad bunun üzerine gururla kasıntı yapar. Güneş üzerimize vururken, tek ve eşsiz Brad Ulysses Bradley'i öne çağırır ve ona lambriğin dar köşelerine zımpara kağıdını nasıl sokacağını gösteririm.

İşimiz bittiğinde, ahşap doğal güzelliğine kavuşmuş ve ben bu günden daha güzel bir gün geçirmiş miyim diye merak ediyorum.

Bölüm 19

BRAD

Son birkaç saatte öğrendiğim şeyler.

Bir. Joey, alet kemeriyle de bel çantasıyla olduğu kadar seksi görünüyor. Belki daha da seksi, ama dürüst olmak gerekirse, bu tartışmalı bir konu. Adam *yakışıklı*, daha önce onun hakkında böyle düşünme ayrıcalığına sahip olmadığım bir duygu.

İki. Ağaç işçiliği çok kirli bir iş. Örnek vermek gerekirse, tezgah taşlama makinesi diye bir makine var. Hala ne işe yaradığını tam olarak bilmiyorum. Joey yüksek hızlı esnek şaftı açıklamaya başladı, ben de geri kalanını dinlemedim. Benim suçum değil, gerçekten. Beynim... başka yerdeydi.

Üç. Bu Brad kesinlikle dokunulmak istiyor. Belki de sikilmek değil. En azından şimdilik. Ama belki siklerimiz birbirine dokunabilir? Küçük bir tanışma? Öyle bir şey var, değil mi? *Kendi* tezgah taşlamamızı yapabiliriz.

Oh, siktir. Beynim yine daldı.

"Brad?" Joey soruyor ve beni geri gerçekliğe çekiyor. Kordonu zımpara makinesine sarıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum çabucak, ellerimi şortuma siliyorum. Biraz tozlu ama Joey kadar kaplı değiller. Adamın tüm gövdesi ve kolları ince bir talaş tabakasıyla kaplı. Son bir saattir zımpara makinesini ritmik bir şekilde çalıştıran o kalın kollar. İleri geri. Tekrar tekrar okşayarak ve...

"Oh," Joey tişörtünün eteğini tutup başının üzerinden çekince nefesimi tutuyorum. Onu sallarken zamanın yavaşladığını yemin ederim, kollarındaki ve karnındaki kaslar dalgalanıyor, alet kemeri şortunu tehlikeli bir şekilde aşağı çekiyor

ve talaş ışığı yakalayan parıltılar gibi etrafında havada uçuşuyor. "Porno filminin başlangıcı gibi," diye fısıldadım.

"Ne dedin?" diye sordu Joey, tişörtünü beline sokarken.

"Ben... sadece merak ediyordum... ne zaman boyamaya başlamak istiyorsun?" diyorum, Joey'e, fantezilerimdeki kesik kot şort giyen, alet kemeri takan kadınları, *onun* gerçek hayattaki görüntüsüyle resmen değiştirdiğini itiraf etmeli miyim, emin değilim.

Bu, erkek arkadaşlar arasındaki etik kurallarına aykırı mı? Bilmiyorum ki.

"Boyama işi yarına kadar bekleyebilir," diyor Joey, koruyucu gözlüklerini çıkarıyor. "Bugünlük yeterince çalıştık. Biraz takılmak ister misin? Oyun oynayabiliriz. İstersen akşam yemeği de pişirebiliriz."

"Evet, tabii," diyorum, aletlerini kaldırırken kaslarını esnetmesine biraz dikkatim dağılıyor, belinin altından kaybolan V'den bahsetmiyorum bile. Penisi düz mü acaba? Kavisli mi? Onun gibi kalın mı? Kalçama bastırıldığında kalın olduğunu hissettim.

"Harika," diyor ve bana gülümsüyor. "İçeri girip çabucak yıkanacağım."

"Tabii, tabii," diyorum, dudaklarımı yalarken. "Şey...

İzleyebilir miyim?" Joey duraksıyor.

Ben de duraksıyorum.

"Uhhh," diyorum.

"Duşumu izlemek mi istiyorsun?" diye sorar, hareketsiz durarak, kahverengi irisleri koyu renkte. Her zamankinden çok daha koyu.

Joey, ne denemek istersem onun için burada olduğunu söylemişti, değil mi? Şu anda istediğim şey *o*.

Sinirlerimi kontrol altına alarak itiraf ediyorum, "Evet, Joey. Seni görmek istiyorum. Belki sana dokunmak? Ve kesinlikle karın kaslarına boşaldığını izlemek istiyorum."

Joey neredeyse inanamayan bir kahkaha atıyor. "Siktir, dostum." "Belki bir dahaki sefere?" diye kabul ediyorum.

O inleyerek başını geriye attı. Gözlerim tekrar buluştuğunda, bana doğru yürüdü. Joey önümde durduğunda, nabzım boğazıma kadar çıktı, midem de onunla birlikte zıpladı. İşten sertleşmiş elleri boynumu kavradı, başparmakları çenemi okşadı. Bana baktı. Sadece baktı.

"Beni öpecek misin?" diye soruyorum, nabzım sesimi neredeyse bastırıyor.

"Düşünüyordum," diye mırıldanır, aylar önce, randevu sayılmayacak randevumuzdan sonra apartmanımın kapısında böyle durduğumuzda söylediği kelimelerin aynısını söyler, Joey dudaklarımdaki krem şantiyi silip beni yutmak istermiş gibi bakmıştı.

Şimdi de aynı şekilde bakıyor.

"Peki," diyorum, nefesim kesiliyor. "Ne bekliyorsun?"

Joey'nin dudakları gülümsemeye kıvrılır ve sonra ağzı benim ağzıma yapışır. Talaş gibi kokuyor, avuçlarımda altında cildi sıcak ve bir an için kendimi kaybederim. Joey'de. Ağzının inanılmaz derecede tanıdık gelmesinde, sanki daha önce sadece birkaç kez öpüşmemişiz gibi. Kaç öpücük daha yaşayabileceğimizi merak ederek kendimi kaybederim. Kaç gün daha böyle geçirebileceğimizi.

Bir ay üzerinde anlaştık. Bir ay boyunca... keşfetmek için. Arkadaşlığımızı riske atmadan bunu denemek için.

Ama bu burada bitmek zorunda mı?

Joey geri çekildiğinde, ben sertleşmiş ve acı çekiyordum. Sanki bunu hissetmiş gibi, gözleri doğrudan kasıklarımın altına kaydı ve küçük bir nefes verdi.

"Benimle yukarı çıkmak ister misin?" diye soruyor, bana seçim hakkı tanıyor.

Bana bir çıkış yolu sunuyor, sanırım.

Çıkmak istemiyorum.

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde. "Üçünüz de nazik olursanız, şimdi testislerinizi tanımaya hazırım."

Joey'nin kahkahası, az önce hayal ettiğim gelecekle çok benzer. Onun inlemesi de aynı mı olacak diye merak etmeden duramıyorum.

Joey beni ikinci kattaki banyosuna götürüyor, aramızdaki hava yoğun ve beklenti dolu. Ben kapıda beklerken o duşu açıyor.

"İyi mi?" diye
soruyor. Hızla
başımı sallıyorum.

Alet kemerini gevşetir, tokenın sesi, fayanslara çarpan yumuşak su sesleri arasında bir silah sesi gibi yankılanır. Dudaklarımı ıslatırım, ağır kemeri çıkarıp yere, duvara yaslayarak koymasını izlerim. Yine durur, beni izler, elleriyle bel bandını oynatır.

"Devam et," diyorum ona.

Düğmeyi açar. Kot pantolonunun fermuarını indirir. Kumaş ayaklarına düşerken rahat bir nefes alırım, siyah boxer şortuyla kalır, penisi neredeyse müstehcen bir şekilde kumaşı şişirerek belirgin bir şekilde ortaya çıkar. Şortundan çıkar, onu kenara iterek alet kemerinin yanına bırakır.

"Hala iyi mi?" diye sorar.

Duşun buharı odayı ısıtmaya başlamışken, öne doğru adım attım. "Yapabilir miyim?"

Joey başını sallar, bakışları hiç görmediğim kadar gizemlidir. Onu tahrik ettiğimi bilmek heyecan verici. Zaten sertleştiğini, istekli olduğunu ve aklımdaki her neyse onu beklediğini bilmek. Ki bu, tesadüfen, çok şey. Neredeyse bir anda çok fazla. Görmek ve denemek istediğim çok fazla şey var. Ona dokunmak ya da onun kendine dokunmasını izlemek istediğim çok fazla yol var. Tatmak istediğim yerler. Alay etmek. Dilimi açmak.

Bir nefes daha veriyorum, ellerim karnına konuyor, sonra iç çamaşırının lastiğine doğru kayıyor. Parmaklarımı altına sokuyorum, çömeli kumaşı penisinin üzerinden aşağı çekiyorum. Serbest kaldığında, neredeyse gururla sallanıyor, hayal ettiğim kadar kalın ve mükemmel derecede düz. Üstüne hafifçe vuruyorum, bir santim kadar alçalmasını izliyorum, sonra tekrar yukarı çıkıyor.

"Merhaba Greg," diye fısıldıyorum. "Ben Brad. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Joey üstümde boğuk bir ses çıkarır. "Az önce... benim aletime el sıkıştın mı?"

"Bu sadece nezakettir," derim ve boxer şortunu yere indiririm. O şorttan çıkar ve ben de geriye doğru eğilip onu izlerim. Tamamen çıplak, önümde duruyor. Tamamen çıplak. "Siktir, Joey. Sen... sen gerçekten çok güzelsin."

Nefesini içine çeker, sikini yüzümün hemen önünde sallandırır.

Şaşkın bir kahkaha atarım. "Oh, hoşuna gitti, ha?"

Joey yutkunur, hareketi belli olur. "Her gün yakışıklı bir adam bana güzel dediği için değil, hele ki o adam dizlerinin üstünde dururken."

Kalbim göğsümde atıyor, neredeyse acı verecek kadar. "Beni muhteşem mi buluyorsun?"

"Daha da fazlasını," der ciddiyetle. "Seni ilk kez gülerken gördüğümde düşündüm bunu, dostum. Bana numaranı verdiğinde çok heyecanlandım."

İnleyerek alnımı onun kalçasına dayadım. "Evet, bunun için üzgünüm?"

"Ben üzülmedim," diyor, parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek. Tekrar yukarı bakıyorum ve gözlerindeki samimiyet beni şaşırtıyor. Hatta yumuşaklığı. "Bizi buraya getirdi, değil mi?"

Siktir.

Yüzümü çevirip Joey'nin penisine bakıyorum. Bu açıdan bakınca çok büyük görünüyor. Boğazıma soktuğum tüm muzlardan çok daha büyük. Parmaklarımla ucundan tabanına kadar uzunluğunu okşuyorum ve Joey tıslama sesine yakın bir ses çıkarıyor.

"Senin mastürbasyonunu izleyebilir miyim?" diye soruyorum, Joey'nin nelerden hoşlandığını görmek istiyorum. Kendini nasıl tatmin ettiğini bilmek istiyorum.

"Evet," diye cevaplar. "Ne istersen."

Elini uzatıyor ve ben de onun beni kaldırmasına izin veriyorum. Joey duşa girerken ben kıyafetlerimi çıkarıyorum. Gözleri üzerimde kalıyor, tenimi kızartıyor, kemiklerimin titrediğini hissettiriyor.

Onun ardından duşa girdiğimde, perdeyi kapatır. Geniş kare kabinin ortasında tek bir duş başlığı vardır. Joey sabununu alıp avucuna sıkarken, aramızda su akar. Sonra sabunu bana uzatır, ben de şişeyi alıp, Joey'nin ellerinin vücudunda dolaşmasını izlerken kendimi yarım yamalak yıkarım. O acele etmiyor, avuç içlerini pazılarına, göğüs kaslarına, karnına ve daha aşağıya doğru her sürtüşünde köpük oluşuyor. Yumruğu penisinin üzerinde bir, iki kez kayıyor, daha da aşağıya indiğinde, testislerini avuçlayıp yıkarken içimden bir nefes kaçıyor. Son olarak bacaklarını yıkıyor ve duş başlığının altına girip duruluyor. O geri çekildiğinde sıra bana geliyor, suyun beni ıslatmasına izin veriyorum, gözlerimi spreyden korumak için kapatıyorum.

"Penisi olan biriyle birlikte olmanın en sevdiğim yanı ne biliyor musun?" diye sordu Joey, beni duş başlığının altından çıkıp gözlerimi açmaya teşvik etti. Eli yine penisini kavradı ve yavaşça hareket ettirmeye başladı.

Kafamı sallıyorum, gözlerim hareketlere kilitlenmiş, kalbim pistte koşuyormuş gibi hızla atıyor.

"Onların hissettiklerini ben de *hissedebiliyorum*," diye cevaplar. "Onlar penislerini okşadıklarında, ben de kendiminkinde hissediyorum, hayali bir dokunuş gibi. Sen de hissedebiliyor musun?"

Yumruğunu amaçlı bir hareketle yukarı aşağı kaydırıyor ve tüm vücudum titriyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, sesim kısık.

Küçük, yaramaz bir gülümsemeyle, "Peki ya bu?" diye sorar, testislerine uzanıp avucunda yuvarlar.

"Evet," diye cevap veriyorum, cildimde karıncalanmalar hissediyorum. Kendime dokunmamış olmama rağmen gergin ve aşırı tahrik olmuş hissediyorum. Joey'nin elinin yukarı aşağı hareketini izlemek, penisinin parça parça kaybolup tekrar ortaya çıkmasını izlemek, başparmağının başını okşamasını izlemek ve bacaklarının arasında tuttuğu elini izlemek... Hepsini hissedebiliyorum. Hayal edin. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde, ondan bana doğru akan bir zevk döngüsü.

Ama ben de onun zevkinden sorumlu olmak istiyorum. Onu avucumun içinde hissetmek istiyorum. Nabzını ve parmaklarımın arasında zonklayan penisini hissetmek istiyorum. *Kahretsin*, onun gözlerinin mutluluktan kapanmasına neden olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum

Onu uçurumun kenarına getirmek ve onu oraya *benim* getirdiğimi bilmek istiyorum.

Joey'nin kim olduğunu inkar edemem, çünkü o benim karşımda duruyor. O bir erkek, evet. Beni çeken bir erkek. Belki bu beni biraz korkutmalı ya da duraksatmalı.

Ama gerçek şu ki, bir erkekle birlikte olma fikri beni hiç rahatsız etmedi. Sadece kendimi bir erkekle birlikte hayal edemedim.

Joey'e kadar.

"Sana dokunmak istiyorum," diyorum ona. "Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece... istiyorum. Yapabilir miyim?"

Cevap olarak Joey kendini bırakıyor ve ben öne adım atıp elimi onun penisine doluyorum. Onu avucumda hissetmek beni endişelendiriyor. Korkutucu ya da yeni olduğu için değil. Ama ne kadar *doğru* hissettirdiği için. Bu *benim* Joey'im. Ve ona dokunmak hiç, bir kez bile yanlış gelmedi.

Ben onu okşarken, o nefesini tutar, ilk başta beceriksizce, ta ki doğru açığı bulana kadar. Eli kolumun yanını kavrar, diğer eli denge için duş duvarına dayanır, kasları gerilir ve saniyeler geçtikçe nefesi hızlanır.

"Bub," diyor, sesi kaba ve düzensiz. Gözlerim onun gözlerine kayıyor ve nefesim ciğerlerimden çıkıyor.

O... hayranlık dolu görünüyor. Tamamen büyülenmiş.

"Siktir, Joey," diye fısıldadım, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki kahverengi rengi zar zor görünüyordu. "Siklerin elimde."

"Evet," diye nefes alır.

"Sadece... bu senin penisin. Yani, merhaba. Şu anda senin ereksiyon halindeki sikini okşuyorum."

İnliyor, parmakları kolumu sıkıyor.

"Çok güzel bir penis," diye onu teselli ediyorum. "Çok fazla deneyimim olduğu için değil. Ya da hiç deneyimim olmadığı için. Ama seninkini çok beğendim."

Yüzünü boynuma gömer, hafifçe ısırır ve ben irkilirim.

"*Siktir*," diye inlerim, sakalları ve dudakları boynumda sürtünür. Çenemin üzerinden. Dudaklarıma doğru. Beni öper, sıcak dudakları ağzıma değiyor, ben onu okşarken dili benimkiyle buluşur. Onun için nasıl bir şey olduğunu tahmin *edebiliyorum*, tam da dediği gibi, bunun hayaleti beni daha da tahrik ediyor.

Yaklaştığını hissederek düzensiz bir nefes aldığı anda, kalbim hızla atmaya başlar. "Sana dokunabilir miyim?" diye sorar, sanki başka bir şey istemiyormuş gibi.

"Evet. Evet. *Lütfen*."

Eli duvardan ayrılıp benim sikimi kavrar ve ikimiz de sendeleriz. Sonunda fayanslara yapışırım, Joey beni sıkıştırır, nasırlı elinin çekişi beni nefes nefese bırakır ve titretir. Benim gibi aşırı duyarlı biri için bu hem işkence hem de mutluluktur. Zaten sınırın eşiğindeyim.

"Oh lanet olsun, oh lanet olsun," diye mırıldanıyorum, onun penisi üzerinde ritmimi kaybediyorum.

"Sana dokunmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" diye sorar Joey, eli saçlarımı karıştırırken, diğer eli ise testislerimi boşaltmak isteyen acımasız bir baskı uyguluyor.

"Evet. Evet, istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Çünkü sana dokunduğumda böyle hissediyorum."

O buna homurdanır, penisi avucumda titrer, onun belirgin şişkinliği bana aşağıya bakmak için yeterli zamanı verir, sonra hala okşayan elim üzerine boşalır. Spermi karın kaslarına çarpar, bir fışkırma, iki, üçüncüsü kaygan cildinden aşağı akar. Nefesimi tutarım ve onu takip ederim.

Orgazmım mideme lanet bir sağlık topu gibi çarptı ve neredeyse bedenimden çıkmış gibi, spermimin onun spermine karışmasını izledim. Aşağıya doğru akarken, sanki tekrar boşaldığımı hayal ettiğim gibi o oluklarda akarken izlemek çok erotikti. İkinci kez mi? Artçı mı? Bilmiyorum bile. Ama canlı bir tel gibi içimden geçiyor, testislerimden penise, parmaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar vücudumun her köşesinde enerji dalgaları yayılıyor. Joey'e kıvrılıyorum, destek için omzunu tutuyorum, başımı eğip bulanık gözlerle spermimizin onun cildinden aşağı akışını izliyorum.

"Siktir," diye inledim. "Kesinlikle çok tuhaf."

Joey gülerek nefes alır, ağır elimi göğsüne kaldırdığımda sesi iniltiye dönüşür. Kasın sertliğini izlerim, parmaklarımı meme ucunun üzerinde ve çevresinde gezdiririm. Onun şeklini haritalandırırım.

"Bunları da seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Yani, senin hakkında birçok şeyi seviyorum. Ama bunlar, şey... evet."

Joey'nin elleri belime kayar, kalçalarımaya yerleşir ve beni kendine çeker. Nefes alırım, onun boyutu alıştığımından çok daha büyüktür. Joey ile ilgili *her* şey alıştığımından farklıdır.

"Bu gece kalır mısın?" diye sordu, dudakları başımın yanına değiyordu.

"Pijama partisi gibi mi?" Bir kahkaha daha. "Mhm."

"Evet, tamam," diye kabul ediyorum, sırtarak. "Göğsünü yastık olarak kullanabilir miyim?" Kısa bir duraklama. "İstersen."

"Çok isterim," diyorum. "Ama belki bir dakika daha burada kalalım, olur mu? Çünkü bacaklarımın henüz çalışıp çalışmadığından emin değilim."

Joey gülüyor, dudakları saçlarıma hızlıca bir öpücük konduruyor. Onun beni duvara yaslamasına izin veriyorum. Aslında beni tutmasına izin veriyorum. Joey'nin kollarında olduğum her an olduğu gibi, kendimi güvende hissediyorum. Korunaklı.

Hatta değerli.

Aramızdaki yapışkan durumu düzeltmek için tekrar yıkanmamız gerekecek. Joey'nin cildinde spermimin ne kadar güzel durduğunu düşününce, bu gerçekten çok yazık. Ve sonra ikimiz de çok acıkmadan önce mutlaka akşam yemeği hazırlamalıyız.

Ama şimdilik? Joey'nin devasa duşunda kalıp, sevişmenin ardından gelen mutluluğu paylaşmaktan memnunum.

Az önce bir erkekle seks yaptım. *Bu* erkekle. Sanırım bunu listeme ekleyebilirim.

Brad'in Kendini Bulma ve Aşık Olma Rehberi'nin altıncı adımı:

Korkusuzca bilinmeyene dal.

Büyük. Lanet olsun. Tamam.

Bölüm 20

JOEY

Beni uyandıran iç saatimdir. Komodininin üzerindeki hafif ışıklı analog saati hızlıca kontrol ettiğimde, saatin henüz sabah sekizi bile olmadığını, hala erken olduğunu anlıyorum.

Göğsüme bakıyorum, oldukça sıcak olan Brad beni yastık olarak kullanıyor. Bütün gece neredeyse hiç kıpırdamadı. Ya da kıpırdadıysa, hemen geri geldi, kolumun kıvrımına sokuldu, yanağını bana dayadı, elini karnımın üstüne koydu.

İyi uyuyamadığını söyledi, ama beni bir kez bile rahatsız etmedi. Belki de onun için iyi bir geceydi?

Elimi hafifçe omzuna koyuyorum, bana yaslanmış, pürüzsüz tenli ve sıcak adamı hissedince boğazım düğümleniyor. Bu çok... *normal* geliyor. Ya da benim normal olarak istediğim şey. Brad, benim yatağında, ya da ben onun yatağında. Birlikte uyanmak. Birlikte *olmak*, nokta.

İnsanlar tüm hayatlarını bunu aramakla geçirirler. Doğru zamanda doğru kişiyi bulmaya çalışırlar. Benim doğru kişiyi bulduğumu bilmek... doğru zaman olup olmadığını henüz bilmeden?

Bu çok korkutucu.

Iggy'ye bu riski almaya değer olduğunu söyledim. Ve hala öyle olduğuna inanıyorum. Gerçekten. Ama bu adamı nasıl bırakabileceğimi bilmiyorum.

Brad hareket ettiğinde nefesimi tutuyorum, onun uyanıp bu mükemmel sessizliği bozmasını isteyip istemediğimden emin değilim. Belirsiz bir şeyler mırıldanıyor, parmakları derimin üzerinde kayıyor ve sonra kaburgalarımın yanına yerleşiyor. Yüzünü çevirip iç çekiyor. Neredeyse tamamen karnının üstüne yatıyor, benim bu pozisyonda uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Tekrar uykuya dalmış gibi görünüyor ve gerginliğim azalıyor, ne kadar gergin olduğumu fark ediyorum. Belki de hala biraz korkuyorum. Brad'in uyanıp kiminle birlikte olduğunu fark etmesinden ve ne yapacağını, belki de çıldırmasından korkuyorum. Fikrini değiştirmesinden?

Ama dün gece duştan sonra farklı davranmadı. Beni sersemleten ortak orgazmdan sonra. Akşam yemeğini hazırlarken, kanepede yemek yerken ve video oyunu oynarken hep gülümsüyordu. Ve sonra benimle yukarı çıktı, normal yatma saatinden çok daha erken, sarılmanın buna degeceğini söyleyerek.

Her adımını o attı, değil mi? İlk öpücük. Benim için *daha fazla bir şey* hissettiğini itiraf etmesi, bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamasa da. Beni okşarken izlemek ve kendisi de aynısını yapmak istemesi.

Bu noktada, fiziksel temasın onu korkutacağını sanmıyorum. Bu da Brad'e bizim ne olmamızı istediğini göstermeye başlamam gerektiği anlamına geliyor. Seksten daha fazlası. Arkadaşıktan daha fazlası.

Ona benim olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermem gerekiyor.

Brad tekrar hareket edip daha uyanık bir ses çıkardığında, kolunu yukarı aşağı okşuyorum. Nefes alıyor, bilinci yerine geliyormuş gibi yüzünü bana sürüyor.

"Rahat," diye mırıldanır, sesi uykudan boğuktur.

Küçük bir kahkaha atarım. "Yatak mı, yastığın mı?"

"İkisi de," der, üzerinde yatmadığı göğüs kasını sıkar. Zaten yarı sert olan penisim, Brad bana sürünmeye başladığında sertleşir, bilinçsiz bir hareketle ereksiyonu, ödünç aldığı uyku pantolonunun ince kumaşı aracılığıyla bacağıma sürünür. Ne yaptığını fark eder etmez hareketsiz kalır. Ama sonra başını çevirip vücuduma bakar ve "Oh, iyi. Uyanmışsın. Merhaba, Greg."

Bu seferki kahkaham daha çok bir nefes gibidir, çünkü Brad parmaklarını çıplak karnımın üzerinde gezdirir. Penisim sertleşir ve o, sanki beni tahrik etmesi onu şaşırtıyormuş gibi, yumuşak, heyecanlı bir ses çıkarır.

"Yapabilir miyim?" diye sorar.

"Tabii ki," diyorum sertçe.

Elini boxer şortumun bandının altına sokmaz. Bunun yerine, parmakları kumaşın üzerinde gezer, kendisi de daha iyi görebilmek için hafifçe kayar. Hala göğsümün üzerinde yatıyor, hala aşağıya bakıyor ve yüzünü görememek beni öldürüyor. Ama elinin

"Tanrım," diyor, biraz sıkıp tekrar yukarı doğru hareket ediyor. "Senin sikini tutmak gibi bir şey..." Derin bir nefes alıyor. "Herkesin belli belirtileri vardır, biliyorsun. Uyarılma belirtileri. Ama bu. Bu..."

"Tanrım," diyor, biraz sıkıp tekrar yukarı doğru hareket etmeden önce. "Senin sikini tutmakla ilgili bir şey var... sanki..." Nefesini bırakıyor. "Herkesin belli işaretleri vardır, biliyorsun. Tahrik belirtileri. Ama *bu*. Bu konuda hiç şüphe yok. Ve ben daha önce hiç bu tarafta bulunmamıştım. Elimde birinin sikiyle. Bunun beni bu kadar hissettireceğini fark etmemiştim..."

Sikimin ısrarla yukarı aşağı keşfedilmesi düşünmemi zorlaştırıyor, ama yine de sormayı başarıyorum, "Seni ne hissettiriyor?"

Dudakları göğüs kaslarımın üzerinde uçuyor, tüy kadar hafif bir dokunuş, parmakları sıkışıyor ve kalçalarım titriyor, göğsümden bir inilti yankılanıyor. Yüzünü bana çeviriyor, dili cildimin üzerinde kayıyor, sonra parlak yeşil gözleri yukarı doğru parlıyor, benimkilerle buluşuyor, yoğunluğu şaşırtıcı. "Güçlü," diye cevaplıyor.

Nefesim titriyor, Brad tekrar hareket edip kendini tamamen yukarı ittiğinde elim Brad'in kolunda kasılıyor. Eli hiç penisimden ayrılmıyor, üzerimde dururken iç çamaşırdan beni okşuyor, saçları dağınık ve düzeltmeye çalışmıyor bile. Gözlerime bakıyor ve dudaklarını göğsüme indirip duruyor. Bekliyor.

Yönlendirme için mi acaba? Yalvarmamı mı bekliyor? "Em beni," diyorum. Ya da belki de bu bir talep.

Gülümser - karnıma yumruk atılmış gibi hissettiren şakacı bir gülümseme - sonra meme ucumu yalamak için gereken son yarım santimi indirir. Dili üzerimde yumuşak ve ıslak bir şekilde bir kez geçer. Sonra beni ağzına alır.

Başım yastığa düşer. Sadece dudakları üzerimde olduğu için değil. Dili de. Ama beni sanki çok seviyormuş gibi emdiği için. Penisimi bırakıp göğsümü eline alır, dili sürtünürken ve başparmağı meme uçlarımı aynı anda okşarken inler. Ağzını bırakıp diğer tarafa geçer, o meme ucunu da ağzına alır, emip bana sürtünürken penisi kalçama bastırır.

"Siktir," diye fısıldıyor, daha çok kendine. "Siktir, bunlar çok güzel."

Kıkırdamam boğuk çıkıyor. "Anladığım kadarıyla sen göğüs adamısın?"

"Bunlar göğüs değil. Bunu biliyorum," diye cevapladı, kısa sakalları göğüs kaslarımı öperken cildimi gıdıklıyordu. "Ama yine de, Joey. Bunlar lanet olası..." Dikkatinin dağılmasıyla sözleri ince bir iniltiye dönüştü, eli sıcak bir damga gibi karnımı aşağı doğru kaydı.

parmaklarının derimi izlemesini izlemek için yeterince geriye yaslanır, karşılaştığı her oluk ve çıkıntıya sanki büyülenmiş gibi. Adonis kemerinden aşağıya, sonra V şeklindeki kaslara doğru bir yol izler. "Siktir. Bunlar da. Sperm oluklarının mükemmel çalıştığını bildirmekten mutluluk duyuyorum. On üzerinden on, yine üzerlerine boşalırdım."

"Onayladığın için memnunum," diyorum, Brad'in eli tekrar sikime dokunduğunda karın kaslarım seğiriyor. Beni sıkıştırıyor ve sonra külotumun kumaşı üzerinden birkaç kez neredeyse çaresizce sarsıyor.

"Bu neden bu kadar seksi oldu?" diye sordu, bana mı yoksa kendine mi, emin değilim. "Senin teninde benim spermimi görmek. Sanki..."

O konuşmayı keser ve ben hareket etmek zorunda kalırım. Artık hareketsiz yatamam. Brad'in uyluğunun arkasını tutar ve bacağına üzerime çekerek kucağıma oturmasını sağlarım. Şaşkın bir kahkaha atar, ama onu aşağı çekip ona sürtünce bu kahkaha hızla iniltiye dönüşür.

"Siktir," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor. "Bir şey deneyebilir miyim?"

"Evet, tabii," diye cevaplar.

Elimi belinin altına kaydırarak, uyku pantolonunu kışından aşağı indirip sikini serbest bırakıyorum. Sonra aceleyle kendi iç çamaşırlarımı kalçama kadar indiriyorum. Brad, avucuma tükürdüğümde gözlerini kocaman açarak izliyor.

"Ne yapıyorsun..."

Elimi penislerimizin etrafına doladım, nemi yaydım ve sıktım. "Beni sik, dostum. Karnıma boşal. İstedikğin kadar iz bırak."

Brad yine içten *bir "siktir"* mırıldanır, gözleri kapanır ve sonra kalçalarını hareket ettirip hareketi denerken tekrar açılır. Kolayca bir ritim yakalar, benim yumruğuma sikini sokarken, sıklerimiz birbirine sürtünürken, arka arkaya küçük inlemeler çıkarır.

"Neden bu kadar iyi hissettiriyor... *haa*," diye nefes alır, sözleri yarım kalır.

"Neden... *ahh*."

Hiç... *Lanet olsun*, bu çok iyi. Neden bu kadar iyi?"

Brad'in gözleri sıklerimize, bizi saran yumruğuma, sikişmeye benzer bir şekilde bana sürtünme şekline sabitlenmiştir. Elleri göğsüme konar ve temas noktasından sikime doğru elektrik çarpması gibi bir his yayılır. Daha sert okşamaya başlarım, kalçasını tutup onu teşvik ederim. Vücudunun hareket şekli, onun benim sikime batmakta olduğunu hayal etmeyi çok kolaylaştırır. Bu çok fazla. Çok...

"Joey," diye inliyor Brad, parmakları göğüs kaslarımı sıkıyor. "Boşalman lazım. Sana ihtiyacım var... sana *ihtiyacım var*."

Neredeyse fiziksel bir yoğunlukta hissedilen sözlü bir itmeyle, gözlerim karardı ve kenardan aşağı düştüm, yumruğumun içindeki penisim zonkluyordu, Brad'in penisinin bana sürtünmesi sanki bir uçurumdan aşağı doğru sarmal şeklinde düşüyormuşum gibi hissettirdi. Bir an için ağırlıksızım, her şeyi tüketen zevkin hızlı çıtlamasına kapılıyorum, başka hiçbir şeye odaklanmam imkansız hale geliyor. Sadece duyularımın tamamen ele geçirilmesi ve bunun dışında hiçbir şeyin, tek bir şeyin bile var olmadığı tek bir an var. Brad ve ben.

Sis, Brad'in elimde şişerken çıkardığı heyecanlı iniltiyi fark etmek için tam zamanında dağılıyor. Spermi karnıma düşüyor, nefesini düzenlemeye çalışırken göğsü ve karın kasları inip kalkıyor. Titreme vücudunu sarsıyor, hareketin ardından bir nefesin sonu gibi bir durgunluk geliyor.

Yorgun penislerimizi bırakıp Brad'in yüzüne bakıyorum, ne aradığımı bilmeden. Tek gördüğüm şey... mutluluk.

Brad elini yavaşça kaldırır, işaret parmağını aşağı doğru kaydırırken soğuk hava göğsümü okşar. Onun sadece spermlerimizi cildime sürmediğini, ama...

"Az önce adını mı heceledin?" diye sorarım.

O memnun bir ses çıkarır, karnımın yanını okşar ve sonra beklemediğim bir enerjiyle ayağa kalkar. "Tabii ki yazdım. Şimdi kahve içmem lazım. Sen de ister misin? Bir demlik yapayım. Hey, bugün o tahtaları ne zaman boyamak istiyordun? Boyan var mı ki? Yoksa kahvaltıdan sonra hırdavatçıya gidebiliriz. *Ooh*. Kalafat isteme hakkını ben kullanacağım. Hep bunu yapmak istemişimdir."

Brad, uyku pantolonunu kıkına çekip kapıdan çıkmak üzereyken, dönüp bana doğru gelir.

"Bir şey unuttum," diyor, bir dizini yatağa koyup bana doğru eğiliyor. Elini boynumun yanına koyup, hızlı ama coşkulu bir öpücük veriyor. Geriye eğilip karnıma bakarken sırtıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirliyor. Sonra meme ucumu çevirip neredeyse koşarak kapıdan çıkıyor. "Günaydın!"

Kıkırdayarak güldüm. Sonra bir kez daha. Karnım karıncalanıyordu, derimde kuruyan spermlerimiz, aynı adamın karın kaslarımın üzerine ateşli bir şekilde boşaldıktan sonra yarattığı kelebekler.

Bir hafta önce heteroseksüel olduğunu düşünen bir adam için, Brad benimle yatmaya şaşırtıcı bir kolaylıkla karar verdi, ama yine de... şaşırtıcı değil.

Yıkayıp çıktığımda onu mutfakta buluyorum, kahve makinesi çoktan çalışmaya başlamış. Mırıldanıyor, buzdolabımın içine bakıyor, ayak parmaklarının ucunda hafifçe dans ediyor.

"Pastırma sever misin?" diye soruyor, buzdolabımın içindekileri karıştırırken. "Yumurta? Aldığına göre seviyorsundur herhalde, ama kim bilir. Belki de sadece kabuklarını kırıp sarısını beyazından ayırmayı seviyorsundur, aslında... Oh. Hey."

"Hey," diyorum, kollarımı Brad'in beline dolayarak yanağına bir öpücük konduruyorum. Hâlâ sıcak, ellerini yıkadığını anlayabiliyorum ama yine de biraz *bizim* kokumuzu taşıyor.

"Ayakta sarılmak mı?" diye soruyor, buzdolabının kapısını kapatırken. "Buna varım."

"Sanırım buna sarılmak deniyor."

"Oh. Heh. Doğru. Sanırım kucakladığım kişiden uzak durmaya alışkın değilim. Genelde ben saldırgan tarafım, biliyor musun?"

Burnumu boynuna dayayıp gülüyorum. "Saldırgan mı?"

"Evet, öyle. Partnerlerimden daha dokunaklı ve duygusal olma eğilimindeyim. Biraz daha yapışkan, sanırım? Peki bu?" Kollarını geriye kaydırarak popomu kavrar ve hafifçe sıkar. "Güzel. Çok güzel."

"Ne zaman sarılmak istersen," diyorum ona ciddiyetle, "sana sarılırım. İster altı saniye olsun, ister altmış."

Mutlu bir iç çekişle geriye yaslanıp ağırlığını bana verir. Konuştuğunda sesi daha sessizdir. "Teşekkürler, Joey. Bu çok küçümseniyor, biliyor musun? Sadece... birini kucaklamak. Kucaklanmak. İnsanlar bu kadar basit bir temasın yapabileceklerini hafife alıyorlar. Ama ben hep düşündüm ki... Sanırım seksten daha çok hoşuma gidiyor."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

"Yani, beni yanlış anlama. Orgazmlar harikadır. Seninle orgazm olmak? Gerçekten harika. Birinci sınıf, dostum. Ve biz daha sadece buzdağının görünen kısmını gördük." Bir duraklama olur. "Buzdağının görünen kısmı mı? Öyle bir şey var, değil mi? Her neyse, demek istediğim, senin karın kaslarını boyamayı gerçekten çok seviyorum. Ama..."

Bir kez daha güldüm ve Brad ellerini kıçımdan kollarımın üzerine kaydırды, kollarımı kapattı ve yüzünü bana doğru çevirdi, böylece profilini görebildim.

"Ama orgazmlar kalıcı değildir. Öyle değildir. Birinin vücudunu istemek, onunla birlikte olmak, zevk almak, hepsi güzel ve iyidir. Ama birini bunun ötesinde, bunun dışında istemek? Bir bağ kurduğunuz bir anı paylaşmak istemek? Bence bu harika bir şey."

Nefesim yavaşça kesilir, gözlerim kapanır ve kafamdan birbiri ardına yanıtlar geçer, her biri yüksek sesle söylemek için fazla açık. Bu adama, muhtemelen tanıdığım en sevimli kişi olduğunu nasıl söylerim? Onu hayranlıkla izlediğimi ve saygı duyduğumu. Onun ağzından sık sık dökülen dağınık sözleri duymak istediğim kadar, onun nezaketi ve zarafetiyle beni şaşırtmaya devam etmesini istediğimi.

Onun her bir parçasını, baştan aşağı, içten dışa bilmek istiyorum. Hayatımı onu tanımakla geçirmek istiyorum. Küçük ve büyük dalgalanmalarla, tekrar tekrar aşık olmak istiyorum.

"Bence..." Nefes alıp yeniden başlıyorum. "Bir keresinde, sarılmanın insanları mutlu ve sakinleştiren endorfin salgılattığını söylemiştin. Seninle tanıştığımdan beri, çok uzun zamandır hatırlayamadığım kadar sakin ve mutluyum. Belki de hiç olmadığım kadar. Sen bir kucaklama gibisin, Brad. Her zaman. Dokunuyor olsak da olmasak da. Eğer bu sana bana verdiğinin bir kısmını bile verse, o zaman evet. Ne zaman istersen... ya da ihtiyacın olursa... ben buradayım."

Brad dönüyor ve ben tutuşumu gevşetiyorum, o bana dönünce ellerim sırtında duruyor. Neredeyse aynı boydayız, Brad sadece biraz daha kısa. Bu, gözlerine bakmamı, benim gözlerimde onun görmek istediklerini görmesini kolaylaştırıyor.

"Öpüşmek," diyor. "Bu bir avantaj, değil mi?" "Büyük bir avantaj," diye onaylıyorum.

"Evet, güzel."

Brad'in dudakları benimkilerle buluştuğunda sıcaktır. Yumuşak ve samimidirler. Ve belki de seks dışındaki yakınlığın önemi konusunda haklıdır. Çünkü Brad ve benim kurduğumuz şey, başından beri sahip olduğumuz şey, şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm ilişkilerden daha güçlü hissettiriyor. Eğer izin verirsek, bizi yıllarca, on yıllarca ayakta tutacak bir temel olduğunu görebiliyorum.

Tabii, her şey bittiğinde, kurduğumuz bu yuva... Brad'in korumak isteyeceği bir yuva olursa.

Bölüm 21

BRAD

"Bana bunun nasıl işlediğini bir daha açıkla. Acıtacak mı?"

Joey'nin dudakları seğiriyor, ama benim birçok sorumdan rahatsız görünmüyor. Hayır, yanımda otururken tamamen sakin ve huzurlu görünüyor, bu büyük metal ölüm tuzağına binmek üzereyiz.

"Acıtmayacak," diye söz veriyor. "Tabii kaza yapmazsak."

Önümüzde biri nefesini tuttu ve ben irkildim. *Evet*, belki sesimi alçaltmalıyım.

Joey elimi sıkıyor. "Kaza yaparsak, muhtemelen hiçbir şey hissetmezsin."

Ona boş boş bakıyorum. "Bu beni hiç de rahatlatmıyor. Ne oluyor dostum?"

Küçük bir kahkaha atar, elimi kucağına çeker ve bana o kadar sevgiyle bakar ki kalbim göğsümden fırlayacak gibi olur. "Herkes uçağa bindiğinde, uçak kapılarını kapatacaklar ve bize güvenlikle ilgili bir konuşma yapacaklar. Kemerlerimizi bağlayacağız ve pilot bizi tıpkı bir araba gibi pistte sürmeye başlayacak."

"Gerçekten büyük bir araba," diye mırıldandım.

"Aynen, gerçekten büyük bir araba gibi," diyor Joey, hiç duraksamadan. "Sonra muhtemelen kalkış için izin verilene kadar biraz beklememiz gerekecek. Kalkış yaptığımızda, hızı hissedeceksin. Koltuğuna yapışacaksın ve yerden kalktığımızda midenin hafifçe sıçradığını hissedeceksin."

"Ne güzel."

"O kadar da kötü değil," diyor Joey beni sakinleştirerek. "Kulakların sonunda açılacak ve yolculuk boyunca biraz basınç hissedebilirsin, ama acıtmayacak."

"Peki iniş?" diye soruyorum.

"Aynı şeyin tersi. İnişe geçeceğiz, kulakların açılacak, yerin yaklaştığını göreceksin, sonra tekerlekler yere değecek ve uçak yavaşlayacak."

"Kulağa basit geliyor. Ama basit olmadığını biliyorum." Omuzlarını silkiyor. "Pilotlar için basit. Bunun için eğitim almışlar."

Nefesimi veriyorum. "Bir gün gökyüzüne bakıp 'Kuşlar gibi uçmalıyız! Bu *harika* bir fikir. Yerden bu kadar yüksekte olmak hiç de tehlikeli değil' diyen kim? Benim kanatlarım yok Joey. Ben uçmak için yaratılmadım."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Ama sen Bee değil misin?" "Ben... *Kahretsın*."

Joey güler, ben inlerim.

"Sorun yok," diyor, elimi elinde çevirerek, parmaklarının yatıştırıcı hareketleriyle beni sahte bir güvenlik hissine sokmaya çalıştığına eminim. "Şuna ne dersin? İndiğimizde, bu yolculuğun senin için değdiğinden emin olacağım."

Joey'in küçük sırtışına bakıyorum, kalbim hızla atıyor. "Öyle mi?" Çevreme hızlıca bakıp, ona yaklaşıyorum ve soruyorum, "El muamelesi mi?"

Hafifçe burun kıvrıyor. "Ya da..."

Ya da...?

"Ya da ne?" Joey başka bir şey söylemeyince soruyorum. Kaşları hafifçe hareket ediyor, bakışları dudaklarıma düşüyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Oral seks mi?"

Bu seferki kahkahası daha yüksek sesli, ama sanki "*belki*" demek istercesine omuzlarını silkiyor. "Joey," diye fısıldıyorum. "Dudakların masaya değerse, bu kesin bir evet anlamına gelir."

Siktir. Ereksiyon oluyorum."

"En azından artık korkmuyorsun," diyor.

"Oh, hala çok korkuyorum. Oral seksten değil," diye ekliyorum hemen. "Sadece senin bademciklerinin neler yapabileceğini deneyimleme şansım olmadan ölebilirim diye."

Başımızın üstünden gelen bir bip sesi konuşmamızı keser ve refleks olarak Joey'nin elini sıkarım.

"*Siktir*," diyorum.

İnterkomdan bir ses gelirken o yatıştırıcı bir ses çıkarır. Her kelimeye dikkatle kulak veririm, en yakın acil çıkışın yerini belirlerim, oraya ulaşmak için kimin üzerinden geçmem gerektiğini gözümle planlarım. En azından yolumda çocuk yok, bu yüzden suçluluk duymam gerekmeyecek.

"Seni de yanımda götürürdüm," diyorum Joey'e, o benim içimden geçenleri bilmiyor olsa da. "Bir can simidini paylaşabilirdik."

Gülümsemesi sıcaktır.

Uçak hareket etmeye başladığında, Joey'nin elini sıkığımı fark ediyorum. Baskıyı hafifletiyorum, ama o pek umursamıyor gibi görünüyor. Pencere kenarında oturuyorum, bu yüzden geçen zemini net bir şekilde görebiliyorum. Pist gibi görünen bir yere dönüyoruz... Ve sonra havalanıyoruz.

"Bekleyeceğimizi söylemiştin," diyorum, Joey'nin elini daha sıkı sıkarak. "Sanırım gitmeye hazırız," diyor.

Cevabım "*ahhh*" gibi bir şey oluyor ve gözlerimi kapatıyorum, pistin güvenliğinden ayrıldığımı görmek istemiyorum. Midemde küçük bir hışırtı hissediyorum, belirgin bir titreşim kaybı ve sonra Joey'nin serbest eli başımı çekiyor. Alnımı öpüyor, dudaklarını orada bırakıyor ve ben *nefes alıyorum*.

"Tamam mı?" diye sorar bir süre sonra.

Hala yükseliyormuşuz gibi hissediyorum.

"Uh-huh." "İyi gidiyorsun."

"Saçmalıyorum," diye karşılık veriyorum. "Uçmaktan korkmaması gereken yetişkin bir adamım."

"Hey," diye yumuşak bir sesle konuşur. "Bu senin ilk seferin. Tabii ki biraz korkutucu olacak."

"Sesi, bekaretimi kaybettiğim kız arkadaşım gibi." Bir duraklama olur. "Bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyorum. "Çok duygusal ağlamalar oldu. Benim tarafımda, onun tarafında değil."

O mırıldanır. "Bak."

Yavaşça gözlerimi açtım. İlk gördüğüm şey, Joey'nin yüzüydü, benimkinden bir santim uzakta. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve *ah*, ne kadar güzeldi.

Yanağına hafifçe vuruyorum.

O, küçük bir kahkaha atar ve pencereye doğru başını sallar. "Orada." "Ha?" derim, başımı çevirerek. "Onlar..."

"Bulutlar," Joey benim yerime cevap veriyor. Küçük bir ses çıkarıyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

"Biraz dinleneceğim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıp Joey'nin kucağına çöküyorum, bacaklarım uçağın yan tarafına garip bir şekilde sıkışmış durumda. "İndiğimizde bana haber verir misin?"

Cevap olarak Joey parmaklarını saçlarımın arasına geçirip nazikçe okşadı. En azından gökyüzünden düşersek, bunu birlikte yapacağız.

"Aman *Tanrım*," diye fısıldarım, yüzümü arabanın camına dayayarak. "Burası senin çocukluk evin mi?"

"Harika, değil mi?"

"Joey. Suyun *üzerinde*. Senin bir amfibi olduğunu biliyorum, ama kıyıdan birkaç adım uzaklıkta büyüdüğünü söylememiştin. O bir çardak mı?"

"Küçük bir tane," diyor, arabayı park ediyor.

"Küçük bir çardak da çardaktır dostum. O ne?" diye soruyorum, pencereleri olan devasa bir kulübeye işaret ederek.

"Misafir evi," diyor Joey, kapısını açarak. Arabadan iniyor ama duruyor, kapı çerçevesinden onu görebilmem için yeterince eğiliyor. "Bu da sessiz olmamız gerekmediği anlamına geliyor."

Joey göz kırpar, *göz kırpar*, sonra arabaya doğru yönelir ve çantalarımızı alır.

Aniden, misafir yatağının yapısal sağlamlığını test etmenin harika bir plan olduğunu düşünüyorum. Ama sonra evin ön kapısından çıkan bir kadın görüyorum. İlk bakışta, Joey'nin annesi ona hiç benzemiyor. Çilek sarısı saçları, minyon yapısı, açık mavi gözleri. Ama sonra gülümsüyor, kocaman ve sıcak bir gülümsemeyle, ve ben anlıyorum.

Hemen kapıdan çıkıyorum ve Mama Delgado'nun bakışları bana yöneliyor.

"Mama D!" diye sesleniyorum.

"Sen Brad olmalısın," diyor.

Ona ulaşmadan hemen önce duruyorum.

"Sarılabilir miyim?" Bana gelmem için eliyle işaret ediyor. "Gel buraya."

Gülümseyerek, en mükemmel erkeği yetiştiren kadını nazikçe kollarımın arasına alıyorum. Hafif çiçek kokusu, bölge ofisindeki limon ağaçlarının çiçek açtığı zamanları hatırlatıyor bana.

"Haklıydın," diyor ve beni sıkıca sarıp bırakıyor. "Harika sarılmalar yapıyorsun. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, canım. Uçuşun nasıldı?"

"Korkunçtu," diyorum neşeyle.

Bir an şaşırmış gibi göründü, ama sonra Joey çantalarımızı yere koyup yanımıza geldi.

"Anne," diyor, onu kendine doğru çekerek, ona kıyasla dev gibi görünüyor. Mama Delgado, Joey'nin sırtını okşadı, bu hareket o kadar tanıdık ve doğal ki boğazım düğümlendi.

"Oğlum," der nazikçe, ellerini omuzlarına koyarak geriye yaslanır. "Şu haline bak. Hatırladığım kadar yakışıklısın."

"Sadece birkaç ay oldu," diye işaret eder.

"*Psht.* Bu kadar kısa sürede çok şey olabilir," diyor, başını benim yönüme doğru eğip kaşını kaldırarak.

Joey hemen araya girer. "Akşam yemeğine yardım edebilir miyiz?"

"Her şey hazır," diyor Mama Delgado, dönüp bize el sallayarak. "Gelin, gelin. Şimdilik çantalarınızı içeri bırakın. Yemekten sonra yerleşebilirsiniz. Brad, deniz ürünlerini sever misin?"

"*Tabii* ki severim," diyorum, onun peşinden koşarak.

Joey arkamda bir yerden kıkırdıyor.

Evin içi de dışı kadar davetkar. Soluk mavi ve deniz köpüğü yeşili tonlarında, yulaf rengi vurgular dekoru hafif tutuyor. Pencereler arka taraftaki çimenli bahçeye bakıyor, küçük bir eğimli tepe kristal mavisi suyun kenarındaki kayalıklara doğru uzanıyor. Bir iskele daha uzağa uzanıyor, güneş kıyıya vuran nazik dalgaların üzerine parıldayan dalgalar oluşturuyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, Joey pencerenin yanına gelince sırtımda onun sıcaklığını hissediyorum. "Sanırım suyu neden özlediğini anlayabiliyorum."

Hafifçe mırıldanıyor. "Özlüyorum, ama... taşındığım için pişman değilim. Ve Las Vegas... gerçekten çok sevdim."

"Küf gibi mi?"

"Gibi..." O, homurdanarak kolunu belime doladı. "Hadi. Yemeğe gidelim."

Kıkırdayarak, Joey'nin beni mutfığa çekmesine izin veriyorum.

Beyaz tezgahın üzerine tabaklar dizilmiş, önüne hasır tabureler yerleştirilmiş. Joey'nin annesi şık görünümlü sandviç tabaklarını masaya koyarken, ben de Joey'nin yanına oturuyorum.

"İstakozlu sandviç," diyor bana.

Mutlulukla inlerim ve Joey gülerek nefesini verir.

Meğer istakozlu sandviçler çok lezzetliymiş. Joey, yemek yerken annesine inşaat işleri ve Vegas'taki ailesi hakkında bilgi verir. Mama Delgado ise bana video oyunu tasarımı hakkında sorular sorar ve gerçekten ilgileniyor gibi görünür. Joey ile nasıl tanıştığımızı da sorar, ancak Joey'nin gözlerini devirmesinden

bunu daha önce konuştuklarını anlıyorum. Yine de ona spor salonundan bahsediyorum, kazara gerçekleşen ilk randevuyu ve *oğlunun bana parke zımparalamayı öğrettiği* kısmı atlayarak.

Bazı sınırları biliyorum.

Mama Delgado, doğum gününü kutlamak için arayan bir arkadaşının telefonuna cevap vermek için masadan kalktığında, Joey ve ben dışarı çıkıyoruz. Konuşmadan anlaşılarak, rıhtıma doğru yol alıyoruz. Beklediğimden daha sağlamdır, daha geniş bir platformun bulunduğu sonuna kadar yürürken hiç hareket etmez. Yakınlarda, yarısı sudan çıkmış büyük bir metal çerçeveye tutturulmuş bir tekne durmaktadır. Joey rıhtımda yanıma oturur, çıplak ayak parmaklarını dalgalara doğru uzatır, ben de aynısını yaparım.

Birkaç tekne var. Sürat tekneleri, bir yelkenli, birkaç kano. Ama ortalık huzurlu. Bulduğumuz yer sessiz.

"Yüzmeyi ne zaman öğrendin?" diye soruyorum.

"Gerçekten hatırlamıyorum," diyor Joey, "ama annem bir yaşındayken ders aldığımı söyledi. Suya çok yakın yaşamamızın getirdiği risk nedeniyle erken başladılar, o zamanlar bahçe çitle çevriliydi. Hatırladığım kadarıyla, her zaman yüzmeyi bildiğimi hatırlıyorum."

"Eminim çok sevimliydin," diye mırıldanıyorum. "Küçük Joey Delgado, minik mayosuyla suda sıçrayıp duruyordu."

Bir an sessiz kalır. "Büyükbabanla ne tür şeyler yapardın?"

"Ah," diyorum, düşünürken ellerime yaslanarak. "Dışarıda pek bir şey yapmazdık. Bulmacaları severdi, bazen onları yapardık. Ve yaptığı modeller vardı. Ünlü binalar gibi mimari modeller. Benim yardım etmemi pek istemezdi, ama izlememe izin verirdi. Beni nasıl idare edeceğini bilmiyordu galiba. Hayatının bu geç döneminde beklemediği bir çocuktum. Ama elinden geleni yapıyordu."

"Ailenizi hiç tanıdınız mı?" diye sordu nazikçe, sanki sormaya cesaret edemiyormuş gibi sessizce.

Benim için sorun değil.

"Tanımadım. Ya da belki tanıdım, ama onları hatırlamıyorum. Ben üç yaşındayken gittiler, sanırım. En eski anılarımdan bazıları aslında Jason'la ilgili. O..." Anaokulunda tanıştığım sıska çocuğu düşünerek gülerek iç çektim. Ne kadar huysuzdu, ama benim kadar arkadaşına muhtaçtı. "O benimdi. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama o beni sahiplendi, ben de onu sahiplendim, hepsi bu, anlıyor musun? Bazen

birinin senin için önemli olacağını *bilirsin*, nasıl olduğunu bilmesen bile."

"Evet," diyor Joey sessizce, ona baktığımda gözleri bana odaklanmış. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Yutkunuyorum, bu sözleri istediğim gibi yorumlamalı mıyım yoksa yorumlamamalı mıyım emin olamıyorum. Sonunda kendi gerçeğime karar veriyorum. "Hayatımda beni nasıl idare edeceğini bilen pek fazla insan olmadı. Biliyorum, ben... çok fazlayım. Belki de bu yüzden video oyunlarına sardım, anlıyor musun? Önce onları oynamaya başladım. Sonra da yapmaya. Orası hayal gücünün sınırsız olduğu bir alan. Belki de hayal edilen ya da gerçek, gerçekten mükemmel bir dünya yoktur, ama *benim* mükemmel dünyam ne diye düşündüğümde? Hayatımın nasıl olmasını istediğimde? Sadece kendim olarak mutlu olmak istiyorum. Demek istediğim... Jason beni olduğum gibi kabul eden ilk kişiydi. Hayatımı mutlu eden kişi. Şimdi de sen varsın."

"Bub," diyor Joey, neredeyse fısıldayarak.

"Birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum," diye devam ettim. "Ama sen en yakın arkadaşlarımdan birisin. Artık benim adamımsın. Benim Joey Kangaroo'm. O yüzden... benim etrafımda olmaya alışsan iyi olur dostum, çünkü seni çoktan sahiplendim. Ve ben o kadar kolay vazgeçilebilen biri değilim."

Joey tek kelime etmez. Bunun yerine, beni yanlamasına kucaklar ve ikimiz de rıhtıma devriliriz. Beni ağırlığıyla ezip geçerken gülerim, durumumdan hiç de hoşnutsuz değilim.

"Sanırım benden hoşlanıyorsun, ha?" diye alay ediyorum.

Boynuma başını sallayarak, sakalları beni gıdıklıyor. "Aslında, oldukça fazla." "İyi," diye iç geçiriyorum. "Çünkü yakında, benim

"Bir anlık *sessizlik* geçer. "Sen...

Bir an sessizlik geçer. "Sen bahsettiğin şey..." "Cinsel ilişki," diye cevap veriyorum.

Joey hırıltılı nefes alır.

"Tamam mı?" diye

soruyorum. "Evet.

Evet."

Evet. Bugün harika bir gün.

Bölüm 22

JOEY

Akşamın erken saatlerinde nihayet çantalarımızı konuk evine getiriyoruz. *Konuk* evi demek biraz abartılı olur belki. Banyo hariç tüm alan tek bir odadan oluşuyor. Banyo ayrı bir bölümde. Geri kalan alan açık, sağ arka tarafta bir yatak ve sol tarafta küçük bir mutfak var. Ön kapının yanında iki kişilik bir kanepe var.

Rahat ama yine de iki kişi için hafta sonu kalmaya yetecek kadar geniş. En iyisi de, özel bir yer olması.

Ana eve bakan pencerelerin panjurlarını kapatıp Brad'in yanına gidiyorum.

"*Dostum*," diyor, küçük buzdolabının içine bakarak. "O buzlu kahve mi?"

Brad'in kafein alışkanlığını anneme anlatmış olabilirim. Onun için kahve hazırlamasına şaşırmadım, tezgahın üzerinde duran üç torba kaliteli kahve çekirdeğine de şaşırmadım.

"Şuna bak... *Oh*. Merhaba," diyor Brad.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, buzdolabının kapısını nazıkçe kapatıp Brad'i duvara doğru itiyorum. Gözlerinde şaşkınlık ve heyecan parlıyor. Ağzım onun ağzına değmeden önce gördüğüm son şey bu.

Brad inler, ellerini gömleğime geçirip beni kendine çeker. Hızlı bir "Mhm, güzel" der ve sonra dudakları tekrar benim dudaklarıma yapışır, Brad'in her zaman üzerinde taşıdığı kaotik enerji ve sınırsız coşkuyla. Ona karşı koymak imkansızdır, hiç olmadı, bu yüzden denemiyorum bile. Onun hareketlerine karşılık veriyorum, ellerimiz birbirini çekiyor, dudaklarımız savaşıyor, parmaklarımız ve dillerimiz daha fazlasını istiyor. Brad'in kot pantolonunun üzerinden penisini avuçladığımda, o sarsılıyor ve

duvara yaslanıyor, ağızma "evet, öyle, lütfen" gibi mırıldanıyor.

Geri çekiliyorum ve Brad hoşnutsuzluk sesleri çıkarıyor. Ama sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Sen..."

"Yapacağım," diyorum, kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını aşağı çekiyorum. Brad, pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken nefes nefese kalıyor. Dudakları çarpıcı bir kırmızı, gözleri o kadar açık ki neredeyse şeffaf, ve ben onun her santimini katalogluyorum, zihnimde bir görüntü oluşturup daha sonra kullanmak üzere saklıyorum, iç çamaşırını yere indirirken.

"Aman Tanrım," diye tekrarlar.

Onun sikini elime alıyorum, karşımda duran ona hayranlıkla bakıyorum. Ne kadar açık sözlü. Gerçekten önemli olan şeylerin karşısında ne kadar korkusuz. Bir süreliğine, bunu asla elde edemeyeceğimi düşünmüştüm. Bunun bir fantezi olduğunu ve daha fazlası olmadığını düşünmüştüm.

Ama şimdi...

Şimdi Brad benimle birlikte. Benimle birlikte buradalar. Bir adım attı, benim onu yakalamama izin verdi ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona ifade edecek kelimeler bulamıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, sonra dudaklarımı penisinin ucuna doluyorum.

Titrek nefesi kulaklarıma müzik gibi geliyor, dilimde hissettiğim o duygu cennetten bir parça. Saatlerce yorulmadan tapınmak için mükemmel kalınlıkta, ama o kadar uzun süre dayanacağını sanmıyorum. Yine de, şimdi başlıyorum, dudaklarımı onun tabanına kaydırıyorum, onu boğazımda saygıyla tutuyorum, bakışlarını karşılayarak benim acelem olmadığını görmesini sağlıyorum.

"Siktir, Joey," diye fısıldıyor. "Şu haline bak. Ağızın benim sikimin etrafında. Siktir lan."

Ben mırıldanarak, sevdiğim bu gevezeliklere cesaret veriyorum - lanet olsun, ilk andan itibaren sevmiştim - ve dudaklarımı yavaşça onun sikinin ucuna doğru çekiyorum.

"Ah, Tanrım," diyor, elleri duvara yaslanmış, göğsü nefes alıp verirken titriyor. "Bu kadar iyi hissetmeye hakkım yok. Kahretsın."

Bir anlığına sikinin başını emdim, sonra sikini kenara çekip taşaklarına yöneldim. Brad'in kafasının duvara çarptığını düşündüğüm bir ses duyuldu, ben de birini dilimle yaladım, arkasına parmaklarımı gezdirdim, daha iyi erişebilmek için taşaklarını kaldırmaya yardım ettim. Bir taşığı ağızma aldığımda Brad inledi. Yüksek sesle.

"Oh, lanet olsun. Dilin. Bu gerçekten çok iyi. Bu... Tanrım!"

Taşaklarını ağızıma almayı başarinca sırtıyorum. Onu nazikçe emirken başparmağımı sikinin ucunda gezdiriyorum, dilimle taşaklarının altını okşuyorum.

"Çift top," diye nefes nefese söyler ve beni gülmekten boğulur. O da inleyerek cevap verir, tüm vücudu sanki titriyormuş gibi hissedilir. "Siktir, siktir, siktir. *Joey*."

Testislerini ağızımdan çıkarırım, avucumda yuvarlarım ve başımı kaldırıp penisinin tamamını yalarım. "Evet, dostum."

Bana bakıyor, göz bebekleri büyümüş. "Ben... konuşacak bir şeyim yok. Bu, '*Hey, Joey?*' gibi bir şey değildi. Sadece *Joey*, 'Tanrım, evet dostum, ağzın bir dahi ve dizlerinin üzerinde duruşunu seviyorum.'"

"Bütün bunları dört harfle mi?" diye mırıldanıyorum, penisinin ucundaki ön sıvıyı dilimle yalarken.

"*Hah*."

Ben burnumu çekip onu tekrar ağızıma alıyorum. Brad'in kalçaları öne doğru hareket ediyor, eli bir an havada kalıyor ve sanki bir soruymuş gibi "eh?" diye bir ses çıkarıyor. Ben başımı sallıyorum ve parmakları saçlarıma gömülüyor, diğer eli ise kendini desteklemiş gibi hala duvara yaslanmış durumda.

"Ağzın bir hazine," diye nefes nefese söylüyor. "Saf altın. *Lanet* olsun, çok seksisin. Kahretsin. Boşalacağım."

Ondan uzaklaşıyorum, tükürüğüyle ıslanmış penisini yumruğumla okşuyorum. "Nereye boşalmak istersin?"

"Ne? Bilmiyorum lan! Şu anda karar vermeme bekleyemezsin."

Ben homurdanarak, başını yalıyorum ve o inliyor.

"Ağızıma mı?" diyor. "Hayır, yüzüme. Karın kaslarıma mı? *Siktir*. Ağızıma."

Daha aşağı iniyorum, tekrar testislerini yalıyorum, Brad saçımı sıkıca tutarken her bir testisini tek tek ağızıma alıyorum.

"*Joey*," diye inledi, sesi bir yalvarış gibiydi.

Yukarı doğru hafifçe hareket ederek, onun penisini köküne kadar yutuyorum. Brad, orgazmı yaklaşırken neredeyse yüzüme vurarak bağılıyor. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan, kendi gözlerimden yaşlar akarken, parmaklarımı testislerinin arkasına bastırıp deliğini hafifçe okşuyorum. Nefesini içeri çekiyor ama kaçmıyor, ben de iki parmağımın uçlarıyla daha sertçe ovuyorum ve Brad boğazıma boğuk, şaşkın bir çığlık atarak boşalıyor.

Üzerime eğilir, iki eli de artık saçlarımda, penisi şişer ve dilime boşalır. Emmeye devam ederim, parmaklarımı olduğu yerde tutarım

, avucumun içiyle testislerini masaj yapmak için elimi yeterince hareket ettiriyorum. Yıkılmış görünüyor, saçları dağınık, yüzü muhteşem bir şekilde kızarmış ve nefes nefese kalmış, ağzı açık.

Gerginliği azalınca, "Siktir, lanet olsun" diye mırıldanıyor, ben de onu sabit tutmak için kalçasını tutup, gömleğimin yakasını kullanarak yüzümdeki tükürüğü ve spermi siliyorum. Bir saniye sonra, çenemin altına yumuşak bir dokunuş geliyor.

Yukarı bakınca Brad'in bana baktığını görüyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Sadece... yüzünü görmek istedim." İçimdeki *öfkeyi* zorlukla bastırıyorum.

Ama zar zor.

"Al," diyor Brad, elini uzatarak. Beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Şey, uh. Bu, uh... Evet."

Dudaklarım seğirdi. "Evet?"

"Kesinlikle evet. Oral seks için on üzerinden on beş puan. Bir an için bilincimi kaybettiğime eminim. Ne, şey... ne istiyorsun?" diye sordu, beni kendine doğru çekerek. Parmakları gömleğimin kenarından yukarı doğru kaydı, güdümlü füze gibi karnımı arıyordu. "Yani, sana oral seks yapabilirim dostum, ama bu kadar zarif olmayacak."

"Ben..."

Tereddüt ediyorum, ama Brad karnımı dürtüyor. "Hayır, söyle."

"Uyluklarını sikebilir miyim?" diye soruyorum, şu anda Brad'i istediğim şekilde sikmeye en yakın olduğumu bilerek. Hazır olduğunu düşünseydim, bir saniye içinde onun içine girerdim, ama henüz o noktada değiliz. Ve bu sorun değil.

Bu isteğimden memnuniyetsiz görünmüyor. Aksine, meraklanmış görünüyor. "Ne, şey... Bunu nasıl yapacağız?"

Çenesini elimle tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. Nefesi kesiliyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıp onu derinlemesine öpüyorum, dilimde kendi tadını aldığını biliyorum. Bu düşünce heyecan verici.

Ondan ayrılıp, "Arkanı dön" diyorum.

Bir nefes daha alır ve Brad dönerek, pantolonunu ve külotunu ayağından çıkarır ve duvara doğru döner. Kendi pantolonumu da penisim dışarı çıkacak kadar indiririm ve avucuma tükürürüm. Brad, penisimi ıslatırken bana bakar ve dudaklarından yumuşak bir küfür çıkar.

Yaklaşp dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve penisimi bacaklarının arasına yönlendiriyorum. "Tamam mı?" diye soruyorum.

"Evet," diye nefes

alır. "Bacaklarını

kapat."

O da öyle yapar, ayaklarını birbirine yaklaştırır, avuç içlerini duvara dayar. Sağ ellerimizin parmaklarını birbirine geçiririm, sol elimi ise karnının hemen altına dayarım.

"Sen muhteşemsin," diyorum ona, kalçalarımı yumruklayarak. O nefesini tutuyor, ben de hareketimi tekrarlıyorum, çıkardığı sesi zevkle dinliyorum. "Sen iyisin. Ve naziksin. Ve bazen beni öldürecek kadar seksi."

"Joey."

"Seni her zaman istiyorum," diye itiraf ediyorum, kalçalarımın Brad'in kıkına çarpması ve onun uyluklarının benim sikimi sarmalaması, kontrolümü zayıflatıyor. "Her zaman. Ve sen bana vermek istediğinden fazlasını asla almayacağım. Ama izin verirsen *her şeyi* alırım."

Brad'in parmakları benimkilere sıkıca tutunur ve başını çevirir. "İhtiyacın olanı al. Sana güveniyorum, Joey."

Çıkardığım ses acı dolu. Brad, kolumu göğsüne doladığımda, onu duvara bastırıp ona daha sert bir şekilde sürtündüğümde itiraz etmez. Onu kendime çekiyorum, burnum boynunun arkasında, kendimi kaybetmemek için mücadele ederken içimdeki her şey bıçak sırtında. Ama bunu durdurmak mümkün değil. Zaten kendimi kaybettiğimi biliyorum.

Brad'in omzuna dişlerimi geçiriyorum, kalçalarımı onun kıkına bastırıyorum, ona sürtünürken spermim onun uyluklarının içini kaplıyor. Bu çok fazla ve yetersiz, asla yetmez ve ona beni mahvettiğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Başka birinin dokunuşunu hissetmektense, hayatım boyunca onu kollarımda tutmayı tercih ederim. Onları istemiyorum. Hiçbirini.

Bu mantıklı değil. Bunu bu kadar çabuk *bilmek*. Bundan bu kadar emin olmak.

Ama aşk, şey... Aşkın mantık veya akıl tarafından yönetilen bir duygu olduğunu sanmıyorum.

Hareket etmiyorum. Hemen değil. Kolumu Brad'in göğsüne sarılmış gibi tutuyorum, dudaklarım omzuna yapışmış durumda. Ellerimiz hala birbirine dolanmış, nefeslerimizin sesi sessiz odada karışıyor.

"Bir... İki... Üç..." Nefeslerimin arasında söylüyorum.

Brad, yüzü hala bana dönük olarak, bir kahkaha atar. "Dört... Beş..."

"Altı," diye bitiriyorum, burnumu saçlarına yaklaştırıp, hafif okyanus kokusunu içime çekiyorum. Burasından bile daha güzel ve kokuyu ciğerlerime doldurup, içime tamamen nüfuz etmesine izin veriyorum.

"Sen, şey... bırakmıyorsun," diyor Brad sessizce.

"Hayır," diye onaylıyorum.

O, benim penisimin bacaklarının arasından kayıp çıkması için yeterli kadar hareket ederek mırıldanır. Ardından meraklı bir "ha" sesi gelir. "Daha önce kimse beni bu kadar dağınık hale getirmede."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, hayır," diyor. "Öyle değil. Sadece... ıslak hissediyorum? Biraz sıcak."

Kulağının kepek kısmına bir öpücük konduruyorum. "Bu, tekrar üzerine boşalabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Üzerime. Belki de içime." Homurdandım.

"Yani, test sonuçlarını zaten konuştuk," diye devam eder. "Başka kimseyle yatmıyoruz. Senin sperminin kıcımda olduğunu bilmek biraz seksi olurdu. *Senin* bilmen için. Senin bildiğini bilmem için."

"Evet," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum.

"Bu... Yani, ikimiz de hamile kalamayız, o yüzden büyük bir sorun olur mu? Prezervatif kullanmamak?"

Yavaşça nefes veriyorum. "Bu rahatlık ve güven meselesi," diyorum ciddiyetle. "Bazı insanlar bundan hoşlanmaz. Ve cinsel olarak aktif birçok queer erkek, karşılarındaki kişiye tamamen güvenmedikçe bunu düşünmez. Genelde bu, uzun süreli bir ilişki anlamına gelir."

"Oh," dedi, tek heceli bir kelimeyle üzgün bir şekilde.

"Ama sana güveniyorum dostum," diye hızlıca devam ettim ve onu bana doğru çevirmek için yeterince geri çekildim. Yarı çıplak vücuduna bakmaktan kaçındım, bunun yerine gözlerimi onun gözlerine dikip avuçlarımla boynunu kavradım. "Sana güveniyorum. Ve bundan zevk alırım. Yani, seni prezervatifsiz sikmemi istiyorsan... ya da beni prezervatifsiz sikmek istiyorsan, ben varım."

Biraz sertçe yutkunur. "Merak ediyorum." "Seni sikmemi," diye tahmin ediyorum.

O başını salladı. "Bu iyi geldi."

"Hangi kısmı?" diye soruyorum, pantolonumu çekip kağıt havlu almaya çalışırken. "Şey... Bana dokunman. Ve... arkamda öyle durman. Ben, şey..." Nefesini

Nefesini bırakıyor. "Beni küçük hissettiriyorsun. Kötü anlamda değil. İyi anlamda, sanki beni koruyucu bir balon gibi sarıyormuşsun gibi. Ve bu benim için yeni bir şey. Bakılan kişi olmak... Geçmişteki kız arkadaşlarımdan hiçbiri bu kadar... iddialı bir rol üstlenmemişi. Ve *erkekçiliğin* kimin siktiğiyle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Yatak odasındaki roller bir insanı hiçbir şekilde tanımlamaz. Sadece..."

Brad düşüncelerini toplarken bekliyorum, ben kendimi kabaca temizledikten sonra bu fırsatı değerlendirip bacaklarının arasındaki pisliği siliyorum. Bana hiç utanmadan hızlıca teşekkür ediyor.

"Mesele şu," diyor sonunda. "Seninle sevişmekten zevk alacağımı biliyorum. Bu kesin. Ama senin benimle sevişmenin dünyamı biraz değiştireceğinden oldukça eminim. Ve sanırım bunu biraz da olsa dört gözle bekliyorum."

Ayağa kalkarken kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. Brad'e yaklaşıyorum, mesafemi koruyamıyorum, saçlarını geriye doğru tarayıp yüzünü avuçlarımla okşamaktan kendimi alamıyorum. "Senin için çok güzel olacak," diye söz veriyorum.

İnanmaz bir kahkaha atıyor. "Gördün mü? İşte. Ben de bunu söylüyorum. Tek yapman gereken birkaç kelime söylemek, ben de gidiyorum. Bunu nasıl yapıyorsun? Beni seni bu kadar çok *istemeye* nasıl zorluyorsun?"

"Beni biraz seviyor olmalısın," diye alay ediyorum, onun daha önce söylediği sözleri kullanarak.

O burun kıvrır, ellerini kalçalarımına koyarak beni kendine çeker. "Joey-roo, dostum,

'sevmek' kelimesi senin için yeterince güçlü bir kelime değil." Nefesim titriyor, ama Brad devam ediyor.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz takıntılıyım. Utanç verici. Merhaba, yine Greg mi? Uyuduğunu sanıyordum."

"Güzel erkeklerin açık ve dürüst olmalarına bir ilgisi olmalı," diyorum, başparmağımla yanağını okşayarak.

"Artık buna filtelenmemişlik mi diyoruz?" diye sordu, alnı kırıışmış bir şekilde. "Yani, karşı değilim. Sadece... *Oh*. Bir daha yap."

İsteğini yerine getiriyorum, dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, sakallarım cildini gıdıklıyor.

"Siktir," diye mırıldanır, elleri kalçalarımı sıkıca kavrar. "Sen... tam bir... nimetsin, değil mi?"

Nefes nefese kalması beni gülümsetir. "Bir sürü. Neden duşa girip, fazladan bir çift elin olmasının avantajını sana göstermiyorum?"

"Evet, tabii. Ellerini seviyorum. Ve... *vay canına*. Beni taşıyorsun. Sanki benim boyumdaki bir adam için bu tamamen normal bir şeymiş gibi, şu anda havada uçuyorum."

Brad'in boynuna gülümsüyorum, kolları ve bacakları bana yapışkan bir koala gibi sıkıca sarılmış. Külotu bir anlığına ayağından sarkıyor, sonra yere düşüyor, bizi temizlemek için kullandığım kağıt havlu çoktan unutulmuş. Onu sonra hallederim.

Şu anda kollarımda meraklı, iyi kalpli bir adam var ve ona bahsettiği takıntıyı göstermeye niyetliyim.

Bu iki yönlü bir şey.

Bölüm 23

BRAD

Joey, ben rıhtımın yanına bağlı merdivenden yavaşça inerken sabırla bekliyor. Bugün hava sıcak, güneş tüm sabah olduğu gibi parlıyor. Mama Delgado ile güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra, Joey yüzmeye gitmeyi önerdi.

Bu fikre karşı olduğumdan değil, ayak parmaklarımın şu anda serin, sığ suya dalmış olması da bunu kanıtlıyor. Sadece kontrol edilemeyen bir akıntıya kapılıp denizde, yani denizin dibinde kaybolmaktan sağlıklı bir şekilde korkuyorum. Yolun hemen aşağısındaki sahile kıyasla suyun nispeten durgun olduğu bir koyda olduğumuz gerçeğini bir kenara bırakalım. Tedbirli olmak iyidir.

Tıpkı benim güzel turuncu can yeleğim gibi.

Merdivenden inmek biraz zor oluyor, ama başarabiliyorum, ayak parmaklarım sonunda yumuşak kuma batıyor, su dizlerime kadar geliyor.

"O kadar da kötü değil," diyorum.

"Oldukça güzel, değil mi?" diyor Joey, güneşe gözlerini kısarak yüzünde bir gülümsemeyle.

"Oh," diye iç çekiyorum, yanağını okşayarak.

"Evet. Çok, çok güzel." Gülümsemesi imkansız bir şekilde genişliyor.

"Ne kadar uzağa gitmek istersin?" diye soruyorum.

"Yüzmek için yeterli kadar mı?" diye öneriyor Joey. "İstersen biraz daha içeride kalabilirsin."

Boş boş başımı sallayarak Joey'nin yanında yürüyorum, dengemi sağlamak için bir elim iskelede. "Sürüklenebilir miyim?" diye soruyorum.

"Hayır," der rahatça. "Kıyıya doğru itilirsin, dışarıya değil."

"Tabii, tabii. Peki ya akıntılar?"

Bana gülümsüyor. "Bu plajda sorun olabilir, ama burada değil, söz veriyorum." Ona güvenerek tekrar başımı sallıyorum. Suyun karnımın yarısına kadar geldiği ve can yeleğimin altını ıslattığı iskelenin sonuna geldiğimizde duruyorum. Joey birkaç adım daha ilerler, bana dönerek sırtüstü suya atlar. Birkaç saniye sırtüstü yüzdükten sonra dönerek suya dalar. Suyun yüzeyine çıktığında sırtı ve poposu suyla kaplıdır, bu da bana havuzda sırtından ve poposundan su damlayan o günü hatırlatır ve ben de yolculuğu izlemekten kendimi alamam.

yolculuğu izlemekten kendimi alamamıştım.

O zamanlar bile Joey'e meraklı mıydım? Öyle olmalıydım. Yoksa neden kışına baktığım için suçluluk duymuş olacaktım ki?

"Sanırım ben hep biseksüel oldum," diye yüksek sesle düşünürüm.

Joey başını kaldırır, ayağa kalkar ve saçlarını geriye tararken bana doğru yürür. "Öyle mi?"

"Yani... Her zaman güzel bir popoyu takdir edebilmişimdir. Erkek, kadın, enby, hiç fark etmez. Ben sadece... Sadece kadınlarla birlikte oldum. Ama erkekleri çekici bulmasaydım onlara bakmaktan zevk almazdım, değil mi?"

Joey, başını biraz ileri geri sallayarak sözlerini tartar gibi mırıldanır. "Bence bunu senden başka kimse kesin olarak söyleyemez. Bence, cinsel veya romantik bir ilişki yaşamak istemeden, objektif olarak güzel birini bulmak mümkün. Bu sanat gibidir. Eve götürmek istemeden de onu takdir edebilirsin."

"Dostum," diyorum, burnumdan soluyarak. "İyi espri."

O gülüyor. "Demek istediğim, çekicilik her zaman kesin değildir. Bir erkeği çekici bulma potansiyelin her zaman vardı ama daha önce bilinçli olarak bunu düşünmedin mi? Elbette. Ya da belki bu, bedenle değil, bağ kurmakla daha çok ilgilidir."

"Huh," diye mırıldanıyorum, bunu düşünürken. "Jason demiseksüel. Bundan bahsetmiş miydin?"

"Söyledin. Bir kez," diyor.

"Cas'tan önce seks onun istediği bir şey değildi," diyorum, Jason'ın bunu Joey ile paylaşmamın sakıncası olmayacağından eminim. "Her zaman yüksek libidosu vardı—ve lütfen, bunu nasıl bildiğimi sakın sorma. Duvarlarımız kalın değildi."

Joey güler.

"Ama bunu başkalarıyla paylaşmak, tatmin olmak istemiyordu. Cas gelene kadar. Ve şimdi bile, onun için sadece Cas var, biliyor musun?"

Başını sallar, nereye varmak istediğini merakla bekler. Ben de pek emin değilim, daha çok düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyorum.

"Kadınlara cinsel olarak ilgi duyduğumdan hiç şüphe etmedim," diyorum. "Demi olduğumu sanmıyorum. Ama belki de seninle olan bağım her şeyi değiştirdi. Çünkü..."

Çünkü Joey'i, onun karnını sevdiğimi fark etmeden önce seviyordum.

Çünkü ondan istediğim ilk şey seks değildi. Sadece ona yakın olmak. Onu daha iyi tanımak.

Çünkü onu dünyadaki Loganlar yüzünden kaybedebileceğim ihtimali, duygularımın tamamen platonik olmadığını kabul etmemi sağladı.

Bu da demek oluyor ki...

Bu da demek oluyor ki, Joey ile cinsel bir ilişki istemeden önce romantik bir ilişki istemişim.

Vay canına.

Bros-with-bennies durumumuzun münhasırlık içermesini istememe şaşmamalı. Joey'nin başkasına aşık olmasını istemiyordum. *İstemiyorum.* Bunu istemiyorum.

"Bub, iyi misin?" Joey yaklaşarak sordu. Eli kolumun yanında güneşin ısıyla ısınmıştı, kirpikleri sudan dolayı koyulaşmıştı. Gözleri o kadar güzeldi ki, acıtıyordu.

Sadece, düşündüğümde çok daha derin bir durumda olduğumu fark ettim.

Duyduğumdan çok daha az çılgın gelmesini umarak bir kahkaha attım. "İyi."

"Cinsel yöneliminizi sorgulamak sizi rahatsız ediyor mu?" diye sordu, tamamen ciddi bir şekilde, sanki tek istediği benim duygusal olarak dengeli olduğumdan emin olmakmış gibi.

Aptalca, seksi, lanet olası bir düşünce.

"Hayır, rahatsız etmiyor," diye itiraf ettim, boğazımı temizleyerek. "Neysem oyum. Geçmişte ne olduğum ya da olmadığım benim için önemli değil, gerçekten. Önemli olan şu anda kendimi tanımak. Sadece..." Derin bir nefes aldım. "Bunu daha önce anlamış olmam gerektiğini hissediyorum."

Joey'e, *"Oops, spor salonundaki arkadaşımın ölümü bizi ayırana kadar birlikte yaşamak istiyorum"* gibi bir farkındalığın da buna dahil olduğunu söylemiyorum. En azından, belki de söylüyorum? Ama bu, kesin olarak emin olmadan önce söylenecek bir şey değil. Hatta o zaman bile, muhtemelen standart bir bekleme süresi vardır, değil mi? Ortak banka hesabı istediğini itiraf etmeden önce en az altı ay gibi?

Siktir, bilmiyorum. Jason'ın ayrılıktan sonra beni espresso dondurmasıyla neşelendirmek için yaptığı birçok girişimden de anlaşılacağı gibi, ilişki konularında hiç iyi olmadım.

Joey ile işleri mahvetmek istemiyorum. Onunla *çıkıyorum* bile. Gerçekten değil.

Henüz değil.

Joey'nin yatıştırıcı sesi beni geri şimdiki zamana getiriyor. Ayak parmaklarımın kuma gömülmesine ve kıyıya vuran suyun hafif hışırtısına. "Hey, bu konularda doğru zaman ya da doğru yol diye bir şey yoktur. Herkes farklıdır, bu da herkesin deneyimlerinin farklı olduğu anlamına gelir. Cinselliğini keşfetme konusunda kendini başkalarıyla karşılaştırarak *ne yapman gerektiğini* ölçme. Ya da herhangi bir konuda. Sen olduğun gibi mükemmelsin, dostum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Beni iyi hissettirmekte gerçekten çok iyisin." Memnun görünüyor.

"Mükemmel mi bilemem ama," diye ekliyorum, geçerken Joey'nin çıplak karnına birkaç kez hafifçe vurarak. "Ama senin kararını eleştirmek bana düşmez. Hadi ama Joey-roo. Beni havaya kaldırıp bana Baby de."

Joey birkaç saniye bana bakıp, sorgulayan bir sesle "*Dirty...*" der.

"*Dirty Dancing*, dostum! Evet!"

Kafasını sallar ama yüzünde bir gülümseme vardır ve benimle birlikte daha derin suya girer. Eminim ki "*hepsini sana borçluyum*" diye mırıldandığını duyarım ve bedenimin sınırlamalarına rağmen Joey'nin çocuklarını doğurmak için çok çaba göstereceğime karar veririm.

Joey biraz önümde yerini alırken, ben ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. Su, düşersem kumlu zemine çarpmayacağım kadar yüksek. Joey iki eliyle bana ilerlemem için işaret ettiğinde, gülümsüyorum ve filmdeki gibi koşarak başlıyorum.

En azından deniyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, bacaklarım suda gülünç derecede yavaş hareket ediyor. "Joey, sıkıştım."

O gülüyor.

"Hayır, dostum, cidden. Bu durumda koşamıyorum."

Atlantik'in tüm gücü beni yerinde tutmaya çalışırken, kollarımı yanlarımda sallıyorum.

"Bacaklarını kaldır," diyor.

Homurdanarak bir bacağımı suyun üstüne çıkarıyorum, sonra diğerini, Joey kahkahalarla gülererek birkaç adım yüksek atlıyorum. Yukarı baktığımda, su altında ellerini dizlerine koymuş, iki büküm olmuş durumda.

"Joey!" diye tıslıyorum. "Yerine geç! Yaklaşıyorum."

O dik duruyor, elleri beni yakalamaya hazır gibi, ama ben hala ondan bir buçuk metre uzaktayım.

"Siktir," diye bağıyorum, kollarımı daha hızlı sallayarak. O yine ikiye katlanıyor.

Kendimi fırlatıyorum, suyun üzerine düşüyorum, can yeleğim beni bekleyen Joey'e taşıyor. Beni sudan çıkarıyor ve ikimiz de yuvarlanıyoruz.

"Gülmeyi kes," diyorum, gülererek. "Bu hiç de muhteşem değildi."

"Aman Tanrım," diyor Joey, ayakları üzerinde durmaya çalışırken, ben hala onun kollarında, suda yüzen boğulan bir fare gibi. İkimiz de ayağa kalktığımızda, yüzünü siliyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey."

"Bu *en kötüsüydü*," diye karşılık veriyorum. "Kimse bana suda koşamayacağını söylememişti." Joey'nin yüzündeki nemin düşmemizden mi yoksa gözyaşlarından mı kaynaklandığını anlayamıyorum. "Koşarak başlamak yerine atlayarak başlasak nasıl olur?" diye öneriyor.

"*Olur*. Ama yine de bana Bebek demen daha iyi."

"Seve seve," diyor, çömelerek çenesini su yüzeyinin altına daldırıyor.

"Hadi, tırman."

"Şu anda... gerçekten bir şaka yapmak istiyorum." "Ne hakkında..."

"Senin gibi sağlam bir ağaca tırmanıp bacaklarımın arasına sığacak güzel bir dal bulmak hakkında. Anlaşılmadıysa, dalın senin aletin."

Joey öksürür, ağzındaki suyu tükürür.

"Tanrım, dostum. Senin yarı deniz adamı falan olduğunu biliyorum, ama bu ciğerlerine girmemeli."

"Evet," diye boğuk bir sesle cevaplar. "Anladım. Hazır mısın?"

"Ben doğuştan hazırım," diyorum ona, suyun üzerinde kaldırdığı ellerine yaslanarak. Joey, can yeleğimin hemen altındaki karnımın yanlarını sıkıca kavrar ve sonra ayağa kalkar.

Bir saniye, belki iki saniye boyunca havada uçuyorum, kollarım yanlara açılmış ve yüzümde durdurulamaz bir gülümseme var. Joey, "Kimse Baby'yi köşeye koyamaz!" diye bağıyor, çünkü o gerçekten en iyisi. Sonra suya sıçırıyorum, yüzeye çıkmadan önce etrafımı saran soğuk bir şok yaşıyorum.

Sırt üstü yuvarlanıyorum, güneş yüzüme vururken gülüyorum. Joey görüş alanıma giriyor, ışık onu bir melek gibi çevreliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, geniş bir gülümsemeyle.

Kafamdaki su her şeyi garip bir şekilde duyduğum için başımı sallıyorum. "Artık mutlu bir şekilde ölebilirim."

"Bunu yapmayalım," diyor Joey, beni tutup ayağa kaldırıyor. Göğsüne çarpıyorum, aramızda yelek var, Joey'nin yüzünün yanlarından su damlıyor ve saçları dalgalar gibi ıslak bukleler halinde kıvrılıyor.

Göğüs kafesimin arkasında bir titreme hissediyorum. Bir kez daha havada uçuyormuşum gibi kısa bir his.

Joey'i öptüğümde dudakları hafif tuzlu, deniz ve güneş gibi. Parmaklarımın altında sert, ve onunla ilgili her şey, zaten tanıdık olan ağzının hissinden, onun yakınlığında omurgamdan aşağı akan heyecan ve sıcaklığa kadar, beni çok az şeyin yapabildiği şekilde sakinleştiriyor.

Mümkün olsa bütün gün bu adamla öpüşmeye devam ederdim, ama Joey'nin annesinin, yetişkin olsun ya da olmasın, oğlunun arka bahçesinde biriyle öpüşmesini görmek isteyeceğini hiç sanmıyorum. Bu yüzden geri çekiliyorum.

Joey sessizce mırıldanıyor, elleriyle saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyor. "Bir sorum var," diyor, sözlerinde çok sevdiğim utangaç bir tonla. "Su sporları hakkında ne düşünüyorsun?"

Nefesimi tutuyorum. "Evet. Tekneyi ben sürebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz," diyor Joey, beni bırakıp merdivene doğru yöneliyor. "Ama uslu bir çocuk olup yolculuğun tadını çıkarabilirsin."

"Ben... *Hmm*. Biliyorsun, genelde *uslu çocuk* olmayı pek sevmem," diyorum, onu takip ederek, "ama oldukça ikna edici bir argüman sundun."

Joey merdivene tırmanırken sırtıyor, bacakları esnek ve kıcı tam orada, çok dolgun ve mükemmel bir şekilde yuvarlak, şimdiye kadar gördüğüm en güzel tatlı çörekler gibi.

Onları dondurmak istiyorum.

"Geliyor musun?" diye seslendi Joey, iskeleden havlularımızı alırken. Nefesimi verdim.

Kesinlikle heteroseksüel değilim.

Eve girdikten sonra, Joey ve ben tekneye götürmek için sandviç yapıyoruz. Mama Delgado bizim için küçük bir soğutucu çıkarıyor, birkaç içecek ve küçük bir makarna salatası kabı ekleyerek öğle yemeğimizi tamamlıyor.

"İyi eğlenceler," diyor bize, yanağıma bir şaplak atıp bizi kapıdan dışarı kovuyor.

"Annen en iyisi," diyorum Joey'e tekrar, ikimiz çimlerin üzerinden geri yürüyoruz, artık tişörtlerimizi giydik, böylece çok kızarmayız.

"Biliyorum," diyor basitçe.

Joey kulübeden şişme bir tüp alır ve bana tekneye kadar götürmeyi teklif eder, çünkü o böyle bir beyefendidir.

Rıhtımın ucunda tüpü sabit tutuyor. "Hazır mısın, denizci?"

"Emredersiniz, Kaptan," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Bayrak direğini kaldır ve gemiye binmeye hazırlan, çünkü bu denizci binmeye hazır."

Joey bana göz kırpmıyor.

"Evet," diyorum yavaşça. "Az önce duydum."

Ben tüpün üzerine tırmanırken, o tüpü dengede tutarak burnunu çeker. "Bilgin olsun, ne zaman istersen bayrak direğine atlayabilirsin."

"Hayır," diye inlerim, soğutucuyu sıkıca tutarak omzumun üzerinden bakarım. "Seksi konuşma yapma, Joey-roo. Ebeveynler etrafta, bu da kanguru yüzünden sertleşmeme gerek olmadığı anlamına geliyor."

"Bu normal ereksiyondan farklı mı?" diye merakla sorar ve beni tekneye doğru çeker.

"Çok daha tetikleyici," diye açıklıyorum.

Bana yaptığı etkiyle çok mutlu görünüyor, kendini beğenmiş, sevimli adam.

"Bil diye söylüyorum," diyor, şimdi beline kadar suya *batmış halde*, "bu benim seksi konuşmam değildi."

"Ne? Ben seksi olduğunu düşünmüştüm."

Neredeyse homurdanır gibi bir ses çıkarır, durur ve bana doğru döner, elleri benim salımın kenarında. "Bub, sana ereksiyon yaptırmak isteseydim, hazır olduğunda sana birinin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu göstereceğim derdim. Seni parmaklarımla açacağım. Bir, sonra iki, sonra üç, ta ki benim sikimle ne kadar derine ulaşabileceğimi hissetmek için yalvarana kadar. Seni prostatınla tanıştıracacağım, seni mümkün olan en iyi şekilde acıttıracağım ve ancak o zaman hayatının en iyi sikişini yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın. Ve bunun için bana teşekkür edeceksin."

"Vay canına," diyorum. "Sen acımasız, harika bir adamsın, Joey Francis Delgado."

Beni ensemden çekip, derin bir öpücük kondurur. "Hadi. Yükseltmemiz gereken mecazi bir bayrak direği var."

"Bayrak direği zaten dikildi," diye mırıldanıyorum, dalgalar altımdan geçerken kendimi ayarlarım, alışabileceğim hafif bir sallantı.

Belki Joey'den önce bazı işaretler *vardı*. Etrafımdaki erkekler konusunda gözden kaçırdığım veya sorgulamadığım şeyler. Ama önemli değil. Çünkü bu, burada ve şimdi, oldukça önemli bir şey. Aslında...

Brad'in Kendini Bulma ve - *siktir* - Aşık Olma Rehberi'nin yedinci adımı:

Yeni bir kişisel gerçeği öğren.

Ben biseksüelim. Joey'e olan hislerimi hiç dışa vurmamış olsam bile, Joey'in garajının arkasından Cas'ı aradığım anda bunun doğru olduğunu biliyordum. Yani hayır, Joey'in sonunda istediğim tek erkek olması önemli değil. Dilimizin gelişmesiyle veya kendimi daha iyi anlamamla birlikte seçtiğim etiketlerin zamanla değişmesi de önemli değil. Bunların hiçbirisi şu anda Joey'e ilgi duyduğum gerçeğini değiştirmez. Hemen hemen her düzeyde çekici bulduğum gerçeğini.

Ve spor salonundaki arkadaşımdan arkadaşıma, oradan da... daha fazlasına dönüşen hislerimin *platonik olmaktan* çok daha karmaşık olduğu gerçeğini.

Bölüm 24

JOEY

Brad ve ben birkaç saat boyunca denizde kaldık. Tekrar tekrar hatırlattığım halde, Brad, bir korsan gemisi *değil*, bir sürat teknesi üzerinde olmamıza rağmen, "denizci" kelime oyunlarından vazgeçmedi. Ara sıra bayrak direği ile ilgili, açıkça müstehcen olan şakalarından da vazgeçmedi.

Dürüst olmak gerekirse, başka türlü olmasını istemezdim.

Karaya döndüğümüzde, Brad motorlu tekneyle gezintiye olan coşkulu onayını dile getirirken, annemle erken bir akşam yemeği yemek, bir film izlemek (tabii ki *Dirty Dancing*) ve yatmak dışında yapacak kadar yorgunuz.

Ve Brad'in şu anda tam da orada olması gerekiyor. Bu yüzden, gece yarısı olmasına rağmen onun yatağının boş olduğunu fark edince, oturup etrafa bakınıyorum.

"Bub?" Mutfağın yanında insan şekilli bir gölge fark edince yumuşak bir sesle sesleniyorum. O hafifçe irkiliyor. "Oh, selam. Üzgünüm, seni uyandırdım mı?"

"Senin yokluğun beni uyandırdı," diye itiraf ettim, bacaklarımı yataktan sallayarak. "İyi misin?"

"Evet. Tabii ki," diyor. "Sadece uyuyamadım."

Mırıldanarak, ayağa kalkmadan önce yüzümü biraz ovuyorum.

Brad yumuşak bir ses çıkarır. "Kalkmana gerek yok."

"Sorun değil," diyorum, yerden kalkarak. "Lütfen bana şu anda kahve içmediğini söyle."

O, elindeki bardağı tezgaha koyarken, yumuşak bir tıkırtı sesi çıkarır. "Hayır, sadece su."

Brad, ona sarıldığımda itiraz etmez. Hatta bana doğru eğilir, omuzlarını gevşetirken bir iç çekiş eşlik eder.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor, elleri tişörtümün altına giriyor. "Bilmiyorum. Hiç iyi uyuyamadım. Ve bu kahvenin suçu değil, yemin ederim. Bir keresinde denemek için altı ay boyunca kahveyi bıraktım, ama durum daha da kötüleşti. Ben sadece..."

Neredeyse homurdanır gibi bir ses çıkarır ve bu ses o kadar beklenmedik bir şekilde huysuzdur ki, gülmemi zorlukla bastırıyorum.

"Daha önce terapi denedim mi?" diye sorar, sanki bir soruymuş gibi. "Ve terapist, bir kişi duygusal destek ve güvenlik ihtiyaçları karşılanmadan, yalnızlık hissiyle büyüdüğünde, uzun vadede her zaman sağlıklı olmayan kendi kendine yetme alışkanlıkları edinebileceğini söyledi. Mesela, mirketlerin bir savunma sistemi var, değil mi? Diğerleri uyurken bile, her zaman en az biri nöbet tutar. Sanırım benim... arkamı kollayacak kimsem yoktu."

Brad'in çocukluğunda terk edilmesini bu kadar rahat bir şekilde anlatması kalbimi parçalıyor. Ve görünüşe göre, Brad'in kendi itirafına göre elinden geleni yapan ama pek sıcakkanlı olmayan bir adama onu veren ebeveynlerinin yol açtığı sorunlar devam ediyor. Kabus gördüğünde onu teselli edecek kimsesi yok muydu? Büyükbabasından çok şey isterse, onun da onu terk edeceğinden mi korkuyordu?

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum, sesim kısık.

"Zaten yardım ediyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Sen bulduğum en iyi uyku ilacısın, Joey. Ama... Sanırım hiçbir sistem kusursuz değildir."

Boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Evet?" diye soruyor, geri çekilirken, yüzünü karanlıkta görmek zor.

"Eğer istersen."

"İsterim. Pantolonumu alayım," diyor, neredeyse zıplayarak uzaklaşıyor.

İkimiz de karanlıkta giyiniriz ve ben, yolda bir araba gelirse diye bir el feneri alırım, ama bu saatte etrafta kimse olacağını sanmıyorum. Soğuktan korunmak için sweatshirtlerimizi giyerek dışarı çıkarız. Ay bu gece gökyüzünde küçük bir dilim gibidir, özel yol sokak lambaları olmadan karanlıktır. Ama yürümemiz için yeterli ışık vardır.

Brad'i parkın yönüne doğru götürdüm, salıncakların yardımcı olabileceğini düşündüm.

Belki aptalca bir fikir, ama hareketle sakinleşiyor gibi görünüyor.

Oraya giderken sessiziz, ama Brad ileride küçük bir oyun parkı görür görmez *sevinç çılgılığı* atıp oyuncaklara doğru koşmaya başlıyor.

Büyük, metal çerçeveli bir salıncak ve güneş çıktığında kaymak için çok ısınan tek bir kaydırak var. Brad doğruca salıncaklara yönelir, siyah lastik koltuklardan birine oturur ve ellerini zincirlere dolayarak salıncakları sallamaya başlar.

"Siktir," diyor, tek kelimeyle mutlu ve neşeli. "Uzun zamandır salıncakta sallanmamıştım."

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm," diyorum, yanına oturup yerinde sallanarak. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Oh, hayır," der, yanımdan hızla geçerken, zincirleri çerçeveye bağlandığı yerden hafifçe gıcırıyor. "Ciddi bir şey gibi."

"Sadece biraz."

"Sor bakalım, kangurum."

Ben gülerken "Jason'la yaşarken bu sana yardımcı olmadı mı?" diyorum.

Uykusunu sorduğumu anlayarak onaylayan küçük bir ses çıkarır, ama cevap vermesi birkaç saniye sürer. "Biraz yardımcı oldu. Ama Jason hemşirelik okulundayken programı çok düzensizdi. Bazı geceler hiç ortalarda yoktu. Varsa da, yani... Birlikte uyuduğumuzdan değil. Kendi alanını severdi, bu sorun değildi. Ama birinin orada olduğunu bilmekle onu gerçekten hissetmek farklı şeyler, sanırım."

Düşünerek mırıldanıyorum. "Bir program yapalım mı?" "Ne programı?"

"Uyumak için bir program," diye açıklıyorum. "Bazı geceler senin evinde, bazı geceler benim evimde?"

Brad aniden durur, ayakkabıları toprağa saplanınca her yöne ağaç kabuğu parçaları uçuşur, salıncak şiddetle dönerek aniden durur. "Ne?"

"Sen istemiyor musun..."

"İstiyorum," der çabucak. "Sadece... Bunu gerçekten yapar mısın? Gecelerini benim için feda eder misin?"

"Neden benimle yatakta geceleri geçirmek bir fedakarlık gibi geliyor sana, anlamadım dostum, ama mümkün olduğunda seninle yatakta yatmaktan mutluluk duyarım. İster inan ister inanma, senin yakınımda olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Derin bir nefes alır. "Eğer çok fazla gelirse, bana söylemelisin."

"Söylerim. Ama öyle olmayacak."

"Battaniyeleri ben kapabilirim," diye işaret eder. "Biliyorum."

"Muhtemelen üzerine salya akıtacağım."

"Onu da biliyorum," diye onu temin ederim.

"Her zaman senin kadar erken yatmayabilirim."

"Bir çözüm buluruz."

"Evet, tamam," diyor ve sonra, "*Ooh*, bir takvim yapacağım! Tabii ki renk kodlu. Muhtemelen bazı eşyalarını benim evimde tutmak isteyeceksin, değil mi? Bir çekmeceyi boşaltabilirim. Belki senin dolabında da biraz yer açabilirim? Mutfağına daha iyi kahve çekirdekleri koymamın sakıncası olmaz, değil mi? Senin kahven fena değil ama dürüst olmak gerekirse Joey, daha iyisini bulabilirsin. *Star Wars* temalı bir alarm hakkında ne düşünüyorsun? "The Imperial March"ın kulağa hoş geldiğini hep düşünmüşümdür. Joey, geliyor musun? Yatma zamanı."

Gülerek, Brad'in parkın karşısına doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Konuk evine kadar yol boyunca, yatağı düzgün bir şekilde hazırlamanın *doğru* yolu ve bunun, çarşafların altına girdiğin anda ne kadar büyük bir fark yarattığı hakkında sürekli yorumlar yapıyor. Brad çarşafların arasında olduğu sürece, çarşafLARımın düzgün olup olmadığı ya da buruşuk olup olmadığı umurunda değil, başımı sallayarak onaylıyorum.

İçeri girer girmez Brad ayakkabılarını çıkarır, sweatshirt'ünü ve kot pantolonunu çıkarır ve yatağa atlar. Sanırım bana doğru uzanan bir el hareketi yapar, ben de soyunur ve onun arkasından yatağa girerim. Yatağa daha yeni uzanmıştım ki Brad beni zorla sırt üstü çevirir. Üzerime uzanır, bacakları benim bacaklarımın dışında, tüm vücudu bana yaslanmış, yanağı göğsümde.

Kulağının altında bir titreme var. Dinleseydi kesinlikle duyacağı bir titreme.

Ama ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Aslında, Brad'in nefes alışığı yavaş ve düzenli bir ritme geldiği için, onun uykuya daldığından eminim. Aynen öyle.

Üzerimize çarşafı çekiyorum, izin verirse, tüm kabuslarını uzak tutmak için elimden geleni yapacağımı biliyorum.

"Al. Em."

Kaşımı kaldırıyorum, ama Brad parmağını yüzüme yaklaştırıyor. "Em beni, Joey."

"Bunu... belki de başka bir şekilde ifade etmelisin."

Brad'ın alını kırışır. "Parmağımı ağzına sok, kremayı em ve iyi yapıp yapmadığımı söyle."

"Aman Tanrım," diye mırıldanarak Brad'ın elini tutup parmağını ağzına götürdüm. Buttercream kremasını yalarken, parmağımın etrafında dilimi dolandırdığımda dudaklarının açılmasından oldukça keyif aldım. Parmağını çekip, "İyi yaptın dostum," dedim.

Yanakları kızarsa da gururlanır.

Ve adam övgü takıntısı olmadığını düşünüyor. Kafamı sallayarak boyları uzatıyorum. "Bir renk seç."

"Annenin en sevdiği renk ne?" diye sorduktan sonra, "Hayır, söyleme. Ben tahmin edeyim."

Brad mavi ve sarı boyları seçer. Karıştırmayı bitirdiğinde, krema yumuşak bir akuamarin rengindedir. Açıkçası, mükemmel.

"Annene hediye aldın mı?" diye sordu ve pişirdiğimiz kekin üzerine kremayı sürmeye başladı.

"Aldım. Çiçek desenli bir meyve suyu bardağı seti."

Brad durur ve bana bakar. "Meyve suyumı özel bardaklardan içmem mi gerekiyor? Kimse bana bunu söylemedi mi?"

Ben burnumdan soluyorum. "Bu bir zorunluluk değil."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor ve krema sürmeye devam ediyor. "En azından ona aynı şeyi almadık."

"Anneme hediye mi aldın?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Tabii ki," diye mırıldanır, köşeleri kaplamak için krema bıçağını hareket ettirirken konsantre olur.

"Yardım ister misin?"

Elimi itti. "Sen çiçekleri yap. Ben kremayı sürüyorum. Anlaşmamız böyleydi."

"Buna krem demeyi bırakmalısın," diye mırıldanıyorum. "Benim kremimi sevdiğini söylemiştin."

"O değil... Biliyor musun? Boş ver. Evet, senin kremayı seviyorum." "Öyle düşünmüştüm. *Ve işte.*" Brad, bıçağı gösterişli bir hareketle ve bana uzatır. "Sıra sende."

Gülerek, kalan kremayı bir sıkma torbasına aktarıyorum. "Annen nerede?" diye sorar Brad.

"Taze yengeç almak için pazara gitti," diyorum, torbayı kapatıp dikkatlice bir çiçek sıkarak, birer birer yapraklarını çıkarıyorum.

"Vay canına," diye mırıldanır Brad. Bir tane daha yapmamı izler ve sonra vurgulu bir şekilde, "Bunlar gerçekten çiçek gibi görünüyor," der.

"Evet, öyle," diye gülerek cevap veriyorum. "Nasıl... Bunu nasıl yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum ve pastanın kenarlarına dekoratif çiçekler sıkmaya devam ediyorum. "İnşaattı severdim. Annem de pasta yapmayı severdi. Birkaç şey öğrendim."

"Vay canına," diye mırıldanır. "Sanırım benim bilmediğim bir tür pastacılık fetişimi ortaya çıkardın. Hey, Joey. Joey. Joey-roo."

"Evet?" diyorum, dudaklarım titriyor.

O başını sallar. "Ne zaman istersen beni süsleyebilirsin."

Brad'e dönerek, çantayı pastadan uzaklaştırıp duraksıyorum. "Bir kez olsun krema demeyi unutmuşsun..."

Kaşları çatılır, ama sonra anlar. "Siktir! Tamam, tamam. Hey, Joey..."

"Geri döndüm," der annem, kapıyı arkasında kapatarak.

Brad'in gözleri büyür. "Krema beni, Şef," der hızlıca ve sessizce, beni hiçbir şey yutkunmadan bırakarak evin ön tarafına döner. "Hoş geldin, Mama D! Lütfen mutfağa girme. Çıplak olduğumuz için değil. Sadece görmeni istemediğimiz bir sürpriz var. Söz veriyorum, çıplak değiliz."

Annem yumuşak bir kahkaha atarken, ben ciğerlerimi tekrar çalıştırmaya çalışıyorum. "Çantamı burada bırakayım, sen gelip al, olur mu?" diyor. "Buzdolabına koymak lazım."

"Tamam," der Brad ve yengeci yakalamak için koşarak uzaklaşır. "Tanrım," diye mırıldanırım. "Sanırım bunu ben istedim."

Brad yengeci mutfağa getirir ve annem elini gözlerinin üzerine koyarak şov yaparken buzdolabına koyar. Pastayı süslemeyi bitirmemiz uzun sürmez. Çiçekler bittiğinde, alt kenarına bir bordür çizerim ve Brad, bana söylediği gibi, her on yıl için bir tane olmak üzere üstüne üç mum ekler.

"Çünkü annen kesinlikle otuzdan büyük olamaz," diye bağırır.

"Birincisi, dışarıdan sesini duyabileceğini sanmıyorum," diyorum ona, pastayı şimdilik saklamak için dikkatlice büyük bir kubbeli kapakla örtüyorum. "İkincisi, ben yirmi dokuz yaşındayım. Bu da bunu tamamen imkansız kılıyor."

O, "*Psh*" diye ses çıkarır. "Annen çok sevimli ve bunu bilmeli. Geri döndüğümüzde onu özleyeceğim."

"Evet," diyorum, göğsüm sıkışıyor. Sadece *evet*, ben de annemi özleyeceğim için değil. Brad'in onu başından beri hiç tereddüt etmeden sevdiği için. Sanki, belki de, benim sevdiğim için onu seviyor gibi. "Neden, şey... neden mutfağın açık olduğunu ona söylemiyoruz?"

Brad başını sallar ve her şeyin yerli yerine konduğundan emin olmak için son bir kontrol yaptıktan sonra dışarı çıkarız. Annem akşam yemeğini hazırlarken, yeterince yardım ettiğimiz için hiçbir koşulda ona yardım etmememiz gerektiğini söyler. Brad ve ben çardak gölgesinde otururuz, o buzlu kahvesini, ben buzlu çayımı içeriz.

"Her zaman okyanusu görmek istemişimdir," diyor neredeyse hüzünlü bir sesle, rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor. "Bunu gerçekleştirdiğin için teşekkürler, Joey-roo."

"Ne zaman istersen tekrar gelebiliriz," diyorum ona, içtenlikle ve Brad'in bundan sonra da benimle gelmeye devam etmesi için bir neden olmasını umarak. Brad ve ben bunun işe yarayıp yaramadığını karar vereceğimiz bir aylık süreyi geçtikten sonra.

İşe yaraması lazım. Zaten işe yarıyor, değil mi? Bunun sadece benim sayemde olduğuna inanmıyorum.

Kısa süre sonra annem bizi çardakta bulur, akşam yemeği de yanındadır. Yengeç köftelerinin yanında limon, beyaz peynir ve domatesli orzo yemeği vardır. Her zamanki gibi yemekler lezzetlidir ve Brad anneme içten bir takdirle iltifat eder.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, Brad ve ben bulaşıkları yıkayıp pastayı dışarıya getiriyoruz. Kubbeyi açık bırakıp, unuttuğum çakmağı almak için eve geri koşuyorum. Mutfak çekmecelerini karıştırırken annem içeri giriyor.

"Onu seviyorum," diyor.

Çekmeceyi kapatıp başka bir çekmeceyi deniyorum, kalbim hızla atıyor.

"Bana söylemiştin." "Ve tekrar söylüyorum. O senin için mükemmel, Joey.

O bir ışık.

seni mutlu edecek."

"Zaten yapıyor," diye kabul ediyorum ve başka bir çekmeceyi deniyorum.

"Çakmak nerede?" Annem tezgahın etrafında dolaşarak bir dolabı açıyor.

"Burada."

"Onu taşımışsın."

Omuz silkiyor. "Yeniden düzenledim. Ona aşıksın."

Onun açık sözlü değerlendirmesi karşısında çakmağı neredeyse düşürüyordum, ama yere düşmeden yakalamayı başardım.

"Onu gördüğün gibi başka kimseye bakmadığını hiç görmedim," diye devam ediyor, sesi yumuşak. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Yavaşça nefes verip, destek almak için tezgaha tutunuyorum. Ona bunun karmaşık olduğunu, Brad'in bir arkadaştan daha fazlası ama tam olarak erkek arkadaş sayılmayacağını söyleyebilirim - ki o da bunu, ayrıntıları bilmesek de, biliyor. Ona bunun Brad için yeni bir şey olduğunu ve onu hiçbir şekilde aceleye getirmek istemediğimi söyleyebilirim - ki o da bunu biliyor. Onun iddiasını tamamen inkar etmeye çalışabilir, bilmiyormuş gibi davranabilirim, ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum.

Tek söyleyebileceğim, doğru olduğunu bildiğim şey. "Yakında."

O da onaylayarak başını sallar ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Hadi. Onu bekletmeyelim."

Brad, çardakta ona katıldığımızda bize gülümser ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederim. Pastayı açmadan önce annem hediyelerini açar. Ona aldığım minik cam eşyalara hayran kalır, parmaklarıyla çiçekleri okşar ve sarılmak ister. Sonra sıra Brad'e gelir. Annem, deniz ürünleriyle ünlü yerel bir restoranın hediye kartını görünce benim kadar şaşırır. Brad de kucaklanır ve düşünceli hediyesi için içten bir teşekkür alır, buna karşılık yüzü gülümser.

Sonunda pastanın kapağını kaldırdığımda, Brad annemi yakından izliyor, sanki heyecandan yerinden sıçrayacakmış gibi görünüyor.

"Oh, ne güzel bir renk," diyor annem.

Brad bir şekilde daha güçlü bir gülümsemeyi başarır.

Pastanın üstündeki mumları yakıyorum, Brad ve ben anneme "Happy Birthday" şarkısını söylüyoruz. Bana göre, dünyayı hak eden bir kadın için çok basit, küçük bir kutlama. Ama bu insanlarla birlikte olmak, kıyıya vuran dalgalar ve gökyüzünde batmaya başlayan güneş, beni ölçülemeyecek kadar mutlu ediyor. Çocukluğumdan beri hatırlamadığım bir mutluluk.

Şarkıyı bitirdiğimizde annem, "Üç mum var.

Neden hepimiz bir dilek tutmuyoruz?" dediğinde tereddüt etmedim.

Dileğim...

Bunu asla bırakmak zorunda kalmamayı diledim.

Bölüm 25

BRAD

Kendimi her zaman azimli bir insan olarak görmüşümdür. Gerçek hayatta karşılaştığım ve bir şekilde yenemediğim pek fazla düşmanım olmadı.

Dördüncü sınıftayken dedemin bana verdiği Rubik Küpü vardı. Birkaç yılını aldı ama sonunda çözdüm.

Bir keresinde arabam iki park halindeki kamyonun arasına yatay olarak sıkışmıştı ve sadece 5 cm'lik bir hareket alanı vardı, ama her iki araca da tek bir çizik bile atmadan kendimi oradan çıkardım.

Onuncu sınıfta öğretmenim olan Bay Barker, *Pong* oyunundan daha karmaşık bir şey kodlamak için gerekli disiplinden yoksun olduğumu söylemişti. *Run, Run, Ricochet* piyasaya çıktığında ona bir kopyasını gönderdim.

Hayır, engellerin beni yenmesine izin veren biri değilim. Bu yüzden banyomda gururla duruyorum, çırılçıplak, en son ve muhtemelen en kötü düşmanımın karşısında kararlılığım beni teşvik ediyor.

"Sen. Kazanmayacaksın," diyorum
kararlı bir şekilde. Lavman şişesi
bana bakıyor.

"Tamam," diyorum, duş kitinin içindeki talimatları dördüncü, belki de beşinci kez gözden geçiriyorum. "Ampulü temizle. Tamam."

O pislige bir sıkıştırıyorum ki üstünlüğümün farkına varsın.

"Ilık suyla doldurun."

Musluğu açıp, oda sıcaklığına gelene kadar bekledikten sonra, talimatlarda yazdığı gibi biraz daha soğuk olacak şekilde ayarlıyorum. İçini yakmak istemiyorum herhalde. *İğrenç*.

Ampulü doldururken, hayal gücüm küçük adamın protesto eden tiz çılgınlıklarını çok yardımcı bir şekilde sağlıyor. *Hayır, dur. Nefes alamıyorum. Sen kazandın. Ne istersen yaparım... aaahglrglblr.*

Burun kıvrıp musluğu kapatıyorum ve talimatları tekrar kontrol ediyorum. "Ampulün ucuna istediğiniz nozulu takın."

Yavaşça, nozul seçeneklerine bakıyorum.

"Evet. İnce uçlu olanı alacağım, teşekkürler."

Suyu dökmemeye dikkat ederek, kutudan en ince nozulu alıp yerine hafifçe takıyorum.

"İşte. Resimdeki gibi görünüyor. Sırada... İstersen nozülün ucuna kayganlaştırıcı sürebilirsin. Kesinlikle evet."

Elimdeki eşyaları dengeleyerek, yağlayıcıyı alıyorum, açıyorum ve parmak uçlarıma az miktarda sıkıyorum. Nozülün ucunu yağlıyorum, birkaç gün önce, Vegas'a dönmeden önce Joey'nin parmaklarının bana bastırdığı hissi hatırlayınca penisim seğiriyor. O hissi çok iyi gelmişti, bu da en azından... *iyi* gelmeli, değil mi? Penisim kesinlikle ihtiyatlı bir iyimserlik içinde.

Tabii ki, kıcıma sokulmasını beklediğim Joey'nin penisi, bu gerçek duş başlığı değil. Ama hey, adım adım, değil mi?

"Tamam. Nozulu sok. *Hoo, evlat.* Önce akşam yemeği bile yok mu?"

Hayır, hayır. Bunu yapabilirim. *Hadi, Bradley.* Çok kolay. Tak ve sık. Soru şu ki... bunu *nerede* yapacağım?

"Ayakta veya oturur pozisyonda" diye okudum. "Uhhh. Yani ya tuvalette otururken kıcıma bir şey sokacağım ya da aynada kendimi izlerken kıcıma bir şey sokacağım? Bu... bir seçim."

Siktir.

"Ayakta" diye karar verdim. "Ama, lanet olsun, ya... damlarsam? Böyle bir şey olur mu? Damlayabilir miyim? Tanrım, yardıma ihtiyacım var."

Telefonumu açıp Jason'ı aradım. Joey bunu yaptığımı bilseydi bana seve seve yardım ederdi, buna eminim. Ama mesele de bu zaten. O bilmiyor. Çünkü ona sürpriz yapmak istiyorum. Ve, *belki* de, tamamen dürüst olmak gerekirse, bunu kendi başıma halledebileceğimi kendime kanıtlamak istiyorum. Ya da *çoğunlukla* kendi başıma.

"Bee?" Jason birkaç kez çaldıktan sonra cevap verir. "Birdie! Yardımına ihtiyacım var."

"Bu yankı da ne?" diyor. "Sen... sen banyoda mısın?" "Tabii ki."

Bir an sessizlik olur. "Lütfen bana tuvaletten aradığını söyleme."

Ben kıkırdarım. "Hayır dostum. Tabii ki değil. İlk kez anal duş almaya hazırlanıyorum ve damlama sorunu olur mu bilmiyorum. Ama çabuk söyle çünkü bu su hızla ılık olmaktan çıkıyor ve benim soğuktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Bu sefer çok daha uzun bir sessizlik olur ve Jason iç çeker. "Çok fazla sorum var ve bunların hiçbirinin cevabını istediğimden emin değilim. Bekle. Cas'ı çağırayım."

Beklerken topuklarımın üzerinde birkaç kez zıpladım, eminim benimle alay eden duş başlığını gözetleyerek.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Az sonra kıcıma gireceksin, o yüzden..." "Alo?"

"Kedi adam!" diye sesleniyorum. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," diyor. "Hoparlördesin. Jason, duş konusunda yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi..."

"Evet, dostum. Durum şu. Şıngayı yağladım ve kullanıma hazır hale getirdim. Şimdi sokma zamanı. Sadece ayakta mı durmam gerektiğini yoksa oturmam gerektiğini bilmiyorum."

"Ah," diyor Cas, Jason ise benim anlayamadığım ama şüpheli bir şekilde "*bir bebek bi yetiştirdiğime inanamıyorum*" gibi gelen bir şey mırıldanıyor. "İlk olarak. Ampulün kendisini yağlamadın, değil mi?"

"Hayır, sadece ucunu yağladım," diye onu temin ederim.

"İyi. Çünkü bütününü sokmuyorsun."

"Doğru," diye homurdanırım, oldukça geniş ampulü aşağıya bakarak. "Evet, hayır teşekkürler."

Ama eğer oraya sıkışırsa, Jason yapabilir diye düşünüyorum..." "Hayır!" diye bağırıyor.

"Ama sen hemşiresin!" diye karşılık verdim.

"Ve seni başka birine yönlendireceğim," diyor, sesi uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyor?" diye soruyorum Cas'a.

"İçki içmeye," diye cevaplar Cas. "Şahsen ben tuvaletin önüne bir ayağımı koltuğa koyarak durmayı seviyorum, tamam mı? Böylece kolayca ulaşabiliyorsun ve sonra hemen oturabilirsin."

"Mantıklı," diye onaylarım.

Aynada kendi yansımama garip bir şekilde bakmaktan daha iyidir. "Başka bir seçenek de duşa yapmak," diye devam eder Cas. "Böylece aynı anda yıkanabilirsin."

"Çoklu görev. Hoşuma gitti. Ama bir sorum var. Suyu nasıl tutacağım?" Jason geri dönmüş olmalı ki, "Sadece... tutarsın," diyor. "Tamam.

Ama *nasıl*?"

"Tutun," diyor kararlı bir şekilde. "Sadece... *tutun*."

"Tamam," diyorum tekrar, daha yavaş. "Ama bunu *nasıl* yapacağım?"

"Ben hallederim," diyor Cas sakın bir şekilde. "Halka açık bir yerde gaz çıkmasından endişelendiğin zamanları bilir misin?"

"*Ohhh*," diye anladığımı belirtirim. "Sadece tutarsın."

"Lanet olsun," diye homurdanır Jason.

"O kızgın, huysuz kedi gibi mi davranıyor?" diye Cas'a soruyorum. "Tabii ki," diye cevaplıyor, sevgiyle.

"Ölümün hızlı olacak," diye söz verir Jason.

"Tamam, sanırım a n ladım, çocuklar," diyorum mutlu bir şekilde.

"Tamamen anladım.

Bana şans ve hızlı bir temizlik dileyin!"

Cas veda ediyormuş gibi geliyor, ama telefon çok çabuk kapanıyor, tam olarak duyamıyorum. Tatlı, huysuz Jason.

"Tamam," diyorum yüksek sesle. "Sen ve ben, seni... pislik. Tanrım, bu çok garip."

Pozisyonumu alıp, elimdeki ampulü tutarak ayağımı açık tuvaletin kenarına koyuyorum. Doğru yeri bulmak için biraz... etrafı yoklamam gerekiyor. Bu farklı bir şey. Fena değil. Sadece kış deliğimi aktif olarak aramaya pek alışkın değilim. Hedef tespit edildi. Şimdi sadece... içeri sokmam gerekiyor.

Evet.

Başlıyoruz.

Ve tamam. Bu da... farklı. İçeri kaydı, değil mi? İyi, iyi. Talimatlarda çok ileri gitmemem gerektiği yazıyordu. Orada kalması iyi olur. Sanırım? Ve sonra sadece... o lanet şeyi on saniye kadar sıkmam gerekiyor. Bana sorarsan, bu hataya yol açabilecek oldukça büyük bir marj. Az tarafta hata yapmak daha iyi. Zaten birkaç kez yıkamak gerektiği yazıyordu.

"Evet. Karar verildi. Altı saniye sıkacağız, tıpkı iyi bir kucaklamanın sürmesi gerektiği gibi. Tamam. Bir, iki, *hoo*, bu garip. Üç. Dört? *Ahh*, beş. Altı. Bu muhtemelen iyi, değil mi? Evet, karar verdim. Şimdi seni... çıkarayım mı?"

Dur, dur, dur. İşte oldu. Nozul serbest.

Ayağımı yere koydum, biraz zıpladım ama sonra zıplamaya *karar* verdim. Hiç zıplamama.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldanıyorum ve sallanmaya çalışıyorum. Tamam, belki de hiç hareket etmemeliyim. Ne kadar süre tutmam gerekiyor? Çünkü yerçekimi lanet olası bir şampiyon gibi işini yapıyor ve bu su denize geri dönmek istiyor.

Eğilip talimat kağıdını alıyorum ve talimatları gözden geçiriyorum.

"Neden söylemiyorsun!" diye bağıyorum. "An ne demek? Bu standart bir ölçü birimi değil ki. Saniyeden mi bahsediyoruz? On saniyeden mi? An sınırını geçtim mi? Ahh!"

Kağıdı düşürüp kıcımı tuvalete oturtuyorum.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım..."

Beş dakika sonra, temiz ve kurutulmuş duş başlığını lavabomun altındaki çekmecenin içine yeni yerine koyuyorum.

"Beraberlik kabul ediyorum," diyorum ona somurtkan bir şekilde. "Sanırım ikimiz de bugün net bir kazanan olmadığı konusunda hemfikiriz."

Bulb bana bakıyor. Kendini beğenmiş piç.

Ona orta parmak gösterip çekmeceyi kapatıyorum ve duşa giriyorum. Evet.

Yarı yarıya başardım.

"Güzel, güzel, tam orası!"

"Yine bağıırıyorsun," diyor Joey sakın bir şekilde.

"Elimde değil dostum! Benim yerimde ol da sessiz kalmaya çalış. Dur, dur. Dur."

Joey hemen durur. "Bir sorun mu var?" "Bu doğru gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar, sesinde biraz endişe vardır.

"Bilmiyorum. Arkaya bir bakabilir misin?"

"Arka kapıyı kontrol etmemi mi istiyorsun?"

"Evet dostum, arka girişe bir bak. Başka ne yapabilirim ki... Oh, *Siktir*. Ellerini öne kaldır. Bana, bana!"

Joey'nin karakteri koşarak yaklaşır ve saklandığımız yere hızla yaklaşan zombilere ateş etmeye başlar. Ama çok geç. Kaçacak yerimiz kalmadı ve bu ordudan kurtulmak için yeterli cephanemiz yok. Ekran kırmızı renkte yanıp söner ve ben kumandamı sehpaye bırakırım.

"*Siktir*," diye inlerim. "Bu sefer gerçekten saklanma yerine ulaşabileceğimizi düşünmüştüm."

"Bir dahaki sefere başarırız," diyor Joey, kendi kumandasını bir kenara koyup ayağını uzatarak. Akşam yemeğinden kalan kaplarımız hâlâ ortada duruyor, ben de Joey'nin yanına kanepeye dönmeden önce onları kaldırmak için ayağa kalkıyorum ve başımı onun uyluğuna koyuyorum. Sevgiyle okşuyorum ve Joey gülerek, ben daha da yaklaşırken elini saçlarıma daldırıyor, gömleğini kaldırıp burnumu karnına dayıyorum.

Sözüne sadık kalan Joey, New Hampshire'dan döndüğümüzden beri bu hafta her gece benimle birlikte geçirdi. Onun zamanını bu kadar çok işgal ettiğim için suçluluk duyardım, ama... O gerçekten bunu umursamıyor gibi görünüyor. Ve hayatımda hiç bu kadar derin uyumamıştım.

Duygusal destek veren kucaklaşma kardeşi kazanır.

Tabii ki *uyumak* yaptığımız tek şey değil. Aslında...

"Merhaba, Bay Gregory," diye mırıldanıyorum, yüzümü Joey'nin kot pantolonundan beni delmeye çalışan ereksiyona çevirerek selamlıyorum. "Yine karşılaştık, dostum."

"İstersen onu görmezden gelebilirsin," diyor Joey, asla zorlamayan ya da varsayımda bulunmayan biri olarak.

İçimde bir heyecan hissetmeme rağmen, burnumdan soluyorum. "Bu çok kaba olur," diye mırıldanıyorum ve Greg'e kumaşın üzerinden bir öpücük veriyorum. "Joey, düşünüyordum da..."

"Evet?" diyor, elim göğsüne doğru kayarken nefesi kesiliyor. *Çok hoş.*

Ona minnettar bir şekilde sıkıyorum, başparmağım meme ucunu okşarken devam ediyorum. "Ağzıma ne kadarını sığdırabileceğimi gerçekten görmek istiyorum. Ve sonra, belki, aynı şeyi kıcımla da deneyebiliriz?"

Joey hareketsiz kalır ve ben yüzümü ona çevirip ona bakarım. Bana göz kırpmıyor.

"Sikini kıcıma sokarsın," diye açıklığa kavuşturuyorum, belki anlaşılmamış olabilir diye. "Yani, beni sikersin. Sen... beni sikersin."

"Evet, anladım," diyor boğuk bir sesle.

"Kendimi temizledim dostum ve talimatlarda beklemem gereken bir saatlik süre geçti, yani tamamen hazırız. Muhtemelen. *Teorik* olarak. Ama şunu söylemeliyim ki, pasiflere karşı yepyeni bir takdir duygusu geliştirdim. Yani, bu iş ciddi bir adanmışlık gerektiriyor, anlıyor musun? Gerçi bir dahaki sefere daha kolay olacağını tahmin ediyorum. Artık ne bekleyeceğimi biliyorum."

"Kendini temizledin," diye tekrarlar.

"Evet. Sürpriz mi? Neden öyle görünmüyorsun... *Oh*, merhaba."

"Mutluyum," diye ekler, pantolonumun içine soktuğu eli kıcıımı kavrar. "Emin misin, dostum?"

"Kesinlikle eminim," diyorum ona, parmak ucunun hedefini kusursuz bir şekilde bulması, daha önce kıcıma soktuğum kişisel olmayan plastik nozülde çok daha tahrik edici. "İstiyorum..." Joey bana hafifçe bastırırken nefesimi veriyorum. "Söz verdiğin şeyi yapmanı istiyorum. Beni mahvetmeni istiyorum, Joey. Nasıl bir his olduğunu bana göstermeni istiyorum. Hazırım."

Joey ayağa kalkarken eli pantolonumdan ayrılır ve beni hiç nazik davranmadan kanepeye atar. Bir an için yanlış bir şey söylediğimden endişelenirim. Ama sonra Joey beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kollarının arasına alır.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, o beni yatak odasına taşırken kollarımı boynuna doluyorum. "Bu çok etkileyiciydi dostum. Sadece benim belim mi, yoksa burası daha mı sıcak?"

"Seni asla mahvetmeyeceğim," diyor Joey, beni kapıdan geçirirken sesi sertleşiyor. "Asla."

"Bu sadece bir..."

Joey beni yatağa fırlatınca, *ifade* kelimesi bir çığlığa dönüşür. Bir kez zıplarım ve sonra o, üzerime sürünerek gelir, kasıkları benimkilere değiyor ve gözleri o kadar ciddi ki, ağzımı kapatıp dinlemekten başka seçeneğim yok.

"Tek yapacağım şey sana tapmak," diye söz veriyor, eğilip kulağımın yanına bir öpücük konduruyor. Bir sonraki öpücük boynuma konuyor, sakalları tüylerimi diken diken ediyor. "Seni mutlu edeceğim. *Sadece* mutlu, dostum. Elimden gelen her şeyi sana vereceğim. Ne istersen. Neye ihtiyacın olursa, senin olacak."

Siktir.

Joey gömleğimi kenara çekip omzuma bir öpücük kondururken, biraz nefes nefese, "Peki," diyorum, "senin sikini yalarken parmaklarını kıcıma sokmanı istesem, bunu yapar mısın?"

Joey'nin cevabı dudaklarının benimkilerle buluşma şekliyle verilir, güçlü ve tatlı. "Her şeyi."

Ve belki de bizim anlaşmamızdan bahsediyor. İlk kez bir erkekle seks yapmamda bana yardım etmesinden.

Ama o tek kelimedeki vaat, kalbimin bir an durmasına yetiyor.

Hayır, beni mahvedeceğini sanmıyorum. Kasıtlı olarak değil.

Ama Joey Delgado söz konusu olduğunda, ben gerçekten mahvolmuş
durumdayım.

Bölüm 26

JOEY

Brad'in kıyafetlerini çıkarmasına yardım ederken kendimi elektriklenmiş gibi hissediyorum, cildim karıncalanıyor ve parmak uçlarım aşırı duyarlılıkla karıncalanıyor. Bu adamda ne var bilmiyorum, ama onu tanıdığım andan itibaren beni etkisi altına aldı.

Peki şimdi?

Şimdi sikilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor ve bunu yapanın ben olmamı istiyor.

Hâlâ bilinçli olmam bir mucize.

Brad'in gömleği başından çıktığında göğsünü öpüyorum. Daha aşağıya. Karnı ve ona tapınak dikmek istediğim o küçük göbek deliği. Brad küçük bir kahkaha atıyor, bana bakarken gözleri parlıyor. *Siktir*. O kadar güzel ki.

Yavaşça aşağı iniyorum, incecik kaslı karnını öpüyorum ve kot pantolonunun düğmesini açıyorum. Daha da aşağı. Kumaşla örtülü penisi.

Brad, daha yeni başladığımızda ve hala biraz kontrolünü kaybetmemişken çıkardığı türden hafif bir nefes verir.

Bu olmaz.

Külotunu aşağı indirip penisini ağzıma alıyorum. Bu sefer çıkardığı ses daha yüksek, bir kahkaha ile karışık bir inilti ve "Bu benim işim olmalıydı" diyor.

"Penisini emmek mi?" diye soruyorum, pantolonunu ve iç çamaşırını çekip çıkarıyorum, böylece penisinin uzunluğu boyunca bir çizgi yalayabiliyorum.

"*Seninkini* emmek," diyor, bir testisini ağzıma aldığımda tüm vücudu titriyor. "Ama bu da iyi. Devam et."

Memnuniyetle. Dilimi ve dudaklarımı kullanarak testislerine biraz sevgi gösteririm, her bir testisini ağzıma alıp sonra ikisini birden emerim, ta ki Brad, istediğinden daha yakın olduğunu gösteren bir dizi *ah, ah, ah* sesi çıkarana kadar. Onu bırakıp, bunun yerine parmaklarımı perineumuna doğru geriye doğru kaydırırım. Brad bacaklarını daha da açar, davet açıktır.

İç uyluklarına hızlıca bir öpücük kondurup geri çekildim. "Yağlayıcıyı getireyim."

"Evet," diyor, sesi boğuk.

Nerede saklandığını bildiğim için şişeyi alıp yatağın üzerine atıyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Brad, kumaşı düşürdüğümde takdir dolu bir ses çıkarıyor ve beni soyunurken dikkatle izliyor. Ben kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırken, o da gözlerini aşağıya kaydırarak penisini yavaşça okşuyor.

"Sana uyar mı?" diye şüpheyile soruyor. Ben homurdanıyorum.

"Uyar."

Dudaklarını yalar ve başını sallar. Önümde çıplak duran hali, elini penisine koymuş, vücudu bembeyaz çarşafların üzerinde uzanmış hali, onu her şekilde kirletmek için canımı sıkıyor. Onu baştan aşağı yalamak. Onu karnının üstüne yatırıp arkadan yalamak. Onu yatağa o kadar sert sikmek ki, bu yataktan hiç ayrılmak istemesin. Burada kalırız, birbirimize dolanırız, tamamen bize ait bir yuva kurarız.

"Bana bakıyorsun," diyor Brad, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle. "Çünkü sensin," diye cevaplıyorum, ona doğru ilerlerken.

O nefesini verip, sikini bırakıp sırt üstü yatar, ben de üstüne uzanıp dudaklarımla onun dudaklarına uzun, uzatılmış bir öpücük kondururum.

Konuşmak için biraz geri çekildim. "Senin üstümde olmanı istiyorum. Böylece hızı sen kontrol edebilirsin."

"Evet," diye nefes alır.

"Senin ağzın benim penisimdeyken, ben de parmaklarımı senin kıkına sokacağım."

"Neden bunu sen söylediğinde çok daha seksi geliyor?" diye inledi. "Siktir. Evet, yapalım."

Bir homurtuyla sırt üstü yuvarlandım ve Brad zıpladı. Omzunun üzerinden bakarak pozisyonumu kontrol etti ve bacağına başımın üzerine attı.

"Aman Tanrım," diye mırıldanır. "Şu anda kıkımı görebiliyor musun?"

"Evet," diyorum, ellerimi sırtında gezdirerek. "Sorun yok mu?"

"Evet, evet," diyor, elleri kalçalarımın iki yanına yerleşiyor. "Sadece biraz açıkta hissediyorum. Önemli değil. Merhaba, Greg. Bugün çok yakışıklısın. Hep bu kadar... sağlam mıydın?"

Brad'ın eli penisimin tabanını kavrar ve ben de onun herhangi bir yerinin bana dokunmasının ne kadar iyi hissettirdiğinden dikkatimi dağıtmak için kayganlaştırıcıyı kaparım. Her an ağzının da bu karışıma ekleneceğini bilmek, kontrolümü kaybetmemek için mücadele etmeme neden oluyor.

"Şey," diyor Brad sohbet eder gibi, beni bir kez okşayarak. "Pratik yapıyordum."

Dilinin yumuşak bir dokunuşu beni inlemeye ve gözlerimi kapatmaya zorluyor. "Çalışıyormuş mu?"

"Oral seks becerilerimi."

"Neyin üzerinde?" diye soruyorum, her şeyden çok meraklıyım. Yağlayıcıyı açıyorum.

"Popsicle'lar," diyor, bana bir kez daha yalıyor. "Birkaç muz. Bir salatalık."

Aman Tanrım.

"En azından sikinin yarısını ağzıma alabileceğime oldukça eminim," diyor. "Ama tamamını almaya çalışacağım."

Brad'ın ağzı sikimin üzerine kaymadan önce kendimi hazırlamak için zar zor zaman buluyorum. Bacağını tutuyorum, sırtım kavisleniyor, çünkü sik emme konusunda ilk denemesi için beklediğimden daha derine giriyor. Bir ses çıkarıyor, emerek çekiyor ve ben inliyorum.

"Bu..."

"Ne?" diye sertçe soruyorum, bu fırsatı parmaklarımı yağlamak için kullanıyorum.

"Yani... sen bir buzlu şekerden çok daha tatmin edicisin. Bekle, bir saniye..."

Brad tekrar aşağıya iner, ıslak ve sıcak ağzı üzerimde kayar, yumuşak ve ritmik emişi, tüm bu acemi koordinasyona rağmen beni neredeyse bitirir. Eminim Brad benim sikime bakıp boşalmamı istese, ben de yapardım. Ağzını üzerimde hissetmek mi?

Hiç şansım yok.

"Bu gerçekten çok iyi," diyorum, kendimi kontrol etmek için elimden geleni yaparken ayak parmaklarım yatağa kıvrılıyor. "Harika hissettiriyor, dostum."

"Öyle mi?" diye sordu, sesinde saçma sapan bir mutluluk vardı. "Mhm. Sadece ısırma, tamam mı?"

İnanamayan bir ses çıkarır. "Neden ısırayım ki... *Ahh*, Tanrım. Oh Tanrım. Bu, nozülünden çok daha iyi hissettiriyor."

Brad başını öne eğiyor, ben de kığını masaj yaparken parmağımın ucunu içine sokuyorum. "Tamam mı?" diye soruyorum.

"Mhm," diye mırıldanır, eli hala benim aletimin dibinde, yanağı aletimin yan tarafını ovuşturuyor. Kafasını çevirir, ben onun içine biraz daha bastırırken bana yarı yürekli bir yalama yapar. "Garip, ama iyi. Devam et."

İlk eklemi geçtim, acele etmeden yavaşça ilerledim. Brad başını yalarken, ben de parmağımı ciddiyle içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladım, o da zevk sesleri ve küçük nefesler arasında beni yumuşakça emiyordu.

"Bu, uh," diye mırıldanır, boğuk bir inilti gibi başka bir ses çıkarır. "İyi hissettirmemesi *gerek*, değil mi? Ama hissettiriyor. Ben biraz istiyorum..."

"Daha fazla mı?" diye soruyorum.

"Evet, sanırım."

Çıkarıp, iki parmağımla ona sürtünmeden önce biraz daha kayganlaştırıcı ekliyorum. "Çok hızlı gidiyorsam söyle," diyorum. "Ne kadar sürerse sürsün."

O, penisimin başının üzerinde bir ses çıkararak homurdanır. "Bu kadar düşünceli olmayı bırak da parmaklarını kıcıma sok, dostum."

"Emir veriyorsun," diye mırıldanıyorum, dudaklarım seğiriyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldar. "Ben otoriter bir pasif miyim? *Kahretsin*, Alex'e mi dönüşüyorum?"

"Alex kim?" diye soruyorum, bir parmağımı tekrar içine sokup sonra iki parmağımın ucunu sokuyorum.

"Sadece tanıdığım bir adam. Sonra açıklarım. *Hah*. Tekrar yap. Tekrar, tekrar."

Parmaklarımla hafifçe içeri girerim, onları kıvrırım ve Brad'in inlemelerine bakılırsa, gerginlik zevke dönüşüyor. "İyi mi?"

"Garip," diye nefes alır. "Harika. Nasıl, şey... Prostatımı bulduğunda nasıl anlayacağım?"

Burun kıvrıyorum.

"Ne? Neden komik?" diye sordu, bana yavaşça okşayarak, beni etkileme çabalarını neredeyse tamamen bırakmıştı. Umurumda değildi.

Parmaklarım biraz daha içeri girer, arar, okşar...

Brad sanki ona şok vermişim gibi titrer, kıcı bana sıkıca sarılır ve şaşkın bir şekilde "Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun" diye mırıldanır.

"İyi mi? Yoksa kötü mü..."

"Gerçekten iyi sikmek," diyor kararlı bir şekilde. "Bunu tekrar yapmanı istiyorum, Joey-roo. Hem de çok. Ama henüz boşalmama izin verme, tamam mı? Greg için planlarım var ve parmakların ne kadar iyi hissettirse de, eminim ki senin sikinin içimde olması benim yeni hayat hedefim."

Ben gülerek, parmaklarımla onu gevşetmeye çalışırken kıcını okşuyorum. "Yatakta seninle olduğum kadar eğlendiğim başka kimse olmadı," diyorum ona içtenlikle.

"*Dostum*. Belki de vücudunun bir kısmı benim içimde değilken bana geçmişteki zaferlerinden bahsedebilirsin?"

Hareketsiz kalırım ve o kederli bir ses çıkarır. "Sen bir zafer değilsin," derim ciddiyetle.

Nefes nefese kalıyor ve yüzünü göremiyorum ama sırtı ritmik bir şekilde inip kalkıyor.

"Değilsin," diyorum tekrar, bana inanmasını istiyorum. Bunun, yatak direğindeki çentiklerle hiçbir ilgisi olmadığını bilmesini istiyorum. Benim için... bundan çok daha fazlası. Belki Brad için aynı şey geçerli değildir. Ama onun benim için önemli olduğunu asla şüphe etmesini istemiyorum. Nokta. "Tamam mı?"

"Evet, Joey," diyor sessizce. "Biliyorum. Biliyorum. Sadece... Onlar hakkında bir şey duymak istemiyorum, tamam mı? Diğerleri."

"Dön," diyorum ona, kalbim çarpıyor.

"Ha?"

"Sırt üstü dön," diyorum tekrar, parmaklarımı çekerek.

Kaybettiği için sızlanıyor ama dediğimi yapıyor, üzerimden kalkıp sırt üstü dönüyor. Üzerine çıkıp bacaklarının arasına yerleşince gözleri fal taşı gibi açılıyor. Hiç saklamaya çalışmadığı bir şekilde savunmasız görünüyor.

"Aslında söylemem gereken, bana hissettirdiklerin çok hoşuma gidiyor," diyorum, parmaklarımı tekrar vücuduna sokarken.

Nefesini çekip kalçalarını kaldırdı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Beni mutlu ettiğini söylemeliydim. Ve bana bu şekilde güvendiğin için çok minnettarım."

"Joey," diye mırıldanır, ses çıkarmadan.

"Hayatımı daha parlak hale getirdiğini söylemeliydim, dostum. Sen varsan her gün daha güzel, çünkü sen varsın."

Üçüncü parmağımı yavaşça vücuduna sokarken eli kolumu sıkıca kavradı. Geri çekildim, dilimi penisi boyunca gezdirdim, çünkü benim için iki parmaktan üç parmağa çıkarken bir anlık rahatsızlık hissedilebileceğini biliyordum.

penisinin başını ağzıma alıyorum, elim karnında dururken Brad'e açılmanın en güzel yanlarını göstermeye çalışıyorum. Nasıl bu kadar çok hissedilebilir ama yine de yetmez gibi gelebilir. Nasıl bir ateş yakar, vücudunun daha ne kadar dayanabileceğini öğrenmek için inatçı bir arzu uyandırır. Tüm direncin kaybolduğu bir noktaya nasıl ulaşırsın ve sadece bir şey yapmazsan, herhangi bir şey yapmazsan ateşi söndürmek için yanıp kül olacağını bilirsin.

Parmaklarım Brad'in içinde kolaylıkla hareket ederken, adamın kendisi hareket edip nefes nefese kalırken, onun orada olduğunu biliyorum.

"Tamam mı?" diye soruyorum.

Hızla gözlerini kırıştırtarak başını sallar, dizleri bükülmüş ve bir eli başının üstünde, boşluğa uzanır.

"Bub? İstiyor musun..."

"Evet," diye nefes nefese, sözümü keser. "İçime. Şimdi."

Yağlayıcıyı alıp parmaklarımı çıkarıp penisimi ıslatıyorum. Elim titremesin diye uğraşıyorum, gözlerim Brad'i tararken bir sonraki adımda onun penisine uzanıp yağlayıcıyı yaymak için birkaç kez pompalıyorum.

"Ben içeri ittiğimde nefes ver," diyorum ona. "Ve kendini okşa. Bu yardımcı olur." O başını sallıyor ve ben parmaklarımı tekrar onun vücuduna sokuyorum, hazır olduğundan emin olmak için birkaç kez daha onu parmaklarımla sikiyorum. O

hazır olduğunu bana garanti ediyor.

Çıkıp penisimin tabanını tuttuğumda, Brad'in gözlerine bakarak durumunu kontrol ediyorum. Tekrar başını sallıyor, yeşil gözleri siyah göz bebeğini çevreleyen küçük bir halka gibi.

Ona hafifçe bastırarak sürtünürüm. Keskin nefes alışını beni durdurur.

"Durma," der hemen. "Kötü değil. Söz veriyorum."

"Kendini okşa," diye hatırlatırım.

Hızla başını sallar. "İyi fikir değil. Çok yaklaştım." "Senin için..."

"Durma dedim," diye tekrarlar. "Lütfen. Yapamıyorum... Devam etmelisin, Joey."

Brad'in sözüne güvenerek ilerliyorum. O, *hah* gibi bir ses çıkarıyor, boynu geriye doğru eğiliyor, eli penisi üzerinde titriyor, hareket etmiyor, sadece tutuyor. Kasları gergin ve ben bir dakika daha parmaklarla devam etmeyi önermek üzereyken Brad nefes veriyor, gerginlik azalınca penisimin başı onun vücuduna giriyor.

"Oh. Oh, oh," diyor. Ben bir santim daha ileri kayıyorum ve sonra Brad bir sarsıntıyla yumruğunun üstüne boşalmaya başlıyor.

O, zorla orgazmın sonuna kadar kendini okşarken, kıcı benim penisimin başını sıkarken, ben tam bir şok içinde izliyorum. Hareketsiz kalmak bir savaş. Bu noktada onun içine itmek sadece acı verebileceğini bilerek, kaslarını hareket ettirmeden onun coşkusunu yaşamasına izin vermek.

Ama onun zevkini görmek? Onun sadece birkaç santimlik penisimle parçalanmasını izlemek?

Bu, hayatımda gördüğüm en erotik şey.

Brad yere yığıldığında, ağır bir nefes verir, titrek bir nefesin ardından aynı derecede titrek bir nefes alır. "Siktir," der. "Lanet olsun. Özür dilerim."

"Özür dileme."

"Bu kadar çabuk boşaldığıma inanamıyorum," diye nefes nefese konuşur.

"Yaklaştığını söylemiştin. Ben fark etmedim..."

"Hayır, biliyorum. Ama senin sikini görüp sonra onun içime girmesini hissetmek... Baskı ve... Sadece..." Alnındaki saçlarını geriye doğru çekmeden önce küçük bir patlama sesi çıkarır. "Ben tam bir pasifim, değil mi? Kahretsin."

Ben gülerek, sikim o kadar sert ki acıyor. "Şimdi çekeceğim, hazır ol."

"Bekle," diyor, beni durdurmak için kolumu tutuyor. "Sadece... öyle boşalabilir misin?"

"Benim... kendimi okşayıp senin içine boşalmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?" diyor. "Senin orada olman hoş. Yani sen sadece..." Mastürbasyon yapar gibi hareketler yapıyor ve bir patlama sesi daha ekliyor. "Ya da çekil. Eğer öyle istersen. Sorun değil."

"Bil diye söylüyorum," diyorum ona, elimle penisimin tabanını okşayarak, "seni doldurmayı reddedeceğim bir an bile olmayacak."

"İçimde boşalman hoşuna mı gidiyor?" diye soruyor, gözleri parlıyor, yüzünde her zamanki gülümsemesi yeniden beliriyor. "Bunu, başka hiç kimsenin bu şerefe nail olmadığını bildiğin için mi istiyorsun?"

Siktir.

"Zararı yok," diyorum boğuk bir sesle, penisime uygulanan baskı ve Brad'in vücudunda hala sertleşmiş penisimin görüntüsü beni hızla doruğa taşıyor.

"Benim vücudumda senden başka bir penis olmadığını bilmek seni tahrik ediyor mu? Kimsenin benden önce beni sahiplenmediğini bilmek?"

"Tanrım, Brad."

"Hadi Joey. Beni doldur. İşaretlenmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum.

Senin içimde bir parçan kaldığını bilmek istiyorum."

Beni karşı koyamayacağım kadar güçlü bir şehvet dalgası vurur ve Brad'in vücudunun içine inleyerek boşalırım. Ben onun içine daha fazla girmemek için elimden geleni yaparken, o şaşkınlık dolu bir ses çıkarır. Uyluklarını sıkıca kavradığım için muhtemelen morartmışımdır, bu yüzden hızla gevşerim ve orgazmımın son anlarında kendimi okşarken, parmak eklemlerim Brad'in kıkına çarpar.

Bittiğinde kendimi bitkin hissediyorum, cildimde küçük elektrik akımları dolaşüyor, penisimin başı hala Brad'in vücudunun içinde. Asla ayrılmak istemiyorum.

"Bu, şey, lavmandan çok daha ateşli," diyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, göğsüm gülmekten inip kalkıyor. "Şimdi çıkacağım, tamam mı?"

"Evet."

Dikkatlice geri çekiliyorum. Brad'in kaşları çatılıyor, ama onun vücudundan çıkarken hepsi bu kadar, arkamda bir sperm izi bırakıyorum. Tekrar içeri girmek için can atıyorum.

"Tamam mı?"

diye soruyorum.

"Uh-huh."

"Sonunda çok geveze oldun," diyorum, yatakta yukarı kayarak yanına uzanıyorum, kolumu beline dolayarak nefesini içime çekiyorum.

"Öyleydin, değil mi?" diyor, etkilenmiş gibi. Daha rahat olmak için biraz kıpırdanıyor. "Sen benim kirli tarafımı ortaya çıkarıyorsun, Joey-roo. Bundan nefret ettiğimi söyleyemem."

Nefesimi verip omzunu öperim. "Hoşuna gitti mi?"

"Ha, evet? Dostum, geri sayım başladığı anda roket gibi fırladığım kısmı kaçırdın mı? Bir'e bile gelmeden, ben çoktan gitmiştim."

Brad her zamanki gevezeliklerine başladığında içim ısındı.

"Bir dahaki sefere her şeyi alacağım dostum. Ön sevişmeyi biraz kısaltmalıyız, ya da... bilmiyorum... sen biraz daha az seksi olmalısın falan. *Kahretsin*. Senin oral seksini unuttum! Tamam, onu da halledeceğiz, çünkü sen dikkatimi dağıttığında sikişin sadece yarısını ağızma almıştım. Hey, sence spermlerin kıkımda ne kadar kalır? Damlamasından endişelenmem gerekir mi?"

Altın mı gümüş mü?

Ah, peki. Sanırım bunu düşünmek için vaktim var.

Bölüm 27

BRAD

Jason ve Cas'ın dairesinin kapısını açıyorum. "Yarım penis aldım!"

En iyi arkadaşım çatalını bırakıp bana döndü. Cas yemeğe devam etti. "Çeyrek büyüklüğünde bir penis değil," diye açıklığa kavuşturdum. "Çok büyük bir penisti. Ya da, şey, *devasa* değil. Ortalamanın biraz üzerinde?

Bence mükemmel boyutta. Greg harika bir sik. Demek istediğim, Joey beni sikti. Birazcık. Ve hoşuma gitti."

Hafif kalır. Artık bir sik manyağı olduğumdan eminim. Kim bilebilirdi ki? Jason iç çeker, hayatımda duyduğum en yorgun ses.

"Dostum, iyi misin?" diye sorarım ve kapıyı kapatmak için dönerim. Koridorun karşısındaki kadın gözlerini kocaman açar, ben de ona gülümser ve el sallarım, sonra o gözden kaybolur.

"Birazcık ne demek?" diye sorar Cas.

"Şey, ucu girdi ve ben üfledim," diye açıklıyorum, kanepeye doğru ilerlerken. "Ama iyi haber! Duş almak büyük bir başarıydı. Ne yiyoruz?"

Jason, yanına sıkıştığımda hoşnutsuz bir ses çıkarır ama Cas elini kaldırır. "Aferin dostum. Yeni deneyimlere açık olduğun için seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler dostum," derim, elini tokatlarken boğazım düğümlenir. "Bunu söylemen çok tatlı."

"Bir oda tutun," diye mırıldanır Jason.

"Bunu istediğini sanmıyorum, Birdie. Artık penis seviyorum, o yüzden... Ah, tırnakların pençe gibi!"

Jason'ın elinden kurtulup, Cas'ın yanına oturmayı düşünürüm ama sonra vazgeçerim. Sehpanın diğer tarafına yere otururum.

"Peki," diyorum, bir kutu kızarmış pilav alırken, "kar topu oynamaya ne dersiniz? Çünkü kulağa çok seksi geliyor."

Jason ellerini havaya kaldırır. "*Yemek* yiyordum."

"*Ben* de öpüşmenin hassas büyüyle sperm paylaşmak konusunda meraklanıyorum.

Bunda ne var ki?"

"Hey, gelecek hafta sonu bekarlar müzayedesini düzenlemeye yardım ediyorum," diyor Cas, Jason ise gözleriyle beni delip geçmeye çalışıyor. *Of*. Bugün huysuzsun. "Joey ile katılmak ister misiniz?"

"Oh," diyorum, içim garip bir şekilde çöküyor. "Bu, randevu açık artırması gibi bir şey mi?"

"Hiç de değil," diyor Cas. "En yüksek teklifi verene istediğin herhangi bir hizmeti sunabilirsin. Tabii ki cinsel olmayan *bir* hizmet olmalı. Elde edilen gelir, bölgedeki bakımsız parkların ve toplum merkezlerinin yenilenmesine yardımcı olacak."

"Lanet olsun sana ve iyi kalbin," diye mırıldanıyorum mutlu bir şekilde. "Ben de varım. Ama Joey'e bir danışmam gerek."

"Tabii," diyor Cas rahatça. "Salı gününe kadar bana haber ver." "Çocuklar da gelecek mi?" diye soruyorum, bir crab ragoon alırken. "Çoğu gelecek, evet. Neden sordun?"

"Önemli değil," derim, yüzümde bir gülümseme yayılır. "Geçen gün Joey'e Alex'ten bahsetmiştim. Bu, ikisini tanıştırmam için bir fırsat olacak."

Jason kaşlarını kaldırır ama yorum yapmaz. Ben mi?

Cas'ın yardım müzayedesini için ne tür bir hizmet sunabileceğimi düşünüyorum.

"Sence insanlar sarılmak için para öder mi?" diye soruyorum Joey'e.

Ben bacak kıvrılma egzersizi yaparken o göğüs presi yapıyor. Tekrarlarımızı bitirince makineleri değiştireceğiz.

"Muhtemelen," diye cevaplar Joey, kol kasları çok hoş hareketler yaparken. "İnsanlar kendilerine sarılmaları için başkalarına para ödüyorlar, değil mi?"

"Aman Tanrım," diye fark ediyorum. "Bunu yapabilirim! Platonik sarılma seansı. Tabii... Bu seni rahatsız eder mi? Birini kucaklasam?"

Joey uzun bir süre sessiz kalır, yüzünde konsantrasyon ya da belki de düşünme ifadesi vardır. "Sen fiziksel olarak sevgi dolu birisin dostum. Bundan vazgeçmeni istemezdim."

Joey'nin aslında soruma cevap vermediğini fark etmeden önce, bu duygu beni sıcak bir şekilde etkiler.

Ben konuyu açamadan devam etti. "Sanırım tadilat hizmeti sunacağım. Mutfak dolapları ya da kişinin ihtiyacı olan her şeyi yapabilirim."

"Bu harika bir fikir," diyorum ve Joey bana işaret edince göğüs pres makinesine geçiyorum. O bacak kıvrılma egzersizine başlıyor. "İkimiz de biliyoruz ki ahşap cilalama konusunda sen, şey... Sen..."

"Brad?" diye soruyor Joey, şimdi karnının üstüne yatmış, poposu havada ve bacakları arkasında kıvrılmış halde.

"Zor," diye mırıldandım. "Sen zor... yenilirsin! Ahşapta. Sen olağanüstü zor bir marangozsun. Çok... yetkin falan. Hamstringlerin muhtemelen yardımcı oluyor. Neden bu kadar terliyorum?"

Joey, göğüs preslerine odaklanmaya çalışırken, Joey'nin beni bacaklarının arasına sıkıştırmasını istemediğim için gülerek nefesini tutar.

"Hey, şey..."

Çalan telefonum, Joey'e daha sonra egzersiz topu gibi kafamı sıkmak ister mi diye sormamı engelliyor. Spor salonunda ereksiyon olmak hoş karşılanmadığından, muhtemelen en iyisi budur. Telefonumu çıkarıp Jason'ın aramasını cevaplıyorum.

"Selam, Birdie."

"Uh... Yatak odanın duvarında ne var lan?" diye selam vermeden sorar.

"Dostum, yatak odamda mısın?"

Diğer spor salonuna gelenleri rahatsız etmek istemediğim için ayağa kalkıp pencereleri işaret ederek Joey'e nerede olduğumu belli ediyorum. Bana başını sallıyor ve ben de o yöne doğru gidiyorum.

"Evet," diyor Jason. "Bana takım elbiseni bırakmamı istemiştin. Bu arada, temiz ve ütülü. Rica ederim. Şimdi neden neredeyse çıplak kıkına bakıyorum... O Joey mi? Spor salonundaki adam mı?"

"Spor salonu arkadaşım," diye homurdanarak cevap verdim. Tatlı, habersiz

Jason. "Spor salonu kardeşim.

Ve evet, o. Neden?"

"Neden?" diye tekrarlar. "Uh... Bunun açık olduğunu sanıyordum. Bu... o boudoir fotoğraf çekiminden mi?"

"Evet, randevusu gelmedi, ben de onun yerine gittim. Fotoğrafi geçen gün astım. Sorun ne? Bence güzel görünüyor."

"Bunu yatak odana astığın gerçeğini bir kenara bırakırsak... ya da herhangi bir yere..." Nefes alır, sonra dışarı verir. "Bee. O adam sana aşık."

"Ne?" diye bağırarak üzereydim.

"O sana yüzde yüz aşık."

"Olmaz, dostum. Bu, tanışmamızdan birkaç hafta sonraydı. O zamanlar biz... *bilirsin*, öyle değildik. Sadece arkadaştık."

"Evet..." diye yavaşça cevap verdi. "Arkadaşın mı? Sana hayatındaki en önemli şeymişsin gibi bakıyor. Sana karşı hisleri var, Bee. Büyük hisler. En büyük hisler. Yani, ikiniz ne yapıyorsanız? Bu arkadaşlık ilişkisi mi? Ya sona ermesi lazım *ya da*... sona ermemesi. Bu adamı oyalamaya devam edemezsin."

Joey'e bakıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda duyabiliyorum. Makinesini siliyor, bana ya da telefon görüşmeme hiç dikkat etmiyor.

"Ben..." Açıklamaya çalışıyorum, düşüncelerim karışıyor. "Ben..." "Onu asla incitmeyeceğini biliyorum," diyor Jason, sesi yumuşuyor. "Ama eğer... hissetmiyorsan, ilişkiyi bitirmelisin. O daha da derine batmadan."

Telefonumu sıkıca tutuyorum, gözlerimi Joey'den ayıramıyorum. "Nasıl anladın? Cas'a aşık olduğunu?"

Jason bir dakika sessiz kalır. "Tek bir şey değildi. Bu... kaçınılmazdı. En başından beri. O... tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Tek istediğim onunla vakit geçirmektir. Onu daha iyi tanımak. Bana kendimi güçlü hissettirdi çünkü onun için ne kadar önemli olduğumdan hiç şüphe duymadım. Mevsimlerin değişmesi gibi aşık oldum. Yavaşça ve kaçınılmaz bir şekilde. Ve bunu biliyordum çünkü... çünkü onun olmadığı bir geleceği düşünmek istemiyordum."

Nefesimi verip yanağımı sildim. "Senin adına gerçekten çok mutluyum, biliyorsun."

"Evet," dedi sessizce. "Biliyorum. Ben de kendim için mutluyum. Sence... Joey'e aşık olabilir misin?"

Joey sonunda bana doğru baktı ve gözlerimle buluştuğunda yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Odanın diğer ucundan bile, bakışlarındaki sıcaklığı görebiliyordum. O kahverengi gözlerin inanılmaz derecede nazik ve sonsuz sabırlı olduğunu. Jason haklı mı? Bu aşk mı?

Joey'nin gülümsemesine karşılık veriyorum, içimden bu adamı herhangi bir şekilde incitme düşüncesi geçse de. Bunu hiç istemedim. Joey'yi incitmek istemiyorum.

"Bence..." diyorum yavaşça, Joey'nin önceki gün söylediği sözler aklıma geliyor, ilk kez duyduğumda içimde uyandırdığı aynı anlaşılmaz sevgi duygusu, göğsümde neredeyse rahatsız edici ama... değil de. "Bence o orada olduğu için her gün daha iyi."

Jason sessizce mırıldanır. "Onu seviyorsun."

"Çok," diye itiraf ettim, bu kelimelerin yetmediğini bilerek. "İlişkimizi bitirmek istemiyorum. İstediyim..."

Erkek arkadaş çok sıradan bir kelime gibi geliyor. Daha önce erkek arkadaşım olmuştu. Ama geçmiş ilişkilerimin hiçbiri Joey ile olan ilişkiye benzemiyordu.

Kendimi kandırıyor muyum? O da benimle aynı şekilde hissetmeyebilir diye korkarak tüm bu avantajları kabul ediyor muyum? Ama eğer hissediyorsa... Jason haklıysa...

"Düşünmem gereken şeyler var," diyorum arkadaşşıma.

"Tabii ki. Her şeyi mahvetmedim, değil mi?" diye sorar Jason. "Aptalca davranmak istemedim. Ben sadece..."

"Hayır," diye onu temin ederim. "Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim." "Evet," der. "Cuma günü görüşürüz?"

"Evet. Seni seviyorum, Birdie." "Ben de seni, Bee."

Telefonu kapatıp cebime geri koyuyorum. Derin bir nefes alıp Joey'nin beklediği yere doğru yürüyorum.

"Hey," diye seslendi, yaklaşır yaklaşmaz. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum, olabildiğince neşeli bir sesle. "Ama sanırım işim bitti."

Çıkmaya hazır mısınız?"

"Tabii. Bu gece senin evinde mi, benim evimde mi?"

"Bu gece Joey'nin gecesi," derim soyunma odasına doğru yürürken. "Önce bir işimi halletmem lazım, orada görüşürüz, tamam mı?"

Joey bana sorgulayan bir bakış attı, ama sonra başını salladı.

Her zamanki gibi ayrı duşlarda yıkanıyoruz, ama sonunda aynı anda dolaplarımızın önünde buluşuyoruz ve neredeyse aynı anda giyiniyoruz. Etrafta benim bakışlarımı umursayacak kimse olmadığını bildiğim için Joey'i süzdüğümünden kendimi alıkoymuyorum. Joey de kesinlikle umursamıyor gibi görünüyor. O da beni süzerken, birden fazla anlamda canlanıyor.

Bugün Joey'nin içeri girdiğini görmedim, ondan sonra geldim, bu yüzden giyinmeyi bitirip parlak pembe bel çantasını dolabından çıkardığında

dolabından çıkardığında, gülmekten boğuluyorum.

"Oldukęa kullanışlı," diyor, bana göz kırparak ęantayı takarken, içindeki anahtarların tıkırtıları duyuluyor.

"Siktir," diye mırıldandım, o sevgi göğsümü paręalamaya ęalışıyordu. "Neden bu kadar harikasin?"

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu, neredeyse endişeli bir şekilde bana bakarak. Gözlerimin köşelerinde nem olduğunu fark edene kadar nedenini anlamadım.

"İyiyim," derim ęabucak, gözlerimi kırpıştırıp eşyalarımı alırım. "Bir saat sonra görüşürüz?"

"Evet. Buraya gel."

Bir adım öne ęıkıyorum ve Joey beni geri kalan yolu ęekerek getiriyor. Dudaklarının dudaklarıma değmesi, beni saran kolları kadar sarhoş edici ve mükemmel. Yine açıklanamayan bir gözyaşı hissediyorum ve onları zorla bastırıyorum, Joey'nin gömleğini sıkıca tutuyorum.

Bu adamın, sonsuza kadar birlikte olmak istediğim kişi olduğunu fark etmekten başka neyim var bilmiyorum. Ki... evet. Sanırım bu oldukça büyük bir mesele.

Joey dudaklarımdan ayrıldığında, uzaklaşmıyor. Şakağımı öpüyor, elini başımın arkasına koyarak beni kendine yakın tutuyor. Boğazından küçük bir ses ęıkıyor, neredeyse yarım kalmış bir kelime gibi, ama sonra beni bırakıyor.

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle. "Bir saat sonra görüşürüz?"

"Evet," diye cevap veriyorum, sesimi sabit tutmaya ęalışarak, ęünkü sanki tüm dünyam on beş dakika içinde ekseninden kaymış gibi hissediyorum.

Dolabımı kapatırım. Joey de aynısını yapar. Sonra spor salonundan ęıkarız.

Eve vardığında ilk yaptığım şey telefonumu ęıkarmak. Cas cevap vermeden önce telefon üç kez ęalıyor.

"Selam Brad. Ne haber?"

"Senden bir ricam var. Bu hayır amaçlı müzayedede... Sunucu falan var mı? Bekarları ya da bize ne diyorsanız onu tanıtan biri mi?" "Evet, var,"

dedi yavaşça. "Neden soruyorsun?"

"Sence... Yani, Joey'i tanıştırebilir miyim?"

Kısa bir duraklamadan sonra, "Neden olmasın? Neden? Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Sadece Baby'nin bir planı var diyelim. Ve kimse Baby'yi köşeye sıkıştırılmaz."

Bir başka duraklama. "*Dirty...*"

"*Dirty Dancing*, dostum, tabii ki! Çok iyi bir film."

"Oldukça iyi," diye onayladı.

"Tamam. Seni bırakayım. Yazmam gereken bir senaryo var. Ama bir sorum daha var... Kaçınmam gereken kelimeler var mı? Küfürler ya da... başka şeyler?"

"Oh, tanrım."

On dakika sonra telefonu kapattığımda, sehpanın önüne oturup, kumandayı bir kenara itip, tanıdık bir kağıt bloğunu masaya vurdum. Joey'nin sevdikleri, sevmedikleri, aile planlaması ve tuhaflıkları hakkındaki röportajını ve benim de hayatımda büyük başarılar elde ettiğim adımların listesini geçip, boş bir sayfayı düzelttim, kalemimi hazırladım.

Elim, kafamın içinde oluşan kelimeleri zar zor takip edebiliyor, karalamalarım dağınık ve okunaklı değil. Her şeyi yazmak için elimden geleni yapıyorum, daha sonra düzeltebileceğimi biliyorum.

Bir insan her gün ölümsüz aşkını itiraf etmez. Bunu sık bir şekilde yapacağım.

Bölüm 28

JOEY

Aynada kendime bakarken takım elbisenin eteğini düzeltiyorum, kıyafetimde eksik bir şey olmadığından emin olmak için. Daha önce hiç bir oda dolusu insanın önünde açık artırmaya çıkarılmışlığım yok ama en azından fena görünmüyorum.

Kapımın çalınması beklenen bir şeydi, Brad içeri daldı ve ardından sesi yüksek ve net bir şekilde duyuldu. "Giyinmiş olsan da olmasan da, geliyorum!"

Ayakları merdivenleri tırmanıyor ve sonra karşımda, kapımda duruyor, gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşüyor.

"Kahretsin. Çıplak değilsin."

Brad, kendi takım elbisesini giymiş ve oldukça şık görünümlü bir şekilde odaya girerken, göğsümde bir şey çarpıyor. "Harika görünüyorsun dostum."

"Sen de öyle," diyor, beni baştan aşağı süzerken. "Diğer tarafını görebilir miyim?"

Dönüyorum ve Brad yaklaşıyor, elleri kıçımı okşuyor. "Çok güzel," diyor, beni sıkıca sarıyor.

"Hey, dur bakalım," derim alaycı bir şekilde. "Bu gece teklif vermeyi düşünmüyorsan ellerini çek."

O, kırılgan bir ses çıkarır. "Ürünü denemem mi yasak?"

"Hayır."

"Birazcık bile mi?" diye mırıldanır, dudakları boynumda dolaşır. Çenemin altını öper ve koklar. "Siktir, çok güzel kokuyorsun."

"Öyle mi?" diye soruyorum, kalbim hızla atıyor.

"Mm. Taze kesilmiş odun ve erkek gibi. Senin gibi kokuyorsun."

Titrek bir nefes alıp, ona dönerek yüzünü gördüm. Gözleri, o kadar berrak yeşil ki, bana gülümsüyordu. "Sen belasın," dedim ona.

O dudaklarını büküyor. "Ben iyi bir çocuk olduğumu söylediğini sanıyordum." Dudaklarımı ısıırıyorum. "Öyle olmak ister misin?"

"Bu bir tuzak soru gibi geliyor," diyor yavaşça.

Elimi uzatarak gülerek, "Hadi ama, dostum. Hayır işleri için kendimizi sunma zamanı." derim.

Hayırseverlik müzayedesini, The Strip'in hemen kuzeyindeki şehir merkezindeki bir otelin balo salonunda düzenleniyor. Neon ışıklar binanın cephesini ve her iki yanındaki neredeyse tüm iş yerlerini aydınlatıyor. Ben anahtarlarımı valeye verirken, insanlar kaldırımdan geçiyor, kumar ve diğer eğlenceler caddenin hemen aşağısında.

Lobi de neredeyse aynı derecede kalabalık, konuklar check-in yapıyor ya da gece için dışarı çıkıyor, kokteyl kıyafetleri giymiş olanlar bizim gibi balo salonuna doğru yöneliyor.

Açık çift kapıya neredeyse varmışız ki, biri heyecanla "Brad?" diye sesleniyor.

"Oh, lanet olsun," diyor Brad gülümseyerek. "İşte başlıyoruz."

"Sen *misin*?" diyor kısa boylu sarışın adam, yanındaki iki adamdan ayrılıp Brad'e atılıyor. Kim kimi daha sıkı sarıldı söylemek zor. "Seni görmek çok güzel tatlım. *Uzun zaman* oldu." Geri adım atan yeni gelen adam bana bakıyor. "Peki, lütfen söyle, yanında getirdiğin bu muhteşem örnek kim?"

Brad omzuma sıkıca sarılır. "Alex, bu Joey Delgado, benim kangurum. Ama ona öyle deme. Seninle kavga etmek istemem. Joey, bu Alex Monroe ve erkek arkadaşları. Selam Finn. Rowan."

Alex'in yanındaki iki adam Brad'in selamını karşılayarak yanımıza gelirler ve Alex beni incelerken ben de selam veririm. "Vay vay. Joey senin... *arkadaşın* mı?" diye Brad'e sorar, gözleri tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şekilde parıldarken, ben bu adamı daha önce hiç görmediğimden eminim.

Brad gülerek, "Öyle de denebilir," dedi.

Alex başını eğdi, ama başka bir çift yaklaştı, biri kahverengi kıvrıkcık saçlarını topuz yapmış, diğeri ise somurtkan, geniş omuzları takım elbisesinin ceketıyla sarılmış.

"Küçük balık," der somurtkan adam, Alex'e hitap ederken kaşını Brad'e doğru kaldırır. "Lütfen bana yine heteroseksüel bir çocuğu yoldan çıkarmadığını söyle."

"Affedersin, Huysuz Ayı," der Alex, ellerini beline koyarak. "Ne zaman ?

Sözde *Grumpy Bear* bir parmağını, sonra iki parmağını kaldırır. "Cas'ın veda partisi. Kulüpte sayısız kez."

"Teddy ve Kipp'in nişan partisi," diye ekler kıvrık saçlı olan. Grumpy bir parmak daha kaldırır.

"Kaba," diyor Alex. "Bilginiz olsun, Brad'i o adamlarla dans etmeye zorlamadım. Dixon, Niko, bu Joey, Brad'in arkadaşı."

"Komik bir hikaye," diye başlar Brad. "Meğer ben aslında st..."

"Tanıştığımıza memnun oldum," kıvrık saçlı adam Niko, Brad'in mırıldanmasını duymamış. "Hepimizi affetmelisin, gerçekten."

"Seni... bir yerden tanıyor muyum?" diye soruyorum, Alex'te olduğu gibi Niko'da da déjà vu hissi geri geliyor.

Niko sırtıyor.

"İşte geldiniz," diyor Cas, köşeyi dönerek. "İçeri gelin. Bekarlar için giyinme odasını hazırlıyoruz."

"Ooh, ne eğlenceli," diyor Alex, kollarını erkek arkadaşlarının kollarına dolayarak. "Sence ne kadar ederiz?"

"Senin paha biçilemez olduğunu düşünürsek," diyor kızıl saçlı Finn, "hiçbir fikrim yok."

"Daha sonra kesinlikle sevişeceksin, Kızıl Ayı," diyor Alex iç çekerek. "Grizzly, bu sefer ortada olmak ister misin, yoksa ben mi olayım?"

Rowan kızarır, erkekler gözden kaybolurken Brad bana sırtarak, ayak parmaklarının ucunda hafifçe zıplar. "Hazır mısın?" diye sorar.

"Her zamanki gibi."

Brad'in arkadaşlarını koridorda takip ediyoruz ve kanepeler ve sandalyelerle donatılmış büyük bir giyinme odasına yerleşiyoruz. Bir görevli bize bu geceki müzayededen ne beklememiz gerektiğini kısaca anlatıyor. Bizi sahneye çağırmadan önce her birimizi tek tek tanıtacaklar. Müzayede sırasında orada duracağız. Ve sonra, gitmeden önce, hizmetimizin kazananının iletişim bilgileri bize verilecek.

Oldukça kolay.

Beklerken elimizde şişe sularımız var, Brad kalçamızdan dizimize kadar birbirimize değecek kadar yakın oturuyor. Bacağı biraz sallanıyor.

"Ee, Joey," diyor Alex, bana meraklı bir bakış atarak. "Brad'i nereden tanıyorsun?"

"Spor salonunda tanıştık," diyorum, Brad bu insanlarla henüz açıkça ilişki kurmamış gibi görüldüğü için konuyu burada bırakıyorum. Bu insanların *kim* olduklarından bile tam olarak emin değilim. "Nasıl tanıştınız?"

"Cas fizik tedavi diploması almak için okula dönmeden önce onlarla çalışıyordu," diye cevaplar Brad, dalgın bir şekilde kapıya doğru bakarak. "Oh, Jason geldi. Hadi, seni tanıştırmam lazım."

Brad beni kanepeden kaldırır ve Alex'in kaşları havaya kalkar. Jason, ince yapılı, sarı saçlı, dağınık saçlı, vücuduna biraz büyük gelen bir takım elbise giymiş bir adamdır. Brad elimi bırakıp arkadaşına yumruğunu uzatır. Jason isteksizce yumruğunu ona çarpar.

"Tamam," der Brad ve beni ileri iterek sanki beni tanıtıyormuş gibi yapar. "Birdie, bu benim... Joey. Joey Kangaroo, benim en eski dostum. Kişisel algılama. O sadece benden önce geldi."

Jason iç çeker, ama elini uzatır, beni süzerken gözleri neredeyse keskinleşir. "Memnun oldum."

"Ben de," derim ve elini sıkarım.

"Sizlere bakın," der Brad, sesini boğuklaştırarak ikimizi garip bir kucaklaşmaya çeker. "Şimdiden en iyi arkadaş oldunuz."

"Sıkıştım," der Jason boğuk bir sesle.

"Beyler?" diye seslenir, kapının hemen içinde, inanılmaz derecede dekolte, parlak yeşil bir elbise giymiş bir kadın. "Lütfen beni takip edin, başlamaya hazırız."

Brad bizi bırakır ve herkes kapıya doğru ilerlemeye başlar. Brad'in kadının göğüslerine bakışlarını fark etmeden edemem. Brad'in normalde ilgileneceği türden bir kadın mı diye merak ederken, beklediğimden daha keskin bir kıskançlık hissedirim.

"Güzel bir kadın," diye mırıldanıyorum, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Ne yapıyorum ben? Onu mı *sınıyorum*?

Sanki buna hakkım varmış gibi. Biz... özel olabiliriz. Ama bu Brad'i benim yapmaz. Henüz değil.

Kafamın üstünde tik tak eden saati hatırlayınca sertçe yutkunuyorum. Bir ayımız neredeyse doldu, bu da Brad'e avantajlarımızı uzatmak istediğimi nasıl söyleyeceğimi bulmam gerektiği anlamına geliyor... tercihen süresiz olarak.

Brad benim yorumuma sadece omuz silkiyor, şaşkın görünüyor. "Tabii, o güzel," diye onaylıyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor. "Ama ben sadece göğüs kaslarını daha çok sevdiğimi düşünüyordum."

senin göğüs kaslarını daha çok beğendiğimi düşünüyordum."

Alex başını bize doğru çevirir ve göğsümdeki baskı, hızla sönmekte olan bir balon gibi hafifler.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

Brad göğsümü sevgiyle okşadı. "Evet dostum. Önemli olan dış görünüş değil. Seni... *sen olduğun için* seviyorum. Anlıyor musun?"

Siktir.

"Bub..."

"Geciktiğimiz için üzgünüz!" yeni bir yüz, kapının hemen dışında durarak seslenir. Başka bir adam çok daha sakin bir hızla durur. "Trafikte takıldık."

"Kesinlikle sevişiyorlardı," diyor Alex kıkırdayarak, sonra sesini yükseltiyor. "Kipperoo! Buraya gel. Sana ve Teddy'ye olanları anlatayım."

Hiperaktif bir GQ modeli gibi görünen adam sırtıyor, eli Teddy adındaki adamın elini tutuyor, her ikisinin sol yüzük parmağında altın bir yüzük parıldıyor.

Aslında bir oyuncak ayıya benzeyen adama bakarak kaşlarımı çattım. "Onu tanıyor muyum?" diye mırıldandım.

Brad burnunu çeker.

Balo salonuna vardığımızda, yeşil elbiseli hostes bizi sahnenin yanına dizilmiş birkaç sıra sandalyeye yönlendirir. Salon konuşmalarla çınlamaktadır, her yere yuvarlak masalar kurulmuştur, dekor altın ve kırmızı renklerle parıldamaktadır. Otururuz, Brad bir tarafımda, Alex diğer tarafımda. Jason tam arkamızda, Cas ise etkinlikte yardım etmekle meşgul.

"Bu çok heyecan verici," diyor Alex, ellerini ovuşturarak.

"Emil yok mu?" diye soruyor Teddy, sesi alçak ve nazik.

"Hayır, o ve Christian gelediler," diyor Alex, boynunu uzatarak. Bir "*ah*" sesi çıkarıyor ve kalabalığın içindeki uzun saçlı sarışın bir adamı işaret ediyor. Adam da ona el sallıyor. "Ama bak, Mal Henrik'le birlikte burada."

Mal, yanında oturan ve bastonunu gevşekçe tutan adama bir şey söylüyor. Gözleri bize tam olarak odaklanmamış olsa da, selam vermek için elini kaldırıyor.

"Bunlar Cas'ın eski iş arkadaşları mı?" diye Brad'e sorarım.

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, havada bir vızıltı duyulur. Hafif bir tıklama sesi duyulur ve ardından hoparlör sisteminden yükselen bir ses duyulur.

"İyi akşamlar," der sahnedeki adam, mikrofonun arkasında tertemiz siyah smokinle dururken. "Bu akşamki

girişte aldığınız broşürlerden de bildiğiniz gibi, bugün çok çeşitli gönüllü hizmetler sunuyoruz."

Tören sunucusu hoş geldiniz konuşmasına devam ederken, ben bir saniye durup Alex'e tekrar bakarım, neden tanıdık geldiğini anlamaya çalışırım. O da benim ona baktığımı fark eder ve hafızamı kurcalayan bir göz kırpma yapar. Ama ben bunu anlayamadan, ilk bekar sahneye çağrılır.

Sunucu, Dixon'ı en olumlu ve çekici özelliklerinin kapsamlı ve yaratıcı bir listesiyle tanıtır. Dixon'ın ev temizliği teklifi, sarışın Mal'ın diğer katılımcıların tekliflerini defalarca geçmesiyle oldukça çekişmeli bir açık artırma yaratır. Dixon, iş arkadaşı mı, arkadaşı mı, kim olduğu belli olmayan kişiye sekiz bin dolarlık bir teklifte bulunurken burnunun köprüsünü sıkıştırır.

"Hizmetçi kıyafeti giymem," diye Niko'ya söylenerek sahnenin yanındaki yerine geri oturur.

Niko tam otuz saniye boyunca güler.

Bu eğilim devam eder, Alex'in erkek arkadaşı Finn sahneye çıkıp web sitesi tasarımı teklifinde bulunur, Jason bir haftalık evcil hayvan bakımı teklifinde bulunur ve Alex ise on bin dolara... araba yıkama mı?

"Bu insanlar harcayacak çok paraları var," diye Brad'e fısıldarım, o da gözlerini kocaman açarak başını sallar.

Ama sonra neşelenir. "Oh, başlıyoruz."

"Sırada," diyor sunucu, "Joey Delgado var ve onu özel olarak tanıtacak olan... Brad Bradley. Bay Bradley burada mı?"

Alex'in başı endişe verici bir hızla bizim yönümüze dönerken Brad ortaya çıkar. "Soyadı *Bradley* mi?" diye sorar sarışın kız.

Brad sahneye çıkan merdivenleri koşarak çıkar ve sunucuyla fısıldayarak konuşur. Boğazını temizleyerek mikrofona yaklaşır.

"Ne yapıyor?" diye kendi kendime mırıldanırım, kalbim hızla atıyor.

"Merhaba millet," diyor Brad, geniş bir gülümsemeyle odaya el sallayarak. "Biliyorum bu biraz farklı, ama bu akşam Joey'i tanıtmaya şerefine nail olabilir miyim diye sordum. Ee, hadi başlayalım."

Brad cebinden bir kağıt çıkarır ve odadaki herkesin hafif kahkahaları eşliğinde onu havaya kaldırır. Kağıdı açar, katılımcılara bir kez daha gülümser ve okumaya başlar.

"Joey Delgado yirmi dokuz yaşında, 1,85 metre boyunda, kollarınızı dolayabileceğiniz mükemmel genişlikte ve zengin çikolata rengi saçları var."

Bir kez daha kıkırdama sesleri yükselir.

"Aman Tanrım," diye fısıldar Alex, öne doğru eğilerek.

Brad gülümser. "Çalışkan ve tutkulu biridir, yedi yaşından beri marangozluk yapmaktadır, ilk ördek heykelini kiraz ağacından oymuştur."

Vay canına. Bunu nasıl öğrendi?

"Kariyerine, ailesine ve arkadaşlarına kendini adanmış biri. Testere tozu ve okyanus kokusunu seviyor, ayrıca deniz sporlarını da seviyor. Diğer şeyi değil."

Jason arkamdan boğuk bir ses çıkarır.

Boş zamanlarında Joey spor salonunda kaslarını çalıştırmayı ve kanepesinde benimle video oyunları oynamayı seviyor. Oh, ayrıca badem alerjisi var. Yani onunla vakit geçirme şerefine nail olursanız, fındıklarınızı kilitleyin. Brad göz kırpar.

"Bu harika," diye fısıldar Alex, kalabalık yine kıkırdamaya başlar.

Brad kağıdına bakarak kısa bir süre durakladıktan sonra gözlerini kaldırdı.

Gözleri benimkilerle sadece bir saniye buluştu, sonra daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Joey hakkında sana anlatabileceğim çok şey var.

Herkese karşı güler yüzlü ve nazik biri olduğunu. Gerçekten harika bir marangoz olduğunu ve evinde onunla çalışmak için şanslı olduğunu. Hatta sana

alet kemeriyle çok yakışıklı görüldüğünü söyleyebilirim,

ki bu kesinlikle doğru." Alex hareketsiz kalır.

"Ama mesele şu ki... bunların hiçbirisi Joey Delgado'yu yeterince tanımlamıyor. Çünkü onun gülümsemesi sadece güzel değil. Güneş çıktığında, cildin ısındığında ve tek yapabileceğin şey yüzünü o ısının kaynağına çevirmek olduğunda hissettiğin o duygu gibi. Hiçbir şey o kadar iyi hissettirmemişti. O nazik, ama aynı zamanda cömert ve sabırlı ve sadece değer verdiği insanları mutlu etmek için tüm dünyasını yeniden düzenlemeye hazır. Ve tek istediğim..." Sesi boğulur, kalbim titrer, ne olduğunu anlamaya çalışırken ciğerlerim sıkışır. Brad derin bir nefes alır, parmakları elindeki kağıdın kenarını okşar. "Tek istediğim onu da mutlu etmek. Çünkü o tanıdığım en iyi insanlardan biri."

"Aman Tanrım," diye fısıldar Alex, gözlerini kocaman açarak bana bakar. "O... Siz ikiniz..."

O anda, birbiriyle hiç alakası olmayan iki şey aynı anda olur.

Alex'in Brad'in arkadaşı olmanın ötesinde kim olduğu aklıma geldi. O, Elite 8 Studios'ta porno yıldızı olan Tink. Aslında bu adamların birçoğu orada çalışıyor. Dixon, Niko,

Teddy. Cas da Himbo olarak çalışıyordu. Ve bu şimdiye kadar aklıma gelmemişti.

Ama bu farkındalık dikkatimi uzun süre çekmiyor. Çünkü Brad hafif bir şaşkınlık sesi çıkartıyor ve parmağına bakıyor.

"Oh," diyor mikrofona. "Bu kan." "Oh lanet," diyor Jason arkamda.

Brad gergin bir şekilde kıkırdar, 5k'daki konuşmamız yüzüme bir tokat gibi geri dönerken rengi hızla solmaya başlar.

"Yanımdaki kadın düştü ve dizini sıyırdı. Ve hepsi bu kadardı dostum.

Ben de çekilmek

zorunda

kaldım." "Bekle,

neden?"

"Kan," dedi. "Kan görmeye dayanamıyorum."

"Bu, şey... Hay aksi," diyor Brad gerçek zamanlı olarak. "Joey?"

Ben çoktan koltuğumdan kalkmışım, Brad'in dizi altından kayarken kalabalık topluca bir çığlık atıyor. Sahneye ulaşmam bir saniye sürerken kalbim gırtlacağıma kadar çıkıyor. Ve ben ne atılırken Brad yere yığılıyor.

Bölüm 29

BRAD

"Günaydın Greg," diye mırıldanıyorum, uyanırken hareket ediyorum.

"Sabah değil, dostum," tanıdık bir ses, yumuşak ve tatlı bir sesle diyor. "Ve o Greg değil. Sadece bir mikrofon."

Hareketsiz kalıyorum, vücudumun altındaki sert yüzeyi ama başımın altındaki sıcaklığı hissediyorum. Gözlerimi açıp bakınca, Joey'nin bana gülümsediğini görüyorum, başım görünüşe göre onun kucağında.

"Sahne miyiz?" diye
fısıldadım. Yavaşça başını
salladı.

"Herkes bize bakıyor
mu?" Yine yavaşça
başını salladı.
İnlerim.

"Aman Tanrım, iyi misin?" diye soruyor Alex, sarışın bir bulut gibi yanımda belirliyor. Bir saniye sonra Jason da orada, endişeyle bana bakıyor. Seyircilerin mırıldandığını duyabiliyorum, ama sunucu o anda eğilip düşen mikrofonu alıyor.

"Pekala millet," diyor, gürültüyü keserek. "Görünüşe göre Bay Bradley iyi olacak. On dakikalık kısa bir ara verelim, sonra müzayedeye devam edelim."

"Ne oldu?" diye Joey'e soruyorum, kalabalığa bakmazsam onların orada olmadığını varsayabileceğime karar veriyorum.

"Kağıt kesiği oldu," diye cevaplar Jason, Joey ise alnımdaki saçları geriye doğru tarar.

"Ve bayıldın tatlım," diye ekliyor Alex.

"Evet," diyorum yavaşça, oturur pozisyona geçerek. Joey, görüşüm bulanıklaşırken sırtımı ovuşturarak bana yardım ediyor. "Kan görmeye dayanamıyorum."

"Al," diyor Cas, sahnenin yanında belirerek. Joey'e bir kutu meyve suyu atıyor, Joey onu yakalayıp pipeti açıyor ve kutunun üstüne takıyor. "Yiyecek bir şeyler getirip döneceğim."

Joey bana meyve suyunu uzatır, Cas ise atıştırmalık bulmak için ayrılır. Parmaklarıma bakmamaya kararlı bir şekilde birkaç yudum alırım.

"Parlak zırhlı şövalyenin bu kadar hızlı olması iyi bir şey," diyor Alex, beni ve Joey'i anlamlı bir ifadeyle bakarak. "Kafanın sahneye çarpmasını engelledi."

"Küçük bir merhamet," diye mırıldanıyorum, bayıldığımda yaptığım konuşmayı hatırlayarak. *Siktir*. Bitiremedim bile. "Uh, kurtardığın için teşekkürler, Joey-roo."

O benim enseme sıkarken, etrafımızda konuşmalar devam ediyor.

"Uh... Acaba biraz daha az kalabalık bir yere geçebilir miyiz?" diye soruyorum.

Joey hemen başını sallar, ayağa kalkar ve bana elini uzatır. Yanımdaki sahnede konuşmamı görürüm ve onu alıp, Joey beni ayağa kaldırmadan önce kağıdı cebime atarım.

"Bir yara bandı bulacağım," diye mırıldanır Jason, önümüze geçerek aceleyle uzaklaşır.

Alex sahneden inerken yanımızda kalır, porno yıldızı ekibinin geri kalanı geçerken bana endişeli bakışlar atar. Onlara güven verici bir gülümseme ve el sallayarak cevap veririm, sonra balo salonunun köşesini dönüp daha önce bulunduğumuz giyinme odasına doğru yöneliriz.

İçeri girince Joey beni kanepeye oturtur. Ben meyve suyum içirim, Alex su almaya gider.

"İyi misin?" diye sorar Joey, Jason'ın dönmesini beklerken parmağıma yedek bir peçete sararken.

"Utanç verici," diye itiraf ettim. "Ve biraz başım dönüyor. Onun dışında iyiyim. Açık artırma tanıtımını mahvettiğim için üzgünüm."

"Hey, ben onu dert etmiyorum," diyor, elini uyluklarımın üzerine koyup hafifçe sıkıyor. "Aslında, ben... Söylediklerin hoşuma gitti. Benim hakkımda söylediklerin."

"Öyle mi?"

"O ördeği oyduğumu nasıl öğrendin?" "Annen. Neredeyse her gün konuşuyoruz."

"Tabii ki konuşuyorsunuz," diye mırıldanıyor gülümserken. Beni izlerken ifadesi biraz dalgınlaşıyor. "Bütün bunları gerçekten kastettiniz mi?"

Nefes alıyorum, kalbim hızla atıyor ve elim, konuşmamın geri kalanının bulunduğu cebimde boş boş dolaşıyor. "Ben, şey..."

"İlk yardım çantası buldum," diyor Jason, odaya girerken istemeden bizi bölüyor. Kanepenin önüne çömeliyor, elini uzatıyor. Elimi uzatıyorum ve o benim küçük yarama bakarken gözlerimi başka yere çeviriyorum.

"Su ve atıştırmalık," diyor Alex, küçük grubumuza katılan bir sonraki kişi. Eşyaları Joey'e uzatıyor. "Dışarı çıkmam gerek, ama daha sonra biraz konuşmamız gerekecek, *Bay Bradley*."

Küçük sarışın meydan okurcasına kaşlarını kaldırır ve ben gülerek homurdanırım. "Kılıç dövüşüne olan yeni ilgimden mi bahsediyorsun?"

Alex'in ağzı açık kalır, yüzünde saf bir sevinç ifadesi belirir. "Evet, onu kastediyorum! Bu ne zaman oldu, tatlım? Bana her ayrıntıyı anlat."

"Şey," diye başladım, düşünerek, "önce Joey'nin hamsi balıkları vardı. Ya da belki de sperm oluşu fantezileriyle başladı? Bakın..."

"Aman *Tanrım*," diye inler Jason, ilk yardım çantasını kapatmadan önce elime sertçe vurur. "Hazırsın."

"Sonra konuşuruz," Alex kapıya doğru giderken neşeyle tehdit eder. "Unutma. *Her. Tek. Ayrıntıyı*."

Elini veda etmek için sallıyor ve ben Jason'a dönüyorum.

"Yaşayacak mıyım?" diye soruyorum.

"Henüz belli değil," diye mırıldanır arkadaşım.

"Demek... bir sürü yetişkin film yıldızı tanıyorsun," diyor Joey, dudaklarını kıvrarak. "Harika adamlar," diyorum ona. "Cas eskiden..."

"Evet, bunu bu akşam öğrendim," diyor.

"Bak, Birdie," diyorum, lavaboda ellerini yıkayan Jason'a. "Senin sevgilinin..."

"Bu cümleyi bitirmeye cesaretin var mı?" diye homurdanır. "Biraz sahiplenici," diye Joey'e fısıldarım.

Jason bana sert bir bakış attı.

"*Eyvah*. Tamam," diyorum, ellerimi çırparak. "Şu pideyi ve humusu bitireyim, sonra da oraya geri dönüp bedenlerimizi satmaya devam edelim. *Hizmetlerimizi*. Kendimizi hayır işi için satacağız. *Frick*. Ne demek istediğimi anladın."

Müzayedenin geri kalanı sorunsuz geçer. Joey, muhtemelen benim muhteşem konuşmam ve ardından bayılmam sayesinde, tadilat hizmetleri için şaşırtıcı bir şekilde yirmi beş bin dolar toplar. Biraz hayran kalmış görünüyor, ama ben hiç şaşırmadım.

İnsanları ne kadar kolay cezbedtiğinin farkında değil bence, tıpkı tarçınlı çöreklerin kokusu ya da durup bakmadan edemeyeceğiniz o kocaman ayçiçekleri gibi. Ve *vay canına!* Ben onun arısıyım!

Törenin sunucusu kapanış konuşmasını yaparken ona fısıldıyorum. "Hey. Joey. Joey-roo. Bana polenlemek ister misin?"

Yavaşça bana döner.

"Bilirsin," diyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Senin *stameninle*. Ben biraz..." parmaklarımı sallıyorum, "ve sen bana ayçiçeği tohumunu vereceksin."

Alex, Joey'in yanından eğilip bana bakar.

"Belki de... erkek organlarımızı sonra konuşmalıyız?" diye önerir Joey.

Ben burun kıvrırım. "Ben arıyım dostum. Çiçek değil. Bu senaryoda benim stamenim yok."

"O zaman nasıl tozlaşacağım... Biliyor musun? Boş ver. Cevap evet olacak," diye kabul eder Joey.

Yumruğumu sıkıyorum.

"Harika," diye fısıldar Alex.

Hayırseverlik müzayedesini kalabalığı dağılmaya başlarken, Cas her birimize bağışçılarımızın iletişim bilgilerinin yazılı olduğu bir kart verir. Benim kazananım Eugenia Davis. Dürüst olmak gerekirse, o iyi bir kucaklamaya ihtiyacı olan türden birine benziyor. Umarım kucaklaşma seansımız ona yardımcı olur.

"Acıktın mı?" diye Joey'e soruyorum. "Geç olduğunu biliyorum, ama canım hot dog çekiyor." Dudakları seğiriyor. "Tabii. Eve giderken hot dog alabiliriz."

Ev. Bu hoşuma gitti.

Ancak ikimiz de bir adım atamadan, küçük bir vücut bana çarptı. "*Ee,*" dedi Alex, sırtıma asılarak beni boğazlarken. "Arkadaşlarla konuştuk ve sana büyük bir eşcinsel coming out partisi düzenlememiz gerektiğine karar verdik. Ne dersin? Hoşuna gitti mi?"

"Biz mi?" Nefes almakta zorlanmama rağmen gülümseyerek soruyorum.

Alex'in gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyorum. Jason ve Cas çıkmaya başladığında Alex ve Elite 8 Studios'un diğer oyuncular ve ekibiyle tanıştım ve Alex'in her şeye burnunu sokan bir adam olduğunu anlamam çok uzun sürmedi.

Onun bu tür yaramazlıklarını hiç de umursamıyorum.

"Peki," diye sinirli bir ses tonuyla cevap verdi. "Kararımı verdim. Benim hatamdı. Mutlu musun? Tabii ki, eğer gerçekten açılmadıysan, buna açılma partisi dememize gerek yok tatlım. Senin rahatın her şeyden önce gelir."

Aynı zamanda inanılmaz derecede cömert.

"Eşcinsel olduğumdan eminim," diyorum ona. "Bunu duyurmuş falan değilim ama. Bekle... İnsanlar bunu yapar mı? Kart göndermeyi mi yapmalıyım?"

Joey gülünç derecede sevgi dolu bir ifadeyle bana bakıyor, bu ifade beni otomatik olarak ona gülümsetiyor.

Alex kıkırdarak güldü. "Lütfen gönder," dedi, sırtımdan kayarak. "Parti mi?"

"Ben varım," diye kabul ediyorum. "*Aman Tanrım*, bekle. O şeker penis kolyeleri tekrar alabilir miyiz? Cas'ın veda partisinde dağıttığın kolyelerden? O minik penisler çok lezzetliydi."

"Tatlım, sana yiyebileceğin kadar penis alacağım," diyor Alex ciddiyetle.

"Yani... Ağzıma çok fazla sığdırabilirim dostum. Sözlerine dikkat et."

Gülümser ve Joey parmaklarını benimkilerle birleştirir. Kalbim bir an durur.

"Sana ayrıntıları gönderirim," diyor Alex ve son bir kucaklaşma için kolları bana dolanıyor, ben de seve seve karşılık veriyorum. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor. "Umarım o senin ruh ikizin olur. Bunu hak ediyorsun Brad."

O geri çekilirken boğazım düğümlenir, ona gülümser ve başımı sallarım. Alex bana el sallayarak erkek arkadaşlarının yanına zıplar.

Joey elimi sıkıyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diye iç çekiyorum. "Hadi eve gidelim."

Balo salonundan çıkarken arkadaşlara hızlıca veda ediyorum. Jason gözlerimi yakalıyor, elini kulağına götürüp "*beni ara*" diyor. Ona başımı sallıyorum ve Joey ile birlikte kapıdan çıkıyoruz.

Otelin dışında, sokak lambaları ve neon ışıklar dışında her yer karanlık. Joey ve ben onun kamyonetinin gelmesini beklerken, şehrin her zaman var olan karmaşası kulaklarımda sürekli bir gürültü oluşturuyor. Onun evine vardığımızda, smokinlerimize ketçap veya turşu sosu dökmememiz için hot dog'larımızı yemek odasında yememizi önerir. Görünüşe göre, kanepede komando gibi yemek yemek için fazla şık giyinmişiz, ama *sorun* değil.

Duvar kaplamaları odanın loş ışığında beyaz bir parlaklıkta. Onlara bakınca, onları yenilemek için geçirdiğimiz hafta sonu aklıma geliyor ve bu da yüzüme bir

gölümseme getiriyor. Joey'i düşünmek genelde böyle yapar.

"Proje listesinde sırada ne var?" diye soruyorum, çantamdan bir sosisli sandviç çıkarıyorum.

Joey tek kaşını kaldırıyor. "Bub, sana daha önce de söylediğim gibi, çıplak olarak tadilat yapmıyorum. Sadece alet kemeri takmak güvenli değil."

"Hayır," diyorum gülerek, ama bu konuyu kaç kez gündeme getirdiğimi düşünürsek, onun aklının oraya gitmesini suçlayamam. "Sadece bir sonraki adımda ne yapabileceğimizi merak ediyorum."

Dudakları köşeden yukarı doğru kıvrılır. "Yine yardım etmek mi istiyorsun?"

"İzin verirsen," diyorum ciddi bir şekilde. "Fark etmediysen, mezura kullanmakta oldukça iyiyimdir."

"Greg ve ben bunun çok iyi farkındayız." Burnumdan soluyorum.

Bir saniye düşündükten sonra Joey, "İstersen gelecek hafta sonu veranda süpürgeliklerini değiştirebiliriz," diyor.

Gölümserim. "Anlaştık."

Joey ve ben üst kata çıktığımızda, ben bitkin düşmüş durumdayım. Onun soyunmasını izlerken, bir kanguru gözlemcisi gibi manzarayı içime çekiyorum. Külotlu poposunun ortaya çıkmasıyla içimden hafif bir iç çekiş geliyor. *İşte bu.*

Joey yatakta ilk uzanan kişi olur ve göğsünü okşayarak beni davet eder. Onun yanına atlarım, başımı onun rahat göğsüne koyduğumda kaslarım erir. Joey'nin cildi yanağımın altında sıcaktır ve ben elimi onun karnında gezdiririm. Parmakları saçlarımı ritmik bir şekilde tarar, odadaki tek ışık Joey'nin komodininin üzerindeki lambadır.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi sessiz. "Evet," diyorum. "İyiyim. Sadece yorgunum."

"Beni rahatsız etmiyor," diye mırıldanır.

"Ne dedin?" diye soruyorum, başımı kaldırıp ona bakmak için.

"Birini kucaklaman," diyor, önceki soruma cevap vererek. "Yalan söylemeyeceğim, biz birlikteyken başka birini takip etmeni istediğimi söylemeyeceğim. Erkek, kadın, kim olursa olsun. Ama... Kendin olmayı bırakmanı istemiyorum, dostum. Ve sana güveniyorum. Bu yüzden, sana ihtiyacın olan rahatlığı sağlayabilecek kişi olmayı umut etsem de, başkalarını rahatlatmamanı istemeyeceğim. Çünkü o zaman senden değişmeni isterim. Ve bunu asla yapmam."

Joey'nin sözleri içime işlerken kalbim hızla atıyor, kulaklarımda ağır bir uğultu duyuyorum. Gözleri, lamba ışığında karanlık olsa da, sıcaktır. Her zaman çok sıcaktır.

"Teşekkür ederim," diyorum, bunun yeterli olmadığını bilerek.

Birinin sana defalarca, seni olduğun gibi sevdiğini söylemesi... Seni olduğun gibi *kabul etmesi*, hatta belki de sevmesi...

Bunun için nasıl teşekkür edersin?

Yanağımı Joey'nin kalbinin üzerine koyuyorum, nabızı düşüncelerimin metronomu gibi. Joey yanımda olduğunda her zaman olduğu gibi, damarlarımdan yumuşak bir *arzu* akıyor. Yanımda uzanan vücudunun farkındalığı. Dudaklarının çok yakın olduğunun farkındalığı. Birkaç seçkin dokunuş veya kelimeyle onun gülümsemesini görebileceğimi, kahkahasını duyabileceğimi, inlemesini sağlayabileceğimi bilmenin farkındalığı.

Ama şimdilik, böyle kalmaktan memnunum. Onun tarafından kucaklanmaktan. Karşılığında onu kucaklamaktan ve yakınımda tutmaktan. Birini istemenin birçok yolu olduğunu düşünüyorum. Ve elbette, Joey'nin beni antihistamin almam gerekecek kadar polenle kaplamasını istiyorum. Ama şu anda, bu gece için, bu fazlasıyla yeterli.

Rahatlık ve gerçek güvenlikten yoksun bir çocuk için bu her şey demek.

Bu gece planladığım gibi gitmedi. Pantolonumun cebinde yanıp tutuşan o kelimeleri okumayı bitiremedim. Joey'i ayaklarından kaldırma girişimim, benim kendi ayaklarımdan düşerken onun beni yakalamasıyla sona erdi.

Ama sorun değil.

Hayat tökezlemelerle dolu, değil mi? Önemli olan pes etmemek.

Brad'in Kendini Bulma ve Aşık Olma Rehberi'nin sekizinci adımı:

Hayallerinden asla vazgeçme.

Otuz günümüz neredeyse bitti. Ama bu ay Joey ile geçirdiğimiz zamanın, gelecek daha nice günlerin ilki olmasını umut ediyorum. Sadece onun da benimle aynı şeyi isteyip istemediğini sormam gerekiyor.

Bir ömür boyu

faydalar. Bir ortaklık.

Aşk.

Ve sanırım bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Bölüm 30

JOEY

"Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" diye sesleniyorum.

"Hayır," diye bağıyor Brad aşağıdan, işten eve geldiğim anda ortaya çıkıp beni merdivenlerden yukarı itekleyen ve duş alıp gece çıkmak için giyinmemi emreden bir komutan gibi davranan biri için fazlasıyla neşeli bir sesle.

Duşa benimle birlikte girmemesi yeterince tuhaftı. Bu gecenin tam olarak ne olacağını bana söylemeyi reddetmesi? Bu beni fazlasıyla meraklandırdı. Brad'le ilgili her şey olabilir.

Espresso ve krem şanti için özel bir kahve almaya gitmek.

Stadyumdaki kalabalığa su sporlarına olan sevgimi ilan etmek. Hatta, bildiğim kadarıyla köpekbalığı kafesine girmek bile olabilir.

Ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum, ama Brad'e güveniyorum. Bu yüzden dolabıma gidip bir gömlek alıyorum.

Kapıyı açtığım anda, donakaldım. "Uh, bub?" diye seslendim. "Neye bakıyorum ben?"

Brad'in merdivenleri koşarak çıktığını ve tuhaf bir bip sesi duyduğumu duydum. Yatak odasına girip çivi bulucumu eline aldı ve cihazı önümde sallarken ses çıkardı. *Bip, bip, bip sesleri* giderek yoğunlaştı.

"Seni buldum," diyor zaferle.

"Saçmalıyorsun," diyorum ona, gülümsememi engelleyemeden. "Bunu alet çantamda mı buldun?"

"Evet."

"Sen onu çıkarmadın..."

"Hayır, yine matkabınla oynamıyordum," diyor, dudaklarını bükerek. "Geçen seferden sonra duvarı hala tamir etmemiz gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Mhm," diyorum hafifçe.

"Tetiği çektiğimde dönmeye başlayacağını bilmiyordum!" diye savunur. "Emniyetin açık olduğunu sanmıştım."

Ben burun kıvrarak dolabı işaret ettim. "Bu ne?"

Brad hemen neşelenir. "Oh, o senin eşya rafın dostum! Tüm çantalarını koyabileceğin bir raf. Onları düzenli ve temiz tutar. Güzel, değil mi?"

"Tabii," diyorum yavaşça. "Ama, uh, ne zaman bu kadar çok aldım?"

Brad'in dediği gibi, *bel* çantası *rafında* düzgün sıralar halinde bir düzine bel çantası var. Bildiğim kadarıyla, sadece iki tane vardı.

"Biraz fazla alışveriş yapmış olabilirim," diyor Brad. "Ama güzel görünmeyi hak ediyorsun, bebeğim."

Karnımı okşadı, bel çantalarını sevgiyle incelerken dokunuşu uzun süre kaldı.

Hain kalbime kes şunu demiyorum bile.

"Bu gece bir tane takmalı mıyım?" diye soruyorum, askıdan bir gömlek alıp omuzlarıma geçiriyorum.

Brad, uzun bir "ehhh" sesiyle tereddüt ediyor, kararsız görünüyor. "Yani, burası pek çanta takılacak bir yer değil. Ama... Senin popon, dostum."

"Yarın taksam nasıl olur?" diye öneriyorum, gömleğimin düğmelerini ilikleyerek. "Sen karar ver."

"*Ooh*, 'seksi sürtük' olanı," diyor heyecanla, önceki üzüntüsünü unutmuş. "Hayır, bekle. Tie-dye olanı. *Hayır*. 'Havalı baba'. Kesinlikle o olsun. Sen tam bir DILF'sin dostum."

"Ben... baba bile değilim," diyorum.

O *pshts* diyor. "Henüz değil, belki."

Kalbim durduğundan eminim.

"Gitmeliyiz," dedi Brad, telefonunda saati kontrol ederek. "Hazır mısınız?"

Tanrım.

"Umarım," diye mırıldanıyorum.

Brad bizi şehre götürürken, radyodaki müziğe eşlik ederek parmaklarını direksiyona vurur. Bu gece gözlerinin rengiyle neredeyse aynı renkte uzun kollu yeşil bir gömlek giymektedir ve bana

bana aniden gülümsediğinde, onu ilk gördüğümdeki gibi yine aynı şekilde etkileniyorum.

O zaman nefesimi kesmişti. O gülümseme. Gülüşü. Beni bir mıknatıs gibi kendine çeken, kanımdaki demiri çağırarak ona yaklaşmamı ve kim olduğunu öğrenmemi sağlayan tavrı.

Hâlâ nefesimi kesiyor. Sanırım hep öyle olacak.

Brad, kendi dairesinden çok uzak olmayan bir otoparka giriyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum.

"Video oyunu oynamak için senin evine mi gidiyoruz?" diye soruyorum.

O burun kıvrır. "Hayır. Bunun için senin evinden çıkmamıza gerek kalmazdı."

"Spor salonu mu?"

"Dostum. Spor salonunda kesinlikle poponu sergileyebilirdin. O değil. Sadece... bana güven, tamam mı?"

"Her zaman," diyorum ona.

Cevap olarak gülümsemesi, beklenmedik bir yumruk gibi.

Brad, otoparktan çıkıp kaldırımında bu caddedeki birçok dükkânın önünden geçerken, ikimiz de tipik akşam kalabalığının arasında dolanırken, giderek daha fazla kıpırdanmaya başlar. O... gergin görünüyor. Bu da beni gerginleştiriyor.

Sonunda Brad yavaşlar ve ben tanıdığım bir binaya bakarım. Bu, ilk randevumuzda onu götürdüğüm steakhouse. Ya da, en azından benim ilk randevumuz olduğunu *sandığım* yer.

Brad restoranın önünde durur, henüz içeri girmez. Bakışları bana, yana, sonra tekrar bana kayarken kalbim biraz düzensiz atmaya başlar.

"Şey," diyor, bir elini diğerinin içinde çevirerek. "Hatırlıyor musun bilmiyorum, ama bu... bennies olayını başlatalı bir ay oldu."

Nefesim kesildi, göğüs kafesimin altında bir baskı hissettim. Yavaşça nefes verdim.

"Ve, şey... Bu konuyu çok düşündüm," diye devam ediyor Brad. "Yaptıklarımızı, nasıl tanıştığımızı. Ve... geleceği."

"Öyle mi?" diye soruyorum, sesim kısık.

Nefesini bırakır ve omuzlarını dikleştirir, gözlerime doğrudan bakar. "Senin için bir randevu ayarladım, Joey. Rezervasyon senin adınla yapılmış."

İçimde yavaşça bir dalgalanma hissediyorum. "Ne?"

"Bu adamı gerçekten seveceksin," diyor Brad, sözlerinin beni nasıl mahvettiğinin farkında olmadan. "Tüm kriterlerini karşılıyor, yeşil gözleri bile. Sana doğru kişiyi bulacağıma söz vermişim, hatırladın mı? Bence bu adam doğru kişi olabilir."

"Ben... *Ne?*"

"Ne, ne?" diyor, çekingen gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşüyor. "Brad, ben... Hayır."

"Ha?"

"*Hayır*," diye tekrar ediyorum.

"Ama kim olduğunu bile görmedin," diyor, sesi neredeyse çılgınca bir hal alıyor.

"Kimin olduğu umurumda değil," diye karşılık verdim. "Ben... *istemiyorum*."

Bu sefer, Brad neredeyse incinmiş gibi seslendi: "Ne?" "Ben..."

Sinirli bir ses çıkardım, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki sanki derimin altında bir davul çalıyor gibiydi. Arkanı dönüp tekrar döndüm, Brad'in geniş, yeşil gözleri midemi sıkıştırıyordu. Öfkemi çok aşan korkum, sesimin kısık çıkmasına neden oldu.

"Bunu konuşacağımızı söylemiştik. *Bizim hakkımızda*. Bir ay geçtikten sonra durumu yeniden değerlendireceğimizi. Yani... ne oluyor lan, dostum?"

"Joey," diye fısıldadı.

"Hayır, beni bir kelime bile etmeden bir sonraki adama devredemezsin.

Sen ve ben varız. Bu konuda aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum." "*Öyleyiz*."

"O zaman neden benden o kapıdan girip, sen olmayan bir adamla randevuya çıkmamı istiyorsun? Onları istemiyorum. Hiçbirini. İstedğim tek kişi, aylardır istediğim tek kişi sensin."

"Joey," diye tekrar söylüyor, ama sözler çoktan dökülmeye başlamış ve durdurmak mümkün değil.

"Hiçbiri *senin* yeşil gözlerine sahip değil, Brad. Hiçbiri geceleri bana sarıldığında aynı şeyi hissettirmeyecek. Hiçbiri benim ihtiyacım olan şey olamaz çünkü ben zaten *sana* aşığım. Seni seviyorum, tamam mı? Yani hayır. Bana yerleşmememi söyledin ve ben sevdiğim adamdan başka kimseye yerleşmeyeceğim. Savaşmadan senden vazgeçmeyeceğim, anladın mı?"

Brad'in yavaşça beliren gülümsemesi beni bir an için hazırlıksız yakaladı. Neden gülümsediğini anlamadım, ama sonra şöyle dedi: "*Joey*. O benim. Randevum benim."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "*Ne?*"

"Sen oturduktan sonra içeri girecektim," diye açıklıyor, eli kolumdan yukarı kayıyor. "Sevimli olmaya çalışıyordum."

"Bana kalp krizi geçirtecektin," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, gözleri kısa bir süre kapandıktan sonra tekrar bana baktı. "Beni seviyor musun?"

Kahretsin.

"Evet," diyorum, sinirlerim paramparça olmasına rağmen.

"İyi," diyor kararlı bir sesle. "Çünkü ben de sana aşığım dostum. Ve senin de aynı şekilde hissetmemek, yapmaya çalıştığım bu büyük jesti gerçekten mahvederdi."

Acı dolu bir kahkaha attım ve Brad beni kendine çekti, eli boynumun yanına yerleşti.

"Seni başka biriyle istemiyorum, Joey. Ben de başka biriyle olmak istemiyorum. Bu işi batırdığım için üzgünüm, ama sana otuz günün benim için yeterli olmadığını söylemeye çalışıyordum. Seninle ilgiliyse, yeterli değil. Eğer sen de istersen, *tüm* günlerini seninle paylaşmak isterim. Her şeyi her zaman doğru yapacağıma söz veremem. Yani, şu anki durum gibi. Ama her zaman elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verebilirim. Çünkü sen buna değersin. Sen benim kanguru bebeğimsin. Ve izin verirsen, senin boomer'ın olacağım."

"Siktir, dostum," diyorum boğuk bir sesle, rahatlamam yoğun bir sevinç ve fiziksel olarak acı verecek kadar büyük bir sevgiyle karışıyor. "Benim babam olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Uh..." diyor yavaşça, alaycı tonumu anlamamış gibi. "Bu senin hoşuna giden bir şey mi, dostum? Çünkü senin fanteziler listende bunu hatırlamıyorum. Ama kesinlikle deneyebilirim!" Boğazını temizliyor, yüzüne taktığı ciddi maske dudaklarımı titretiyor. "Daha sonra uslu durup benim sikimi alacak mısın, evlat?"

Aman Tanrım.

"Seni çok seviyorum," diyorum ona.

Brad gülümser. "Ben de seni seviyorum dostum! Bu, ömür boyu dost olacağımız anlamına mı geliyor? Aynı adamın iki yarısı gibi mi? Sen benim bro-nilla milkshake'im ol, ben de senin..."

Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde Brad şaşkın bir ses çıkarır, ama sonra o da aynı şiddetle beni öper, elleri gömleğimi çeker, ben de ellerimi onun başının arkasına koyar ve onu hafifçe steakhouse'un dışına doğru iterim. Nefesim ciğerlerime sığmayacak kadar genişmiş gibi hissediyorum, gözlerim dökülmeyen gözyaşlarından yanıyor. O, duyularımı kaplayan okyanus dalgası, dudakları güneş gibi sıcak

güneş gibi sıcak, onun mutluluğu benimkiyle birleşince beni ağırlıksız bırakıyor ve sadece ona boğuluyorum.

O, istediğimi bilmediğim, asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm ve bırakmaya dayanamadığım her şey.

Brad'i duvardan çekip kollarımın arasına aldım. Şaşkın bir ses çıkardı, ama dudakları benimkilerden ayrılırken bu ses hızla bir kıkırdamaya dönüştü.

"Benimle kalacak mısın, bebeğim?"

Sorum üzerine gülümsemesi genişledi ve kollarını açtı. "Evet, Johnny. Çünkü ben... *haaad...*"

"Oh, tanrım."

"...hayatımın..."

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "...hayatımın, ve ben..."

"Dostum," diye bir adam yanımızda durarak sorar. "*Dirty...*" "*Dirty Dancing*, dostum, tabii ki!" Brad elini uzatarak cevaplar.

Adam avucunu çırpır. "İyi film."

Adam uzaklaşır ve Brad bana döner, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. "Gördün mü? Herkes anlıyor."

Gülmemek elde değil, o kadar etkilenmişim ki Brad'in benden bir santim bile uzaklaşacağı yere geri kaymasına izin vermekte zorlanıyorum. "Bilgin olsun," diyorum, "bana Johnny demen hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum, çünkü bu benim amcamın adı."

O yüzünü buruşturuyor. "Evet. Dürüst olmak gerekirse, Baby'den çok Bub'ı seviyorum. Daha iyi, anlarsın ya? Çünkü bizim."

"Evet," diye cevap veriyorum, Brad'in şakağına öpücük kondururken kalbim sıkışıyor. "Eve gidelim mi, bub? Steakhouse'a başka bir gece gideriz, olur mu?"

"İyi fikir, Joey-roo. Ama önce yapmam gereken bir şey var." "Neymiş o?" diye dikkatlice soruyorum.

"*Her şeyi sana borçluyum,*" diye bağırır Brad ve parmaklarımızı birbirine geçirir. Elimi sıkıca tutar ve beni hızlı adımlarla kaldırımında sürükler. "Siktir, böyle daha iyi."

Brad ve ben kapımın eşiğine adımımızı atar atmaz, o hemen üstüme çulllanır. Dudaklarımız birbirine kenetlenmiş halde koridorda sendeleyerek ilerleriz, ben çok uzağa gitmeden ön kapıyı tekmeleyerek kapatırım. Brad beni de peşinden sürükleyerek merdivenlere doğru yönelir, ama ben tırabzanı tutarak hızımızı keserim.

"Bekle," diyorum, nefes alıp vererek. "Bir şey almam lazım." Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Halat mı?"

"Hayır... ip değil. Hayır."

"Kelepçeleri buldun mu?"

Hareketsiz kalırım. "Evimde kelepçe mi var? Nerede?"

Brad alaycı bir şekilde güler. "Evet, sanki sana söylemişim gibi."

"Ne..." Durup başımı sallarım. "Hayır. Hayır. Konudan sapıyorum. Sadece... yatak odasında beni bekler misin?"

Brad bir adım geri çekilir, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardır. "*Ooh*, seni beklemek. Sapıkça. Hoşuma gitti."

"Bu nasıl sapıkça?" diye yavaşça sorarım.

Merdivenlerden bir basamak daha yukarı çıkar ve bana göz kırpar.

"Tanrım. *Lütfen* ben yukarı çıktığımda tuhaf bir şey yapma," diye yalvarırım.

Daha da sert bir şekilde göz kırpar ve dönüp merdivenlerden yukarı koşar.

"Siktir," diye mırıldanırım ve garaja doğru yönelirim. "Neden ona takıldım ki?"

Aradığımı çabucak bulurum ve soyunurum, kıyafetlerimi kapının yanında bir yığın halinde bırakırım. Sonra derin bir nefes alıp merdivenlerden yukarı çıkarım.

Yatak odamın kapısını yavaşça açtım, neyle karşılaşacağımı düşünerek biraz korkmuştum. Meğer Brad, çıplak bir şekilde yatakta diz çökmüş, elinde bir bel çantası tutuyor ve onu açık avucunda bir kırbaç gibi sürüklüyordu. Birbirimizi gördüğümüzde ikimiz de donakaldık.

"*Vay canına*," diye nefes nefese söylüyor Brad. "Sen... Alet kemeri ve... Çıplak. *Joey*... Sen fahişe bir marangozsun."

"O bel çantasıyla ne yapıyorsun?" diye sormak zorunda kaldım.

Çantayı yataktan atar. "Hiçbir şey. Hiçbir şey. Buraya gel ve beni del, dostum!"

"Bunu kesinlikle yapabilirim," diye kabul ediyorum, Brad'in bakışları üzerimde dolaşırken, arzusu hissedilir bir şekilde, sikim titriyor. "*Ya da*. Daha önce duşta ekstra temizlenmek için zaman ayırdım, yani, eğer istersen..."

"Seni sikebilirim," diye fısıldadı. Başımı salladım ve yatağa doğru adım attım.

"Evet. Evet. O," diyor Brad, bana uzanarak. "Neden bu kadar uzaktasın lan?"

Gülerek, Brad'in beni kendine çekmesine izin verdim ve dudaklarımız birbirine değdi. Dudaklarıma inleyerek, parmakları karnımdan aşağı kayarak

Çıkardığı ses boğuktu, penisi karnıma bastırıyordu.

"Joey," diye nefes nefese söylüyor.

"Evet?" diye mırıldandım, avuç içlerimle onun kıcını okşayarak. "Bu yatağa uzanacağım," dedi.

"Tamam mı?"

"*Sen* de bu yatağa çıkacaksın." "Tabii."

"Sonra da beni kral yapacaksın."

Yüzümdeki şaşkınlık belli olmalı ki Brad, ben sormadan devam ediyor.

"Beni tahtın gibi gör, kral, ve lanet olası yüzüme otur."

Beni saran şehvet dalgası beni inlemeye başlattı, sikim Brad'in uyluğuna sürtünüyordu.

"Bu evet mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum.

"Güzel," diyor, beni bırakıp yatağa uzanıyor, parlak beyaz çarşafların üzerinde bir melek gibi. "Peki ya Joey?"

"Uh-huh," diye cevap veriyorum.

"Kemerini takılı bırak."

Kuru boğazımdan ses çıkarmak biraz zaman alıyor. "Ne istersen, büyükbaba."

Brad'in kahkahası, tıpkı kendisinin yaptığı gibi göğsümün içinde yankılanıyor. O benim kalbimi sarmış durumda ve bundan sonra nereye gidersek gidelim, hayat bizi nereye götürürse götürsün, bunun asla değişmeyeceğini biliyorum.

Bölüm 31

BRAD

Joey yatağa atlar, kemeri hareketiyle sallanır ve ben iniltiyi zorlukla bastırırım. Islak bir rüya gibidir. Sert ahşap ve çekiçlerin tanrısı.

"Cadılar Bayramı kostümünden çok daha iyi," diye mırıldanıyorum. "Ne dedin?" diye soruyor Joey.

"Önemli değil," diyorum, bacağına çekerek. "Buraya gel ve yüzüme otur dostum. Dilimi kıkına sokmak istiyorum."

"Siktir git."

"Ve sonra da o, evet," diye içtenlikle kabul ediyorum.

Joey bacağına başımın üzerine atıyor, bana 69 yaptığımız zamanları hatırlatıyor. Ancak bu sefer, yüzüme bakan onun sikini değil, kıkını görüyorum. Mutlu bir mırıldanmayla, alet kemerini tutup onu bana doğru çekiyorum.

Joey boğuk bir ses çıkarır, ağırlığı yüzümün üzerine yerleşir. Belki bana daha fazla yer açmak için yukarı doğru kalkmaya çalışır, ama ben ona izin vermem. Kemerini sıkıca tutarım ve dilimi kık deliğinin üzerinde gezdiririm, tek bir dokunuşla kendi sikim zonklamaya başlar.

Partnerlerimin yüzüme binmesini her zaman sevmişimdir. Tabii ki, bir erkeğin beni kendi kişisel bisiklet selesi gibi kullanması ilk kez oluyor. Özellikle Joey. Ama onun iri cüssesi, parmaklarımın ucunda tuttuğum gücü, kafamı saran kalın bacakları ve beni boğacak kadar ağırlığı...

Bundan daha iyisi olamaz diye düşünüyorum.

Joey, dilimi sınırsızca onun üzerinde gezdirirken derin bir inilti çıkarır, zevkinin titreşimi ellerimin altında statik elektrik gibi hissedilir. Kemerini daha sıkı tutarak onu yerinde sabitlerim, dilimi düz bir şekilde yukarı aşağı gezdirip ona bastırırım. Tüm vücudu titrer, bir sarsıntı geçirir ve ben bunu tekrar yaparım, kaslarının gevşediğini ve vücudunun gevşediğini hissederim. Joey bana karşı sallanmaya başlar ve ben zar zor nefes alabilirim, ama bu mükemmeldir.

Dilimi vücudunun içine sokabildiğimde, kendimi galip hissediyorum. O hareketsiz kalıyor, titriyor, titreyerek bacaklarını bana sıkıştırıyor. Ellerimi kalçalarına kaydırıyorum, kıcının yanlarını kavriyorum, onu kaldıraç olarak kullanarak kendimi olabildiğince derine itmeye çalışıyorum.

Joey, işkence çekiyormuş gibi "Bub" diye küfür eder. Ve o anda anlarım ki, dilim onun kıcına gömülmüşken, uylukları sanki kırmak istediği bir findıkmışım gibi başımın etrafını sarmışken, o "*bub*" sesini uzun bir süre daha duyacağım.

Bağlanma saplantım mı var yoksa sadece Joey mi bilmiyorum, ama yaşlı ve gri saçlı halimizin zihnimde canlanması beni vurur ve Joey'nin kıcını tokatlamak zorunda kalırım, nefes alamam için bana biraz yer açmasını isterim. Çünkü aniden boğazım o kadar sıkışır ki nefes almak zorlaşır.

"Tamam mı?" diye soruyor Joey hemen.

Başımı sallayıp boğazımı temizliyorum. "Evet. Sadece, şey, seni gerçekten seviyorum, sanırım." Bana bakmak için boynunu uzatıyor, ama ben yine alet kemerini tutuyorum.

"Hayır," diyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Toplarını ver bana." "Emin misin?"

"Oğlum, o taşakları ağzıma ver. *Hemen.*"

Joey, sanırım bir kahkaha gibi gelen bir ses çıkarır. "Aslında babamın saplantısı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Oh, şükürler olsun," diyorum. "Çünkü dürüst olmak gerekirse? Bunun nasıl işlediğini hiç bilmiyorum."

Joey bu sefer açıkça güldü ve onu yüzüme doğru çekmeme izin verdi, taşakları artık kolayca ulaşılabilir durumdaydı. Dilimi üzerinde gezdirdim — testis torbası pürüzsüz bir şekilde tıraşlanmıştı — ve birini ağzıma aldım. Joey homurdandı ve ben bir elimi tasma gibi kemerinde tutarken, diğer elimi deri ceplerin altına sokup sikini buldum. Başparmağımı sikinin üstünde gezdirip ön sıvısını yayarken, o da yine ateşli bir onay sesi çıkardı.

Joey'nin sikini elimde tutmaktan asla bıkmayacağım. Benim için ne kadar sert olduğunu, nasıl acı çektiğini hissetmek, onu yumruğumla, dudaklarımla, hatta kıcımla boşaltabileceğimi bilmek. Joey'nin diğer testisini ağzıma alıp sikini

hafifçe sıkıp, sonra da uyluğunun yanına hafifçe vurup testislerini serbest bırakıyorum.

"Bana sikini ver," diyorum.

Joey bu sefer tereddüt etmez. Yeniden pozisyon alır, o muhteşem sik ağzımın üzerinde sallanana kadar geri çekilir. Onu tutarım, dudaklarımın arasında emerek, sanki en lezzetli mısır köpeğiymiş gibi yalar ve sallarım.

"Bub," diye boğuk

bir sesle Joey.

"Hazır mısın?" diye

soruyorum. "Çok."

Joey benden uzaklaşır ve sırt üstü yatağa uzanır. Özür diler gibi gülümseyerek alet kemerini çözer ve ben anlarım. Malzemeyi kirletmek istemiyor. Bu üzücü, ama o kemer olmadan da hala muhteşem görünüyor, sikini gururla dikleştirmiş, kendisi de yakın zamana kadar sahip olduğumu bilmediğim bir fantezi.

"Tanrım, seni çok iyi becereceğim," söz veriyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, gülümseyerek kemeri bir kenara atıyor.

"Evet, dostum. Bu Brad hazır... *sikmeye*. Çivi yerine çekiç olmakla ilgili zekice bir şey var. *Oh*, buldum. Hey, Joey. Joey. Benim kanguru sevgilim."

"Evet?" Joey, dudakları seğirerek diyor.

"Sen benim çapam ol, ben de senin vidasın olacağım. Anladın mı? Çünkü ben seni sikip..."

"Evet, dostum. Anladım," diyor Joey, gözleri mutluluktan kırılıyor.

"Siktir. Çok güzelsin. Prostatını bulup, onu sevgiyle sikmek için sabırsızlanıyorum."

Joey, komodinden kayganlaştırıcıyı alırken gülüyor. O, boşalmaya yetmeyecek kadar yavaşça sikini okşarken, ben de bacaklarının arasına yerleşiyorum, sadece onun elini kıskanmam için yeterli kadar. Ama ben hedefime odaklanıyorum, kayganlaştırıcıyı açıp yastığı alıyorum. Joey ipucunu anlıyor ve yastığı altına sıkıştırabilmem için kalçalarını yeterince kaldırıyor.

"Tamam," diye fısıldarım. "Başlıyoruz."

Parmaklarıma biraz kayganlaştırıcı sıkıp, sıvıyı biraz ısıttıktan sonra Joey'e sürerim. Yüzüne hızlıca baktığımda rahatladığını görürüm, bu yüzden parmağımı içine sokarım ve parmağımın kolayca içeri girmesine şaşırırım.

"Oh, lanet olsun,"

diye

mırıldanıyorum.

"Tamam mı?" diye

soruyor Joey.

"Evet. Evet. Sadece, şey... burada bir an yaşıyorum. Çok sıcak, çok *yoğun* an."

Joey kıkırdar. "Parmağın yerine benim içimde senin sikin olduğunda nasıl hissedeceğini bir düşün."

İnlerim ve alnımı Joey'nin dizine dayarım. "Çok acımasızsın ve seni seviyorum."

O yine güler. "Devam et, dostum. İyi geliyor."

Başımı sallarım, parmaklarıma biraz daha kayganlaştırıcı sıkıp ikisini içeri sokarım. Joey'nin bana yaptığı gibi parmaklarımı içeri sokup çıkarırım, onu germek için elimden geleni yaparım, benim sikim girdiğinde ona acı çektirmek istemem. Adamın kıcının sihirli yetenekleri olduğuna eminim, çünkü çok geçmeden üç parmağımı onun vücuduna sokarım, kendi parmaklarım da bir baraj dolusu bastırılmış ihtiyaçla titriyor. Bu, sevdiğim adamın içine girme fikri bile değil, ki... *vay canına*. Evet, bu adamı seviyorum. Ve evet, bunu çok istiyorum.

Ama bundan daha fazlası var. Daha yakın olma ihtiyacı. Bu adama istediği rahatlığı ve zevki yaşatma ihtiyacı. Onu mutlu etme ihtiyacı, ki bu hayatımın geri kalanında yapmak istediğim bir şey. Ona aşkımı göstermek istiyorum. Onunla paylaşmak istiyorum.

Joey'den önce, cinsiyeti ne olursa olsun, hiç kimseyle bu kadar yakın olmadım. O ilk. Aşık olduğum ilk kişi.

Şanslıysam, son kişi de o olacak.

"Altı saniyeden önce boşalmamak için elimden geleni yapacağım," diyorum ona içtenlikle, parmaklarımı çekerek. "Ama dayanamazsam, telafi edeceğimi bil."

Joey burun kıvrırır, kızaran yanakları onu inanılmaz derecede güzel gösterir. "Ne kadar dayanacağın önemli değil dostum. Ne olursa olsun mükemmel olacak. Çünkü sen sensin."

"Ah, siktir."

"Brad," der Joey endişeyle. "Ağlıyor musun?"

"Hayır. Hayır," diyorum çabucak, yanağımı silerek. "Sadece biraz ter. Tamam, hazır mısın?"

"Siktir git," diyor hafifçe, dudakları kıvrılmış ama gözleri çok yumuşak.

Siktir, bu adamı seviyorum.

Yağ şişesini alıp, penisime sürüyorum ve emin olmak için biraz daha ekliyorum. "Sadece..." diye mırıldanıyorum ve onun çatlağına biraz sıkıyorum.

"Çok fazla kayganlaştırıcı sürdün," diyor Joey.

"Sadece biraz daha. Seni incitmek istemem. *Tamam*. Böyle iyi olmalı."

"Brad," diyor Joey düz bir sesle, kıcı parıldıyor. "Bu çok fazlaydı."

"Hayır, gördün mü? Sorun yok," diyorum, fazlalığı bacağından silerken. "Sadece... sürteceğim."

"Bu losyon değil."

"*Sorun yok*," diye söz veriyorum, Joey'nin baldırlarına ve sonra uyluklarının üst kısmına yayıyorum. Belki gerekenden biraz fazla, ama *işte*. Gördün mü? Mükemmel... "*Siktir*, çok kaygansın. Nereye tutunacağım?"

Joey gülüyor.

"Hayır, hayır. Sorun yok," diyorum, Joey'i kendime çekme planımı bırakıp yerine öne doğru kayıyorum. Nefesimi veriyorum, sikimi tutarken mükemmel bir şekilde yağlanmış deliğini ovuşturuyorum, biraz baskı uyguluyorum. Vücudu beni inlemeye iten bir şekilde teslim oluyor, sikim için açılan görüntüsü, parmaklarımı yuttuğu gibi sikimin başını yuttuğu hissi kadar çekici. "Tamam mı?" diye sorduğumda sesim kısık çıkıyor.

"İyi," diye cevaplar Joey. "Devam et."

İleri doğru bastırıyorum, sikimi bırakıp elimi yatağa koyuyorum, diğer elim Joey'nin karın kaslarına dayanıyor. Sikimin onun vücuduna santim santim battığını izliyorum, ona zarar vermemek için yavaşça ilerliyorum. Joey, "*evet*" ve "*güzel*" gibi sözlerle beni teşvik ediyor, topukları kıcıma bastırıyor.

Sonunda Joey'nin vücudunun içine tamamen girdiğimde, aramızda tek bir santim bile kalmadığında, titreyerek nefes veriyorum. "Siktir."

"Buraya gel," diyor yumuşak bir sesle, eli kolumdan yukarı kayıyor ve beni çekiyor.

Ona karşı koyacak gücüm yok. Öne doğru eğiliyorum, yüzüm onun yüzüne birkaç santim uzaklıkta, bu adam bir gün spor salonunda bana gülümsemiş ve sanki yeni bir başlangıcın eşiğindeymişim gibi hissettirmişti. Beni hiç aceleye getirmedi. Beni *değiştirmeye* çalışmadı. Oradaydı, belki de bekliyordu. Ama bana her zaman iyi bir arkadaş oldu.

"Beni hep sevdin mi?" diye soruyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

Bir kez gözlerini kırıyor, bacakları neredeyse fark edilmeyecek şekilde kalçalarını sıkıyor. "Sevmemeye çalıştım."

"Sana pek çok kötü randevu ayarladım." "Evet."

"Neredeyse çıplak fotoğraflar çektik."

Sertçe yutkundu. "Bu... zordu."

"Senin için gerçekten zordu." "Evet," diye onayladı.

İnleyerek yüzümü boynuna dayadım. "Çok üzgünüm."

"Ben değilim," diyor. "Bub, ben değilim. Bana bak."

Bakıyorum. Tabii ki bakıyorum.

Joey'nin elleri yüzümü çerçevelemek için yükselir, nasırlı dokunuşu nazik ve sıcaktır. "Hiçbir şeyden pişman değilim. Evet, seni en başından beri sevdim. Sana karşı dürüst olmadan, muhtemelen sevmemem gerekenden daha fazla sevdim. Ama senin karşılık verme ihtimalinin sıfır olduğunu bilerek kendimi bu aşka kaptırmak mı? Bu benim kararımdı. Ve seçim şansım olsa yine aynısını yapardım. Sen buna değersin."

"Seni gerçekten mutlu edeceğim," diyorum ona boğuk bir sesle. "Zaten ediyorsun."

"İstedğin kadar Joey-blowies yapacağım." "Bu..."

"Joey'e özgü oral seks, evet. Ben ve duş başlığım bir anlaşmaya vardık, ne zaman beni sikmek istersen, bana haber ver. Kıçım senin."

"Bu, şimdiye kadar bana teklif edilen en romantik şey olabilir," diyor, sesinde sevgiyle.

Ben burun kıvırırım. "Evet. Tabii. Sen bekle de gör."

Gözleri kısıılır. "Ne planlıyorsun..."

Onu öpüyorum. Sertçe. Beni içten içe aydınlatan o anlık his, sanki sahip olduğu tüm o sıcaklık derimin ve kemiklerimin içine işliyor. Ona bana hissettirdiklerini göstermeye çalışıyorum. Ona aynı sıcaklığı ve rahatlığı geri vermeye çalışıyorum. Ve onun penisi karnıma değdiğinde, derin bir nefes alıyorum, boynunu öperek aşağıya doğru iniyorum ve hareket ediyorum.

Kalçalarım onun kıçına değdiğinde Joey, hafif bir homurtu gibi bir nefes verir. Beni sarıyor. Bacakları kalçalarımı sarmış. Erkekçe kokusu, altında taze kesilmiş çam kokusu ile ciğerlerimi dolduruyor. Göğsünü emdiğimde elini başımın arkasına sıkıca koyuyor ve ben onun vücudunda sallanırken kıçını beni sıkıyor.

Tam da düşündüğüm gibi. *Daha da fazlası*. Bu Joey.

Belirli bir açıda, ona hiç duymadığım bir şekilde inlemesi, göğsünden ayrılmamı sağladı.

"Orada mı?" diye soruyorum.

"Evet," diye nefes nefese cevaplar, ben tekrar yaparken başını geriye doğru eğiyor.

"Evet, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, p-noktasını okşamaya devam ederek, Joey'nin boşalmasını görmek için çaresizce bekliyorum. Elimi onun sikine kaydırıyorum, sevdiğini bildiğim şekilde çekiyorum, bakışlarım onun yüzüyle onu siktiğim yer arasında gidip geliyor, manzara o kadar inanılmaz seksi ki sikim zonkluyor. "Siktir, Joey."

"Evet, öylesin," diye nefes nefese söylüyor.

Lanet olsun, bu adamla evleneceğim.

"Oh, lanet olsun," diye yüksek sesle inliyorum. "Düğünümüz sırasında bunu düşünmemek imkansız."

"Ne?" Joey, gözleri fal taşı gibi açarak soruyor. "Ne?!" diye bağıriyorum.

"Siktir, ben..."

Joey'nin sözleri iniltiye dönüşür ve bir anda yumruğumun üzerinde boşalır, kıcı benim sikimi sıkıca kavrarken karnını kirli, soyut bir sanat eseri gibi boyar.

"*Siktir*," diye onaylıyorum, kendi orgazmım da göz kamaştırıcı bir hızla üzerime çökerken, onun orgazmını hızlandırıyorum. Nefesimi çekiyorum, son saniyeye kadar kendimi tutuyorum ve sonra patlıyorum.

Joey'in vücuduna boşalırken inlemem yüksek ve kesik kesik, kalçalarım onu olabildiğince içime itmek için esniyor, kontrol edemediğim saçma bir biyolojik zorunluluk. Boşalmam, vücutlarımız arasındaki kaygan kaymayı artırıyor, pürüzsüz ve sıcak ve o kadar iyi hissettiriyor ki ağlayabilirim. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi, o mutluluk verici serbest düşüş, gerçekte ise, gözlerimi açtığımda sadece birkaç saniye geçtiğini biliyorum.

Joey beni sabit bir şekilde izliyor.

"Sadece müstehcen konuşmadı," diye fısıldıyorum, bizim... *düğünümüzü* tartışmak için henüz çok erken olduğunu çok iyi biliyorum.

Joey'nin dudakları hafifçe gülümsüyor, başparmağı alnımı okşuyor, muhtemelen teri siliyor. "Sert konuşmanın ne olduğunu çok garip bir şekilde anlıyorsun, dostum."

"Psht. Sen benim ağzımı seviyorsun."

"Bunu inkar etmeyeceğim," diyor ve başını eğiyor. "Yine... adını mı yazıyorsun?"

"Evet," diyorum, Joey'nin karnındaki *D* harfini bitirip iç çekiyorum. Göğsüne yığılınca, sikim onun vücudundan çıkınca şikayet etmiyor. "Ah, dostum. Orada hoşuma gitmişti."

O, parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek, alaycı bir şekilde güldü. "Ne zaman istersen gel." Bir dakika boyunca birbirimizi okşadıktan ve tatmin olmuş bir şekilde keyif yaptıktan sonra, şöyle dedi

"Altı saniyeden fazla dayandın."

"Evet!" diye mutlu bir şekilde cevap veriyorum. "Ve prostatını buldum." "Evet, buldun," diye gülerek cevap veriyor.

"Kutlamak için biftek falan yemeliyiz," diyorum, karnım da guruldayarak onaylıyor. "Akşam yemeğini kaçırdık."

"Duş almak da iyi bir fikir." "Evet, dostum.

Her yerimiz yağla kaplı." "Her yer yağlı."

"Muhtemelen bu çarşafı atman gerekecek," diyorum. "Belki de yatağını. Sanırım yatağı mahvettik."

O, dirseklerine dayanarak homurdanır. Ben geriye yaslanarak, onun tamamen oturması için yer açarım. Kıçıma hızlı bir tokat beklemem. "Hadi Bradley. Yıkanalım da etimi ağzına sokabileyim."

"Dostum," diye nefes alıyorum, Joey uzaklaşırken kıçını izliyorum, küreler hala yağdan parlıyor. "Seni çok seviyorum, bilemezsin bile."

Joey'nin kahkahası beni onu koridorda takip etmeye çağırır. Birlikte yıkanırız, duş başlığının altında sırayla dururuz, ben "Bohemian Rhapsody"yi söylemeye başladığımda Joey de katılır, falsetto sesi benimkinden bile daha etkileyicidir.

Büyürken aşık olmanın ne demek olduğunu hiç tam olarak anlamamıştım. Hayatımda ebeveynlerim ya da sağlıklı bir ilişkinin neye benzediğini bana gösterecek rol modellerim yoktu. Etrafımda kalan pek kimse yoktu, nokta.

Denesem bile Joey Delgado'yu hayal edebileceğimi sanmıyorum. Arkadaşıma aşık olmak mı? Aptalca davranabileceğim, dürüst olabileceğim, video oyunları oynayabileceğim, spor salonuna gidebileceğim, kendim olabileceğim birine...

Jason'ın dediği gibi, belki de bu kaçınılmazdı. Ama ben kesinlikle bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Sanırım sonunda, bu kanat adamlık işini gerçekten başardım, değil mi? Joey'e onun erkeğini buldum. Onu olduğu gibi ve olacağı gibi sevecek olan erkeği.

Ve sonuçta, ben de kendime uygun kişiyi buldum.

Bölüm 32

JOEY

"Beni asla yenemeyeceksiniz! Çabalarınız boşuna, minik insanlar. Şimdi teslim olun yoksa..."

Brad nefes nefese kesilir ve Sonny onu su tabancasıyla vurunca dizlerinin üzerine çöker.

"Hayır! Bu olamaz," hayatımın aşkı dramatik bir şekilde söyler ve kuzenlerimin çocukları ona doğru ilerlerken çimlere çöker, bu sırada histerik bir şekilde kıkırdarlar. "Beni yaralamış olabilirsiniz, ama ben toparlanacağım. Asla kazanamayacaksınız. Asla..."

Brad boğuk bir ses çıkarır ve yüzü yere bastırılmış halde hareketsiz kalır.

"O mu?" diye sorar Iggy.

"O," diye onaylarım, iç çekerek. Brad'in ölümünü taklit etmesini izlerken gülümsemem gülünç derecede geniştir. Iggy omzuma hafifçe vurur ve yumuşak bir kahkaha atar.

"Al bakalım tatlım," diyor Margot teyzem, bana yeni bir margarita uzatarak. "Onlarla arası iyi. İkiniz de kendi çocuklarınızı yapmayı düşünüyor musunuz?"

İçkime öksürürüm ve Iggy kıkırdar.

"Denemek isterseniz," Alice yakından seslenir, "bana haber verin. Hafta sonu benimkini alabilirsiniz."

Sonny'nin Brad'in kafasına defalarca su püskürttüğü yere bakıyorum, saçları sıırılsıklam olmuş.

Eyvah.

"Bu, şey, harika. Teşekkürler, Alice," diyorum ve Brad'in uzanmış bedenine doğru yöneliyorum. "Sanırım onu yakaladınız. Neden içeri girip öğle yemeği için tabak ve çatal bıçak almıyorsunuz?"

Çocuklar homurdanıyor ama eve doğru yöneliyorlar ve ben çömeliş Brad'in ıslak saçlarını parmaklarımla tarıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Sürekli ateş ettiler," diye mırıldanır, yüzünü bana doğru çevirir, yanağında çim lekesi vardır. "Acımasız küçük gremlinler."

Burun kıvrırım. "Eğlendiler."

"Ben de," der, uzattığım eli kabul ederek. Onu kaldırmama izin verir ve gömleğindeki çimleri silkelir. "Ama şimdi sağlık puanım düşük, Joey-roo, bu yüzden bana yemek yedirmen gerekecek. Öğle yemeğinde ne var? Lütfen et de."

"Hamburger ve sosis," diye bağırır Johnny amcam, maşa tutarak. Metal maşa üzerinde kocaman bir sosis durmaktadır.

Olamaz.

"Harika," diyor Brad, veranda masasına doğru koşarak. "Ooh! Bütün turşular. Bunlar çok büyük. Sonia! Bu kadar büyük turşuları nereden buldun?"

Olamaz.

Öğle yemeği... ilginç. Neyse ki, Brad'in bratwurst'unu iki ısırıkta bitirmesine rağmen, onu yemek yerken izlemekten kendimi alıkoymam gerekmiyor. Kesinlikle etkileyici bir başarı.

Yemeğimizi bitirip masayı temizledikten sonra, Brad ve ben mayolarımızı giymeye gidiyoruz. Bu sefer suya girerken daha az tereddütlü, ama yine de ona yakın duruyorum.

"İyi gidiyorsun," diyorum ona, havuzun kenarında yüzerken onu izlerken. Kısa süre sonra durur, kolunu beton kenara dayar.

Yüzmek hala onun güçlü olduğu bir alan değil.

"Şey, bak, çıktığım bu adam yarı balık," diyor gülümseyerek. "Bu yüzden birkaç şey öğrenmem gerekti."

"Bu balık senin için karada kalmaktan mutluluk duyardı," diyorum.

Brad kaşlarını çatıp kenardan itiliyor. "Geliyorum."

Brad bacaklarını belime dolarken, kolları omuzlarımı gevşekçe sararken, ikimizi su üstünde tutuyorum.

"Beni dinlemen gerekiyor," diyor ciddi bir şekilde, açık yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kalbim hızla atıyor. "Dinliyorum."

"Asla, *asla*, senin kim olduğunun bir parçasını silmek istemiyorum. İlişkiler uzlaşma üzerine kuruludur, değil mi? Ama sen, başkalarını mutlu etmek söz konusu olduğunda, her şeyi göze alma eğilimindesin. Şu anda burada olman da buna bir örnek. Ve biliyorum," diye ekledi çabucak. "Taşındığına pişman değilsin. Bunu biliyorum. Ama New Hampshire'ı ve anneni özlemediğini söyleyemezsin."

Bunu inkar edemem.

"Bu yüzden, mümkün olduğunda mutlaka ziyaret edeceğiz," diye devam ediyor. "Birkaç ayda bir, hava soğuk ve karlı olsa ve meme uçlarım donsa bile."

"Neden karda gömleksiz dolaşıyorsun?" diye soruyorum. "Bilmem ki dostum! Kutup dalışı diye bir şey yok mu?" "Lütfen, *lütfe*n bunu yapma."

Beni eliyle uzaklaştırıyor. "Çıplak kar melekleri, neyse. Demek istediğim, benimle bir gelecek kurmak için geçmişinin en güzel kısımlarını geride bırakamazsın. Ben de bunu istemem. Seninle birlikte suda olabilmek için yüzmeyi öğrenmekten mutluyum. Ve anneni ziyaret edebilmek için ara sıra büyük metal bir ölüm tuzacağına binmekten de mutlu olurum. Ailenle vakit geçirmeyi seviyorum, Joey. Seninle evde çalışmayı seviyorum. En sevdiğin şeyleri paylaşmayı seviyorum. Bu yüzden seni sevmenin, tümünü sevmenin zor olduğunu asla düşünme. Çünkü değil. Bu en kolay şey."

"Siktir, dostum," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Beni sürekli şaşırtıyorsun, biliyor musun?"

O da gururla başını kaldırır. "Eh, ben oldukça şaşırtıcı *biriyim*."

"Öylesin," diye kolayca kabul ediyorum. "Teşekkür ederim... Ne bileyim. Beni gördüğün için, sanırım."

Başını hafifçe eğdi, ıslak eli parmaklarıyla kaşlarımdan birini okşadı. "Joey Kangaroo, dostum, yol boyunca birkaç şeyi kaçırmış olabilirim, ama senden gözlerimi hiç ayıramadım. Logan bunu doğrulayabilir."

O adamı ve beyzbol sahasındaki başarısız randevumuzu yarı unutmuş olarak, gülerek iç geçiriyorum. "Sürekli karnıma dokunuyordun," diye hatırlıyorum.

"Çok güzel," diye inler Brad, eli vücudumuzun arasında sıkışarak karın kaslarımdan üzerinde dolaşır. "Çok, çok güzel. En iyi fırıncı bile seni yapamazdı."

"Ben... teşekkür ederim?"

O mırıldanır. "Logan anladı. Bu konuda çok nazikti. Bize mutluluklar diledi."

"Hala görüşüyor musunuz?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Tabii ki," diyor Brad. "Bazen sohbet ediyoruz. Aslında onu Lewis ile tanıştırdım. Onu hatırlıyor musun?"

Bir an düşünürüm. "Su sporları Lewis'i mi?"

"Evet, dostum! Meğer çok iyi anlaşıyorlarmış." O, bir kahkaha attı. "Kimin işeme oyunlarından hoşlandığını asla bilemezsin."

Tanrım.

"Eh, onlar adına sevindim," diyorum.

"Ben de," diye cevaplar Brad rüya gibi. "Şimdi iyi bir Joey-floaty ol ve beni üzerinde sürükleneyim."

"Ne zaman istersen, dostum," diye cevap veriyorum ve bizi suda ilerletiyorum. "Ne zaman istersen."

Brad'in dairesine vardığımızda akşamın erken saatleriydi, takvim bu geceyi "Brad-pad" gecesi ilan etmişti. Havuzdaki kloru duşla yıkadık, sonra Brad oturma odasına çekilip gece atıştırmalığı olarak tavuk ve waffle sipariş etti. Annemi aradım.

"Merhaba oğlum," diye selamlar. "En sevdiğim vegan nasıl?"

İnlerim. "Biz Las Vegans'ız. *Vegan* değil. Tamamen farklı bir sesli harf. Brad iyi, sorduğun için teşekkürler."

Annem gülüyor. "Sizlerin Şükran Günü civarında bir gezi planladığınızı söyledi?"

İçim içime sığmazken, burnumdan soluyorum. Brad, bana haber bile vermeden bir sonraki ziyaretimizin planını yapmış. "Evet, öyle. O, şey... ziyaret etmeyi bir alışkanlık haline getirmek istiyor."

Annem mırıldanır. "Yalan söylemeyeceğim, bunu duyduğuma sevindim. O iyi birisi, Joey. Sana iyi geliyor."

"Evet," diyorum, boğazımda yine bir yumru oluşuyor. "Bu, şey... bazen beni korkutuyor."

"Neden?" diye soruyor.

Ona nasıl cevap vereceğimi bulmak için bir dakika düşünmem gerekiyor. Duvara doğru yürüyerek, Brad ve benim boudoir fotoğraf çekimimizden kalan tuvalin üzerinde gözlerimle ve sonra parmağımın ucuyla izleri takip ederek kelimeleri zihnimde canlandırıyorum. O çok güzel. O zamanlar bile çok açık. Onun nasıl büyüdüğünü düşündüğümde

Kendini kapatması çok kolay olurdu. Dünyadaki tüm acılardan korunmak için.

Oysa o, tanıdığım en samimi insanlardan biri. Tamamen şeffaf ve güvenilir. Bana kalırsa neredeyse *korkusuz*.

Kalbinin etrafında duvarlar yok. Ve ben, göğsünün içinde atan o organın incinmemesini veya kırılmamasını sağlamaktan başka bir şey istemiyorum.

"Onu sevdiğim gibi kimseyi sevmedim," diyorum anneme. "Onu nasıl koruyabilirim? Onu nasıl güvende tutabilirim?"

"Ah, tatlım," diyor annem yumuşak bir sesle. "Koruyamazsın. Hayatın ikinize getireceği her şeyi durdurmak senin görevin değil. Denesen bile başaramazsın. Senin görevin onun elini tutmak. Onun yanında kalmak ve birlikte üstesinden gelmek. Kötü bir şey olduğunda zamanla birbirinizi iyileştireceksiniz. Hayat böyle işliyor. Senin onun yanında olduğunu, onunla *birlikte* olduğunu bildiği sürece, kendini her zaman güvende hissedecek."

Nefes alıyorum, ardından titrek bir şekilde nefes veriyorum. "Teşekkürler anne."

"Tabii ki, oğlum. İkiniz iyi olacaksınız. Biliyorum. Şimdi... *Ah*, duyduğum ses o mu?"

"*Joey-roo, benim kanguru-boo'm. Waffle'lar geldi ve ben seviyorum... Oh.*" Brad kapıda durur, yüzünde buruşuk bir gülümseme vardır. "Telefonda mısın?"

"Annemle konuşuyorum," diyorum ona.

"Mama D!" Brad odaya girip telefonumu elinden alarak seslenir.

"Bahsettiğin deniz yosunu atıştırmalıklarını denedim. Haklısın. Beynim zehir yediğime ikna olsa da, gerçekten çok lezzetliler." Pencereye doğru yürüyerek perdenin arkasından dışarıya bakarken birkaç kez başını sallar. "Uh-huh. Uh-huh. Nohutlu olanlar fena değil. Ama biraz kuru." Yatağın kenarına oturup,

Brad'in annemle rahatça sohbet etmesini izlerken yüzümde bir gülümseme belirir. Beni büyüten kadına ilk kez değil, yine derinden minnettarım. Sadece her zaman benim yanımda olduğu için değil, Brad'in de yanımda olduğu için.

Sanırım o, Brad'in

Başından beri buna ihtiyacım vardı.

Brad kısa süre sonra yanıma gelir ve konuşmaya devam ederken kucağıma tırmanır. Telefon artık o kadar yakın ki, konuşmanın her iki tarafını da duyabiliyorum.

"Gönderdiğim kahveyi aldın mı?" diye sorar annem.

"Aldım!" diye cevaplar Brad. "Gerçekten çok güzel. Teşekkürler."

"Rica ederim. Artık gitmem gerek, ama seninle konuşmak çok güzeldi, canım."

"Ben de. Joey'e veda etmek ister misin?"

"Lütfen," diyor annem.

Brad telefonu uzatır ve ben telefonu kulağıma götürürken başını omzuma yaslar.

"Anne?"

"Sadece iyi geceler demek istedim. Yakında görüşürüz, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum. "Ve tekrar teşekkürler. Az önce olanlar için."

Brad burnunu boynuma sürter, parmakları gömleğimin altına kayarken annem, "Tabii ki. Her şey yoluna girecek, oğlum," der.

"Evet," diye boğuk bir sesle onaylıyorum.

Annem son bir kez "*seni seviyorum*" der ve görüşmeyi sonlandırırız. Telefonumu bir kenara koyar, Brad'in parmakları cildimde dolaşırken boğazımı temizlerim. Onun dokunuşu tamamen yatıştırıcıdır, cinsel bir anlamı yoktur. Ama bu, en azından biraz tepki vermemi engellemez.

"Hey," diyorum nazikçe.

"Selam," diye mırıldanır. "Waffle'lar oturma odasında bekliyor, ama sıcak kalmaları için kutuda bıraktım."

Brad kalkıp o tarafa gitmek için hiçbir hareket yapmıyor, ben de bir elimle sırtını okşarken, diğer elimle de uyluğunun dışını okşuyorum. Brad kadar fiziksel olarak sevgi dolu başka biriyle hiç birlikte olmadım.

"Seninle birlikte olduğum için gerçekten şanslıyım," diyorum ona ciddiyetle. Hareketsiz kalıyor ve yüzümü görmek için geri çekiliyor. "Öyle mi?"

"Mhm. Bu hafta sonu yapılacak coming-out partin için heyecanlı mısın?"

"Oh, tabii ki," diyor Brad sırtarak. "Yenilebilir falluslar temin edildi, porno yıldızları toplandı ve ben senin hamstringlerini ezmeye hazırım. Ya da kuadrisepslerini. Arkada mı yoksa önde mi olmamı tercih edersin?"

Ben kıkırdarım. "İstedğin tarafıma sahip olabilirsin, dostum."

"Oh, lanet olsun. Bu çok seksi. Dolabında 'Brad'in Mülkiyeti' yazılı bir bel çantası görürsen, endişelenme, tamam mı?"

"Um."

Brad ayağa fırlar, kucağımdan iner ve kapıya doğru koşar. "Waffle, Joey!" Gülererek onun peşinden giderim.

Brad, ben geldiğimde oturma odasında, tavuk ve waffle kutularımızı açıyor. "İşte düşündüğüm şey," diyor, kumandalarımızı yemeğimizin yanına koyarken. "Eski

tekstil fabrikası çünkü onlar kolay. Sonra terk edilmiş motele vardığımızda arkamı sana bırakacağım. Sırtımda yapışık kalmanı istiyorum Joey. Elinde ne varsa hepsini boşaltmaktan çekinme. Ondan sonra, istila edilmiş ara sokağı geçip şehir dışındaki orman sığınağına vardığımızda, ben de sana iyiliğini ödeyeceğim. Kardeşler birbirlerinin kışını korumalı dostum."

Brad oyun planımızı detaylandırırken, konuşurken gümüş çatal bıçakları ve içecekleri hazırlarken, içime derin bir huzur yerleşiyor. İşte bu, basit bir an. Görkemli ya da fanfarlarla eşlik edilen bir an değil. Ama bu onu daha az önemli kılmaz. Brad ve ben, akşamımızı birlikte geçiriyoruz. Gelecek daha pek çok akşamdan biri.

Brad'e söylediğim şey doğru. O hayatıma girdiğinden beri kendimi şanslı hissediyorum. Onu gülerken gördüğümde, sanki göğsüme fiziksel bir darbe almış gibi hissettim.

Beni ilk kez kucakladığında ve bırakmadığında.

Arkadaşım olduğunda, konuştuğumda beni dinlediğinde ve karşılığında kendi hikayelerini, kendi benliğini benimle paylaştığında.

Hissettiklerinin gerçek olduğunu kanıtlamak için benden onu öpmemi istediğinde.

Bana her dokunduğunda, bana sarıldığında, başını göğsüme koyup uyuduğunda.

Dudaklarını dudaklarıma her bastırışında ve güneşe gözlerini kısarak bana gülümsediği her an.

O yeşil gözleri, her zaman gülümsüyordu. Her zaman mutlu ve nazikti. Dürüstlüğü.

İyiliği.

Sevme şekli.

Bu adamla tanıştığımndan beri her gün kendimi şanslı hissediyorum ve en şanslı insan olmaya devam edeceğimi biliyorum.

Onun sayesinde. Hepsi onun sayesinde.

"Joey," diyor Brad eğlenerek, çatalla bir parça tavuk tutarken kıkırdayarak. Tavuk, waffle'larından damlayan şurup ile kaplı. "Bak. Bu tavuk şeridi penis gibi görünüyor dostum! Hatta iki testisi bile var, görüyor musun? Şey, belki bir buçuk. İkincisine kesinlikle bir şey olmuş. Ama yine de." Tavuğu biraz sallıyor. "Sence tek ısırıkta yutabilir miyim?"

Evet, aynen öyle.

Hayatımın geri kalanını o adamı severek geçireceğim.

Sabırsızlanıyorum.

Bölüm 33

BRAD

"Birdie!"

"Hayatım mahvoldu," başka bir yuvadan gelen en yakın arkadaşım, kollarını yanlarına sıkıştırarak mırıldanıyor, ben onu sıkıca kucaklarken. "Cas. Biraz yardım eder misin?"

Cas omzuma hafifçe vurur ve ben de ona aynı şekilde içten bir kucaklaşma veririm.

"...beş, altı," diye mırıldanıyorum, geri adım atıp omzuna bir şaplak atıyorum. "Kedi adam! Buraya geldiğin için çok teşekkürler."

"Senin çıkış partini kaçırarak mıyız sanki," diyor Jason, bereyi düzelterip kulübü gözden geçirirken. "Çocuklar nerede?"

"VIP salonunda," diyorum, Joey'den iki şeker kolye alıp Jason ve Cas'ın boyunlarına takıyorum. "İşte geçiş kartın. Bu arada, çok lezzetli. Yeşil olanı dene. En sevdiğim o."

"Bu... pek doğru gelmiyor," diye mırıldanır Jason, o ve Cas merdivenlere doğru yönelirken.

"İyi misin?" diye soruyor Joey, sesi kulağıma çok yakın.

Onun sevimli yüzünü görebilmek için dönüp bakarım. "Tabii ki iyiyim. Ayrıca, yeşil sığın en sevdiğim olduğunu söyledim ama aslında Greg en sevdiğim. Yani, sen ve Greg, çünkü siz bir paket gibisiniz. Heh. Paket. Hazır lafi açılmışken..."

"Dün geceyi kastettim," diyor Joey, gözleri parıldayarak. Yine de gözlerinde bir parça endişe var ve bu beni eritiyor. Birazcık.

"Kötü gecelere alışkınım," diyorum, göğsünü birkaç kez okşayarak. Biraz da elle yoklayarak. "Ama beni düşündüğün için teşekkür ederim. Eğer

istersen, beni daha sonra o kadar yorabilirsin ki, bütün gece uyumaktan başka seçeneğim kalmaz."

Dudakları seğirdi. "Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

"Uh... Bu açık değil miydi? Cinsel ilişki, dostum. Penisin. Benim sfinkterim. Arkadaşımız Bay Lube ile mutlu bir buluşma. Kesinlikle spor salonundan bahsetmiyordum. Ne? Neden gülüyorsun?"

Joey elini yüzünden indirir, mutlu gülümsemesi göğsümü hafifletir. "Bunu nasıl bu kadar seksi olmayan bir hale getiriyorsun dostum?"

"Bilmiyorum," diye inlerim. "Sadece ağzımı açıyorum ve kelimeler dökülüyor. Bu bir lanet."

"Daha çok bir yetenek gibi," diye düzeltir ve beni kendine çeker. "Yukarı çıkıp senin muhteşemliğini kutlamaya hazır mısın? Eminim bir sürü porno yıldızı bizi bekliyordur."

"Bu, senin kastettiğinden çok daha müstehcen geliyor, Joey-roo, ve ben bunu yürekten onaylıyorum. Ama açıkça söylemek gerekirse, seni kimseyle paylaşmayacağım. Sen benim özel kangurumsun. Benden başka kimse senin kesene giremez."

Yüzünde bir gülümseme olmasına rağmen başını salladı. "Kanguru kesem tamamen senin."

Ben de kocaman bir gülümsemeye karşılık veriyorum.

VIP salonuna çıktığımızda, alkışlar yükselir. Alex, odanın kenarındaki bir ipi çeken erkek arkadaşı Finn'e çılgınca el sallar ve tavandan üçlü renkli demetler halinde balonlar düşer. Her biri penis ve testis şeklinde. Bu adamların benim için bu kutlamaya bu kadar emek harcamasına şaşırarak gülmekten kendimi alamıyorum.

Alex bize ilk ulaşan kişi olur ve kolunu koluma doladı. "Queer kulübüne hoş geldin tatlım! Yani resmi olarak."

"Teşekkürler. Bilmem gereken gizli bir el sıkışma var mı?"

"Elbette var," diyor. "Önce pantolonunu çıkar. Sonra..."

"Uslu dur," diye homurdanır Dixon, küçük adamı benden çekerek. Bir zarf uzatır. "Al."

"Bu ne?" diye soruyorum, zarfın kapağını açıp içine bakıyorum.

"Elite 8 Studios'a iki yıllık abonelik," dedi Niko, Dixon'ın yanından, kaşlarını oynatarak. "Hepimiz para topladık."

"Bana internetten porno mu aldınız?" diye soruyorum, gözlerim dolarak. "Bu çok düşünceli bir davranış."

"Sadece su içmeyi unutma," diyor Kipp, yüzünde bir gülümsemeyle. Teddy kocasına hayranlıkla gülümser.

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Öyle yapacağım. Söz veriyorum. Jason nerede? Birdie!"

Arkadaşım oturduğu kanepede daha da aşağı eğilir, Cas onun yanındadır.

"Bak, Birdie! Bedava porno."

"Sakın söyleme," diye yalvarır Jason.

"Şimdi erkek arkadaşının... *Ahh*. Joey! Onu benden uzaklaştır. Merhamet et. Merhamet!"

Jason yere düşer, omzuma sertçe yumruk atar ve sonra gizlice uzaklaşır.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, kolumu ovuşturarak. "Güçlü adam. Affedersiniz."

Joey başını sallar, boynumun yan tarafını hızlıca sıkar ve sonra diğer erkeklerle sohbet etmeye gider. Onu bir süre izlerim, hafifçe gülümserim ve sonra arkadaşımı aramaya giderim. Jason'ı odanın arkasındaki bir masada otururken bulurum ve yanındaki tabureye otururum.

"Aslında bunu asla yapmayacağımı biliyorsun," diyorum ona ciddi bir şekilde. "Cas ile olan ilişkine saygı duyuyorum ve insanların onu nesneleştirmesinden hoşlanmadığını biliyorum."

"Sana kızgın kalmak gerçekten çok zor," diye mırıldanır.

Ben burun kıvrırım. "Sevimliyimdir. Sanırım yüzümden dolayı."

"Bir şey var, tamam," diyor ve iç geçiriyor. Diğer parti katılımcılarına doğru başını sallıyor ve gözlerim doğrudan Joey'e kayıyor. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Siktir, Birdie. Seviyorum. O sadece... Her şeyi daha iyi hale getiriyor, anlıyor musun?"

Sanki..."

"Ne gibi?" diye sordu, ben devam etmediğim için.

Nefesimi veriyorum. "Sen benim büyük aşkımsın, Jason. Bunu biliyorsun. Anaokulundan beri en yakın arkadaşımsın. Kardeşim. Ne olursa olsun, her zaman yanımda oldun. Ama Joey..."

Sevgilime tekrar bakıyorum, göğsüm o kadar dolu ki patlamaması bir mucize.

"Joey, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi. O, benim için mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde diğer yarım. Beni tamamladığı için değil. Biz sadece... birlikte *uyumluyuz*, sanki birbirimizi bulmak ve bireysel bütünlüklerimizden daha büyük bir şey olmak için yaratılmışız gibi. Böyle söylediğimde kulağa tuhaf geliyor. Ben bizimki gibi *boşluklardan* bahsetmiyorum..."

"Evet, hayır, anladım," diyor Jason çabucak.

"Onu seviyorum," diye devam ettim. "Seni sevdiğimden farklı, ama aynı derecede anlamlı. O, birlikte yaşayacağım kişi olacak. Belki bir aile kuracağım kişi. Sabahları ilk kahvemi içerken ve geceleri uykuya dalmak için sıcak bir kucak aradığımda yanımda olacak. O adamla birlikte yaşlanacağım. Ve her adımda onu seveceğim."

"Lanet olsun," diye mırıldanır Jason, yüzünü silerek. "Siktir, Bee."

"*Biliyorum*. Yumuşadım. Şey... *yumuşadım* değil. Joey beni herkesten daha sert yapıyor, yemin ederim. Geçen gün, güvenlik gözlüklerini taktı ve sert ahşap zemini ovmaya başladı, ta ki..."

"*Ahh*," diyor Jason, başını sallayıp kulaklarını kapatarak. "Hayır. Hayır. Bunu duymak istemiyorum."

Kolunu aşağı çekiyorum. "Sadece talaşlarımın *her* yerine bulaştığını söyleyelim." "Her şeyden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor.

En yakın arkadaşımın kafasını okşuyorum. "Oh, bak! Emil ve Christian da burada."

Elite 8 Studios'ta çalışan yeni gelenleri selamlamak için koltuğumdan kalkarım. Dixon ve Niko gibi, onlar da çıkıyorlar ve sık sık birlikte film çekiyorlar. Emil, gözlükleri de dahil olmak üzere tam bir inek görünümündedir, Christian ise duyduğum kadarıyla tam bir femboy ve oldukça dominanttır. Ve onu her gördüğümde olduğu gibi, yine...

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum kendime, son anda Joey'e doğru yöneliyorum.

Yanına yaklaşır yaklaşmaz bana bakar. "Evet?" der eğlenerek.

"Joey, bak," diye fısıldıyorum, Christian'ı ve ince gümüş göbek zincirini işaret ederek. "Seni *zincirleyebilirim* dostum."

"Bu... endişe verici geliyor."

"Güzel değil mi?"

"Güzel," diyor yavaşça. "Ama..."

"Ama ne?" diye soruyorum, Joey sweatshirt'ünün eteğine uzanırken onu bırakıyorum. Nabzım hızlanıyor. "Ama ne, Joseph?"

Kafasından kumaşı çekip çıkarır.

"*Joey*," diye fısıldarım.

Seksi erkek arkadaşım, karın kaslarını sergileyen kısa bir tişört giymiş olmakla kalmaz, aynı zamanda karnına sıkıca bağlanmış parlak sarı bir bel çantası da vardır ve çantanın ön tarafında *Brad* yazısı parıldamaktadır.

"Seni güzel, seksi canavar," diye hayranlıkla mırıldanıyorum. "Bunu bunca zamandır saklıyor muydun?"

"Sadece senin için giydim," diyor ve bana göz kırpmıyor.

"Sen çok seksisin dostum. Seni daha sonra mahvedeceğim. Tahmin bile edemezsin. Dilim, ulaşabileceğini bile bilmediğin yerlere girecek."

"Şu anda tahrik olmam gerekip gerekmediğinden emin değilim," diye itiraf ediyor.

Onun güzelce süslenmiş karnını okşuyorum. "Joey Kangaroo, üzerinde twerk yapabilir miyim?"

Gölüyor, kolunu bana doluyor ve sweatshirt'ünü sandalyenin arkasına asıyor. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin dostum. Ben seninim, unuttun mu?"

"Siktir. Bunun için *beni* daha sonra mahvedebilirsin. Kızım senin, dostum. Beni istediğin gibi al. Ne kadar pis, ahlaksız ya da... Oh, merhaba Rowan."

Utangaç tamirci bize el salladıktan sonra erkek arkadaşlarının yanına gitti. Alex ve Finn, o yaklaşırken sanki ona uyum sağlamış gibi yer değiştirir.

"Hadi," diyorum Joey'e, mutlu bir şekilde iç çekerek. "Seni henüz tanışmadığın arkadaşlarla tanıştırayım, sonra dans edelim. Emil'in teşhirci olduğunu biliyor muydun?"

Joey ve ben etrafta dolaşıyoruz, ayaklarımızın dibinde penis balonları ve ara sıra ağzıma giren minik şeker penisler. Dans pistine indiğimizde kolyem kaybolmuş, vücudum bu gecenin ve Joey'nin varlığının verdiği enerjiyle titriyor. Kalın bacaklarına sürtünmemi hiç umursamıyor gibi görünüyor ve elleri hiç uzaklaşmıyor, sırtımda, saçımda, beni daha da yaklaştırıyor.

Ne kadar süre dans ettiğimizi bilmiyorum, ama bizim gürültücü grup kulübü kapatıyor, hepimiz yakında tekrar buluşma sözü vererek kapıdan çıkıyoruz. Ayrılmadan önce Jason'a yanağına büyük, ıslak bir öpücük konduruyorum. *İğrenç* diye mırıldanıyor, ama bunu seviyor. Biliyorum.

Joey ve ben, benim daireme dönmek için bir araç paylaşımı ayarlıyoruz. Kapıdan içeri girdiğimizde yarı sertleşmiş durumdayım, Joey hemen beni ahşaba doğru bastırıyor ve kapı bir klik sesiyle kapanıyor.

"Merhaba," diyorum, ona sırtarak.

Joey'nin kahverengi gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra Joey'nin ağzı benimkine yapıştı. Her zamanki sakın tavrıyla tezat oluşturan bir tür açlıkla bana saldırdı ve ben direnmedim. İstemiyordum ve Joey'nin benim için planladığı her neyse

Ne olursa olsun, Joey'nin benim için planladığı her şeyi kabul etmeye hazırım. Beni derin bir şekilde öper, elleriyle başımı istediği yere yönlendirir, yumuşak, sakallı dudakları boynumu izler, başparmağı çenemin altına bastırır.

Başım kapıya çarptı ve nefes aldım, Joey'nin eli gömleğimi kaldırıp parmakları cildimde gezindiğinde midem kasıldı. Gömleğimi yukarı çekti, ağzı göğsümü, meme uçlarımı buldu, dizlerinin üzerine çökerken karnımdan aşağı doğru bir yol çizdi.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, gömleğim sadece bir saniye görüşümü engelliyor, sonra onu bir kenara atıyorum.

Joey bana bakar, her zamanki gibi çıplak, ve yavaşça kot pantolonumun fermuarını açar. Nefesimi kontrol etmeye, kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama o bana o kadar yoğun bir şekilde bakarken, sanki hiçbir şey ve hiç kimse onu baştan çıkaramayacakmış gibi, bu çok zor. Elleri ustaca pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve sonra eğiliyor, ince iç çamaşırlarımın üzerinden elini penisimin uzunluğu boyunca gezdirirken dudaklarından bir inilti çıkıyor. Beni serbest bıraktığında midem sıkışıyor.

Joey sikimi boğazına kadar emdiğinde ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor, sadece göğsümün içinde kanat çırpma sesi gibi yankılanan düşük bir inilti. Sanki kalbim uçup gidecekmiş gibi hissediyorum, sanki bu adamın gözlerindeki sevgiyle bana bakan bu adamın içinde bir yuva bulmak için.

Onun sevgisini hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama ayaklarımdan dibindeki bu güzel ruhu asla hafife almayacağım. Onu asla terk etmeyeceğim. Benim için ne kadar değerli olduğunu sorgulamasına asla izin vermeyeceğim.

"Joey," diye fısıldıyorum, onu yukarı doğru çağırarak, bir sonraki nefesime ihtiyaç duyduğum gibi ona içimde ihtiyaç duyuyorum. "Benimle sevişir misin?"

Cevap olarak ağzı tekrar benimkine dokunur, sıcak, yumuşak ve acil. O geriye yaslandığında neredeyse ölürüm, ama sonra kıyafetlerini çıkarır ve her şey affedilir. Bel çantasına uzandığında elini tutarım.

"Bırak," diyorum ona.

Sırıttırıyor ama tekrar çıkarmaya çalışmıyor. Bunun yerine, çantanın fermuarını açıyor ve seyahat boyu bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diye inledim, sikim titriyordu. "Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi."

"Arkanı dön," diyor bana.

"Hayır. Öyleydi. Tanrım."

Döndüm, Joey'nin dudakları omuzlarıma öpücükler kondururken eli kığımın arasına yerleşti. Yağlanmış parmağını içime soktu, diğer eli boğazımın önünü kavradı. Neredeyse ağlayacaktım, parmaklarım kapıya gömüldü, alnım tahtaya değdi.

"Sen benimsin,
dostum." "*Evet.*"

"Ve ben de seninim."

"Evet," diye tekrar onaylıyorum, Joey beni açarken kapıya şiddetle başımı sallıyorum.

"Ne istersen, neye ihtiyacın olursa, sana vereceğim."

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söylüyorum, şimdi üç parmağı içimde, gerginlik o kadar enfes bir acıya dönüşüyor ki, kendimi ona doğru kaymaktan, daha fazlasını istemekten alıkoyamıyorum.

Parmakları çıkıyor ve ben boğuk bir ses çıkarıyorum. Ama sonra Joey beni döndürüyor, bacaklarımdan birini kalçasına atıyor ve penisinin keskin olmayan ucunu kığıma sürüyor. Biraz bastırıyor. Yeniden gerilmeyi hissetmeye yetecek kadar.

"Seni o kadar çok seviyorum ki acıyor," diyor şiddetle. "Ve bunun hiç bitmesini istemiyorum."

O içime girerken ben inliyorum, penisinin itici gücü başka hiçbir şeye odaklanmamı neredeyse imkansız hale getiriyor. Yine de sözleri kafamda yankılanıyor, acı veren gerçekliği bana şüpheye yer bırakmıyor.

"Seni seviyorum," diye cevap veriyorum, sesim bir nefes kadar zayıf.

Joey'nin bakışları, dudaklarının şu anda söyleyemediği her şeyi anlatıyor, ama ben yine de duyuyorum. Yine de anlıyorum. Bel çantasını sırtına çevirip kenara çekiyor, sonra beni uyluklarımdan kaldırıyor. İki bacağımı da ona doluyorum, Joey beni kapıya bastırırken geçici bir duyguya kapılıyorum. Beni sıkıca tutuyor, penisi içime daha derine giriyor.

Kalçalarını sallıyor ve başım tahtaya çarpıyor.

Adam beni ön kapıya dayayıp sanki tüy kadar hafifmişim gibi sikmeye devam ederken, Joey'nin omuzlarını sıkıca tutuyorum. Yapabileceğim tek şey dayanmak, gözlerimin arkasında gözyaşları birikiyor, duyularımı saran bu mutluluk verici, ezici saldırı karşısında. O her yerde. Beni tutuyor. Etrafımı sarıyor. İçimde. Kulağıma fısıldıyor, beni ne kadar sevdiğini, ne kadar iyi olduğumu, beni asla bırakmayacağını söylüyor. Dudakları yanağımı okşuyor, sakalları cildime kıvılcımlar gibi değiyor. Karnı benim

sertleşmiş penisi beni giderek daha yükseğe çıkarıyor, içimdeki o *baskı-itme-çekme* hissi, ondan önce hiç özlemediğimi bilmediğim sarhoş edici bir coşku.

O. Benim özlediğim şey oydu. Hiç sahip olmadığım yuvam.

Boşaldığımda çığlık atıyorum, orgazmım beni gafil avlıyor. Joey beni sikmeye devam ediyor, havada boğuk bir sesle "Bub" diyor. Yanağı yanağıma yaslanıyor, parmakları uyluklarıma gömülüyor, bana karşı sarsılıyor, sikiyle boşalıyor. Hala titriyor, hala seğiriyorum, artçı sarsıntılar vücudumda yankılanıyor.

İkimiz de uzun süre kıpırdamıyoruz, Joey'nin vücudunun baskısı beni kapıya sabitliyor, nefesimizi alırken göğüslerimiz birlikte inip kalkıyor.

İlk geri çekilen o oldu, gözleri benimkilerle buluştu. Neredeyse... eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Ne?" diyorum, orgazm sonrası sersemliğimde tek kelimeyi geveleyerek.

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece... Normalde bu noktada bir şaka yapardın."

Ben kıkırdayınca o da benimle birlikte güldü. "Bütün esprilerimi mahvettin dostum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Seni bu kadar iyi becermekle ilgili bir şey yok mu, diğer çiviler kıskanıyor mu?" "Hayır."

"Arıları desteklemek için yaptığımız tozlaşma çabaları ne olacak?"

"Hayır. Sadece mutluyum," diyorum ona, içtenlikle. "Ve belki biraz da yorgun."

Yüzünde yumuşak bir ifadeyle, penisi içimden çıkacak kadar yer değiştirir. Beni dikkatlice yere indiriyor. "Duş ve yatak mı?"

"Yolu göster, Joey-roo. Banyo nerede, unuttum."

O, koridorda bana yol gösterirken şakaklarıma öpücükler kondurarak gülerek cevap verdi. Yatakta yatmadan önce vücudumuzdaki spermi yıkadık. Joey, yanağımın altında rahat ve sıcak bir varlıktı. Kollarını bana doladı ve her zamanki gibi beni sıkıca sarıp sarmaladı, bu bağı ne kadar çok istediğimi biliyordu.

Bir süre sonra, Joey derin uykudayken ama benim zihnim hala dolaşırken, yataktan kalkıp tanıdık bir defteri alıyorum. Joey'den uzaklaşmak istemediğim için onu yatak odasına geri götürüyorum. Joey uyanmıyor

ben yatağa tırmanıp yanına otururum ve defteri aradığım sayfayı açarım.

Gözlerim, sanki bir ömür önce, Joey ile spor salonunda tanıştığım gün başladığım listeyi tarıyor. Bunu düşünmek, Joey ile hiç tanışmamış ya da arkadaş olmamış olsaydık ne olabileceğini düşünmek, göğsümde bir acı yaratıyor. Ya da ona olan duygularımın derinliğini hiç fark etmemiş olsaydım.

Bu, hayal etmek istediğim bir alternatif değil.

Kalemim kağıda hafifçe sürtünerek listeye yeni bir isim ekliyorum.

Brad'in Kendini Bulma ve Aşık Olma Rehberi'nin dokuzuncu adımı:

Kalbinin sesini dinle.

Defteri kapatıp bir kenara koyuyorum ve kalbimin beni yönlendirdiği, yanımda uyuyan adama bakıyorum. Lambayı kapatıp, ait olduğum yere, onun vücuduna kıvrılıyorum, yüzümde bir gülümsemeyle, ki bu gülümsemenin yakın zamanda kaybolmayacağını biliyorum.

Dokuzuncu

adım

mı?

Evet.

Kesinlikle başardım.

Epilog

BRAD

Dört Yıl Sonra

"Merhaba millet. Bugün geldiğiniz için teşekkürler. Çoğunuzun buraya iyi niyetle geldiğini biliyorum. Ama bedava içki için gelenler için bar odanın arkasında."

Toplanan kalabalık kıkırdar, bazıları şarap kadehlerini veya kokteyllerini kaldırır, diğerleri gülümser, bir çift alkışlar. Ben de gülümserim ve devam ederim.

"Sizinle paylaşmak istediğim bir konuşma hazırladım. Biliyorum, biliyorum. Son konuşmamda kağıt kesiği yapıp bayılmışım. Ama bakın, bu sefer hazırlıklı geldim."

Lamine kağıdı havada salladığımda bir kez daha kıkırdama sesi yükselir. Kendimi toplamak için kısa bir nefes alıp, parmaklarımı pürüzsüz yüzeyde gezdiririm.

"Mesele şu. Bir süre önce hazırladığım bir liste vardı, değil mi? Aslında dört yıldan fazla bir süre önce. Bu liste, kendimi bulmakla ilgili olmalıydı. Kendi başıma yola çıkmak ve hayattan ne istediğimi bulmakla ilgili. Belki de ruh ikizimi bulmakla ilgili. Ve *buldum*. Ruh ikizimi buldum. Ve birçok yönden, bu süreçte kendim hakkında daha fazla şey öğrendim. Sadece bunların hiçbirini beklediğim gibi olmadı. Sana okuduğumda anlayacaksın."

Mikrofona eğilmeden önce, yüzlerce kez gördüğüm laminasyonlu kağıda bakıyorum.

"Birinci adım. Yeni bir arkadaş edin." Gözlerim yine kalabalığa takılırken, içimden bir kahkaha atarım. "O Joey'di. Onu tanıyorsanız, ki tanıdığınızı biliyorum, onun arkadaş edinmesi en kolay kişi olduğunu bilirsiniz. Bir gün spor salonunda bana kendini tanıttı ve hemen anlaştık. Tabii ki, o beni tavlamaaya çalışıyordu ve ben bunun farkında değildim, ama sonunda her şey yolunda gitti."

Daha fazla kıkırdama. Daha fazla gülümseme.

"O günü çok düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Sıcak kahverengi gözlü bu adam hayatıma girdiğinde ve ben eve umutla dolu bir şekilde döndüğümde. Heyecanlıydım. Çünkü yeni bir arkadaş edinmiştim. Hala da Joey en iyi arkadaşlarımdan biri. Tanıdığım en iyi insanlardan biri, nokta. O zamanlar benden vazgeçmediği için şanslıyım. Vazgeçseydi, Broey diye bir şey olmayabilirdi. Anlaşılmadıysa, Broey Brad ve Joey'nin kısaltması."

Biraz daha kahkaha duyulur ve ben gülümserim, sonra boğazımı ıslatmak için suyumdan küçük bir yudum alırım.

"İkinci adım," diye devam ettim. "İyi bir şey yapın. *Tanrım*. Tamam, bu komik bir hikaye. *Joey'nin bir randevu ayarladığını sandığı* olayı hatırlıyor musunuz? Bu konuda kendimi çok kötü hissettim, bu yüzden harika bir plan yaptım. Joey'nin kanat adamı olacaktım. En iyi kanat adamı. Ve dürüst olmak gerekirse, bence başardım. Yani, şu anki halimize bakın."

Cas burnunu çekerek, ben ona baktığımda bana gülümsedi. Jason sadece başını salladı, ama o da gülümsüyordu. *Ne iyi adamlar*.

Yeniden öne odaklanıyorum, boğazım biraz düğümleniyor.

"Joey'e ona doğru kişiyi bulacağımı söyledim. Ve dolambaçlı bir yoldan da olsa buldum. Bu da beni üçüncü adıma götürdü. Beklenmedik bir şey denemek. Oh tanrım. Bunu duymak istemeyebilirsin, Mama D."

Joey'nin annesi, önümdeki masadan gülüyor, gülümsemesi o kadar parlak ki, adeta ışık saçıyor. Ben de ona gülümserim, devam etmeden önce ona havadan bir öpücük gönderirim.

"Wingman olarak yaptığım yolculukta, Joey'e birkaç randevu ayarladım. Tabii ki bu, Broey döneminden önceydi. Bu randevulardan biri, ...seksi türden bir fotoğraf çekimiydi. Joey'in randevusu gelmeyince, ben devreye girdim. Bu yüzden şimdi yatak odasının duvarında, ikimizin iç çamaşırlarıyla çekilmiş gerçek boyutlu bir tuval var."

Buna da kahkahalar yükselir ve kalabalığın içindeki birkaç gürültücü porno yıldızı bağırıp çağırır. Onlara göz kırparım.

"Mesele şu ki, o zamanlar Joey'e karşı hislerim olduğunu fark etmemiştim. Şimdi çok açık görünüyor, ama sanırım bu geriye dönüp bakmanın avantajı, değil mi? Duygular karmaşıktır. Cinsellik bile karmaşıktır. Ve Joey'in, yatağımızın üzerindeki yarı çıplak pozda duran iki sporcu arkadaşımızı gösterdiğimde bana hatırlatmayı sevdiği gibi, kendini anlamak için doğru bir zaman ya da yol yoktur. Bu sürekli devam eden bir süreç. Joey'nin, onu baştan aşağı yalamak istediğimi anlamamın biraz daha uzun sürmesinden dolayı beni hiç kötü hissettirmemesini takdir ediyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Birkaç kişi ıslık çalarken ben yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm, Mama D."

Mama Delgado eliyle beni sakinleştirir, ama yanaklarım hala kızarmış durumda.

"Her neyse, o *beklenmedik olay*, sonsuza kadar unutmayacağım bir anı haline geldi. Dördüncü adım da aynı. Bir hedefi gerçekleştirin. Bu çok iyi bir hedef. Aslında çok basit, ama yine de çok etkili. Joey ve ben birlikte 5 km koştuk. O... "Bir adam vardı, anlıyor musun? Yeni arkadaşım. Yanımda koşuyordu. İlk hayır koşumu bitirmeme yardım ediyordu. Hayatta bizi destekleyen insanlarla çevremizi sarmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Bizi cesaretlendiren ve yanımızda kalan insanlar. Joey en başından beri o insanlardan biriydi. Her ne kadar... Her ne kadar bana karşı hisleri olsa da, arkadaşım olmak için onları bir kenara bıraktı. Bu arada, o zaman Joey'nin c... *ahh*. Karın kaslarını fark etmeye başladım. Bu da, bugünkü kişiliğimi şekillendiren bir sürü müstehcen fanteziye yol açtı. Ama biraz ileri gidiyorum. Tamam, bakalım..."

Kalabalık gülüşürken kağıdımı karıştırıyorum.

"Tamam. Beşinci adım. Cesur ol. Bu bir dönüm noktasıydı. Joey ve ben, Logan'la randevusuna gitmiştik. Bu arada, Logan ve Lewis nerede? Ah! Hey, çocuklar! Geldiğinize sevindim."

İkisi de bana el sallayarak karşılık verdiler, yüzlerinde aynı gülümseme vardı.

"Joey ve ben Logan'la çıktık. Aslında *Joey* Logan'la çıktı. Ben sadece oradaydım. Çünkü biraz kıskançtım. Joey'nin evine döndük —sadece ben ve Joey, Logan yoktu—ve yeni arkadaşımın başka bir erkekle randevuda olduğunu görmek beni neden bu kadar üzdüğünü anlamaya çalışıyordum. Ve bu bir aydınlanma oldu, tamam mı? Sarılırken, *daha yakın olmak* istediğim bir anda bir ampul yandı. Joey'den daha fazlasını istiyordum ve bunu o ana kadar fark etmemiştim. Ben de her heteroseksüel erkeğin yapacağı şeyi yaptım. Garajın arkasına saklandım, duygusal destek için yardım çağırdım ve sonra hayatımda ilk kez bir erkeği öptüm."

Joey'nin kuzeni Iggy ıslık çaldı ve ben ona iki parmağımı kaldırarak selam verdim.

"Arkadaşım Cas o telefon görüşmesinde bana cesur dedi. Ben de öyle olmak istedim. Evet, içeri girdim ve Joey'den beni öpmesini istedim. Ve o da beni öptü. Greg ile tanıştığım an da buydu."

Boğazımı temizleyerek aceleyle devam ediyorum.

"Tamam. Ee... Bu da altıncı adıma götürüyor bizi. Korkusuzca bilinmeyene doğru ilerleyin. Bu konuda sadece özet geçeceğim. Bir alet kemeri vardı. Tahta sürtünmesi. *Her yerde* talaş. Duş ve sonra tekrar kirlenmek. O gün pek çok yeni şey öğrendiğime inanın. Ama önemli olan, korkunun beni durdurmasına izin vermemektir. Joey bunu kolaylaştırdı. Orada beni yakalayacağını bildiğim için atlamam güvenliydi. O her zaman orada, kolları hazır. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri bu, gerçekten."

Gözlerimi kaldırdığımda kalabalığın içinde yumuşak yüzler görüyorum ve devam etmeden önce kendimi toparlamak için bir yudum daha su içiyorum.

"Bu da beni yedinci adıma getiriyor. Yeni bir kişisel gerçeği öğrenmek. Aslında çok açıktı, ama bir şeyi bilmekle onu *kabul etmek* iki farklı şeydir. O anda biseksüelliğimle barıştım. Zaten bununla bir sorunum yoktu. Ama bir şekilde, bunu anlamamın bu kadar uzun sürmesinden dolayı kendime kırgındım. Cas bana insanların sürekli değiştiğini ve cinselliğin de değişken olabileceğini hatırlatırdı. Joey, herkesin farklı olduğunu ve kendimi başkalarıyla karşılaştırmamam gerektiğini söylerdi. Jason ise muhtemelen "*Sana söylemiştim*" derdi. Evet, dostum, söylemiştin.

Jason sandalyesinde aşağı kayarak saklanmaya çalışır. Cas onu teselli etmek için sırtını okşar.

"Ama önemli olan, doğru olduğunu bildiğim şeyi kabul etmemdi. Ve bence Joey ile ilerlememi sağlayan en büyük etken buydu. Tabii ki

bu, istediğim kadar sorunsuz gitmedi. Alex, ne demek istediğimi anlıyorsun."

Sarışın adam canlanır. "Kan mı?" diye sorar.

"Evet dostum, lanet olası kan. Bak, Joey'i etkilemek için bir planım vardı. Onu büyük bir jestle baştan çıkarmak için."

Lamine kağıdı tekrar havada salladım.

"Ama kağıt kesici. Hatırladın mı? Joey'e sonsuza kadar benim kanguru sevgilim olmasını isteyemeden bayıldım. İşte burada sekizinci adım devreye giriyor. Hayallerinden asla vazgeçme. Son bir randevu planladım. Wingman sözümü tamamlamak için. Çünkü o zamanlar Joey ve ben resmi olarak çıkmıyorduk. 401k emeklilik planı gibiydik, ama nakit para yoktu, sadece tüm avantajlar vardı."

"Anladım!" diye bağılıyor kalabalıktan biri. Herkesin kahkahaları dinene kadar bekleyip, gülerek devam ediyorum.

"Ancak planladığım randevu büyük bir fiyasko oldu. Detaylara girmeyeceğim, ama Joey onu başka biriyle tanıştırmaya çalıştığını sandı. Bu onu incitti. Ki bu benim hiç istemediğim bir şeydi. Sonunda Joey bana aşık olduğunu söylediğinde her şey yoluna girdi ve ben de "*Dostum, tabii ki ben de seni seviyorum*" dedim. Ve şimdi buradayız, yani kazandık mı?

Bu sefer Jason kıkırdadı.

"Yolda her zaman engeller olacaktır," diyorum ciddiyetle. "Ama bu beni korkutmuyor. Joey ve benim için değil. Ve bunun nedeni dokuzuncu adım. Kalbini takip et. Ne olursa olsun, hayat bizi nereye götürürse götürsün, geleceğin bize ne getireceğinden korkmuyorum. Çünkü tüm bu süreçte o benimle olacak. Dört yıldan fazla bir süre önce, Joey Delgado benim arkadaşım oldu. Hala öyle. Her zaman öyle olacak. Ama o aynı zamanda hayatımın aşkı. Her sabah uyandığımda gülümsemesini gördüğüm kişi. Uzun bir günün ardından beni kucaklayarak karşılayan kişi. Dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdiğinde beni sakinleştirebilen kişi. Aşk budur. Aşkın yapabileceği şey budur. Ayakları yere basan bir şey. Güven veren. Rahatlık ve güvenlik ve göğsünde hiç kaybolmayan o heyecan. Bugün burada olmamızın nedeni ve onuncu adıma bizi götüren şey bu.

Yavaşça nefes verip, arkamdaki masaya dönerek yerimde döndüm. Joey zaten gözlerinde yaşlarla beni izliyordu. Onun yüz hatlarını gözlerimle takip ederken gülümsemem biraz titredi. Çok sevdiğim o kahverengi gözleri. Bugün düzgünce taranmış saçları ve onu inanılmaz derecede yakışıklı gösteren şık takımı.

"İyi iş çıkardın," diyor, o kocaman kollarıyla beni sarıyor, parmakları saçlarımı okşuyor. "Bunu yapacağını bilmiyordum."

"Hâlâ birkaç sürprizim var."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Şey," diyorum yavaşça. "Balayımızda çıplak vücut boyama atölyesi için rezervasyon yaptırmış olabilirim. Boya yenilebilir."

Kaşlarımı kaldırdım ve Joey güldü. "Sanırım şimdi, döndüğümüzde bir fotoğraf çekimi ayarladığımı itiraf etmenin tam zamanı."

"Hayır. Gianna ile mi?"

"Mhm," diye mırıldanır, elleri sırtımda aşağı kayar. "Bu sefer bizim eve geliyor. Ve ben... lambri önünde marangozluk teması istemiş olabilirim."

"Joey," diye nefes alıyorum. "Alet kemeri mi?" "Alet kemeri," diye onaylıyor.

Ben inlerim, o hafifçe güler, dudakları yanağımda hafifçe dokunur.

"Seninle hiç sıkılmıyorum," der. "Bu kesin."

"Umduğun şey bu muydu? Heyecan dolu bir hayat mı?"

O mırıldanır, ikimiz sessiz bir ritimle dans ediyormuş gibi hafifçe sallanırız. "Ne dilediğimi hatırlıyor musun?"

Düşünüyorum, sözleri bir anıyı canlandırıyor. "Mutluluk," hatırlıyorum. "İlk randevumuzda, dilek tutabilseydin, mutluluk dilerdin demiştin."

"Ben bunu seninle buldum."

"Lanet olsun, Joey."

Gözleri benimkilere takılır, o kadar sevgi doludur ki yutkunmakta zorlanırım.

"Seninle geçirdiğim her gün benim en sevdiğim gün, dostum. Evet, eğleniyoruz. Ama daha da önemlisi, beni o kadar mutlu ediyorsun ki, senden önce bu kelimenin ne anlama geldiğini hatırlamakta zorlanıyorum. Sen onu farklı bir şey haline getirdin. Bizim için özel bir şey. Hayatımın geri kalanını senin kocan olarak geçirebileceğim ve bu mutluluğu seninle paylaşabileceğim için inanılmaz derecede şanslıyım."

Dudaklarım titriyor, Joey'nin dudaklarına nazikçe bastırıyorum, burnumdan taze kesilmiş odun kokusunu, talaş kokusunu içime çekiyorum, o yanımdayken her zaman hissettiğim tanıdık bir koku. Kokuyu ciğerlerime çekiyorum, onun damarlarımdan akıp kalbimi doldurmasına izin veriyorum.

Joey ile tanıştığım günü düşünmek garip geliyor. Kendimi bir tür arkadaşlık arayan yalnız bir arı gibi hissettiğim gün. Meğer hiç çiçeğe ihtiyacım yokmuş

. İdeal partnerim, kalın bacakları ve içine gömülebileceğim mükemmel bir kanguru kesesi ile geldi, ve... yine garip oldu.

Merak etmeyin. Joey benim erkeğim. Ve beni, tuhaflığımla birlikte seviyor.

Sanırım kendimi onunla kazara aşık olurken bulmam oldukça şanslı bir durum. Bu bizi buraya getirdi, değil mi? Birlikte koridorda yürüdük. *Evet* dedik. Kocalar olarak öpüştük.

Siktir. Kocam.

Tanıdık bir melodi beni nefes nefese geri çekiyor, Joey'nin güzel kahverengi gözleri bana gülümsüyor.

"*Joe.* Duyuyor musun? Bu bizim şarkımız."

Dudakları seğirir ve bir adım geri çekilir, elini uzatır. "İlk dansımızı paylaşma şerefini bana verir misin, dostum?"

"Siktir, seni çok seviyorum."

"Bu evet demek mi?"

"Tabii ki evet. Her zaman."

Yüzlerimizde gülümsemelerle, Joey beni dans pistine çıkarır ve yakınlardaki hoparlörlerden "(I've Had) The Time of My Life" çalmaya başlar. Birlikte dans ederken şarkının sözlerini mırıldanırız, arkadaşlarımız ve ailemiz de kısa süre sonra bize katılır. Cas onu yerinde döndürürken Jason bana küçük bir göz kırpar.

Belki buraya gelene kadar yolumuz virajlarla doluydu. Ama Joey'e beni yaklaştıran her adım için minnettarım.

Arkadaşım ile evlendim. Kangurumla.

Sanırım şimdi geriye kalan tek şey, birlikte deli gibi mutlu olmak.

Büyük. Kocaman. Tamam.

Emmy'den bir not

"*Kazara Aşık Olmanın 10 Yolu*"nu okuduğunuz için teşekkürler! Brad ve Joey'nin hikayesini yazarken benim kadar keyif aldığınızı umuyorum. Jason ve Cas'ın hikayesinin başlangıcını merak mı ediyorsunuz? Hikayelerini [Himbo'da](#) bulabilirsiniz. Ya da başa dönüp [Dix'te](#) Elite 8 Studios'un tüm oyuncularını ve ekibiyle tanışabilirsiniz.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor musunuz? [Haber](#) bültenime kaydolun. Yakında çıkacak yeni yayınlar hakkında e-posta alacak, haber bültenine özel bonus içeriğe erişecek ve özel tekliflerden haberdar olacaksınız.

Facebook'ta [Emmy's Enclave'e](#) katıldınız mı? Okur grubumda teaser'lar, devam eden çalışmalarımı ilgili güncellemeler, kitap tartışmaları, hediyeler, kapak tasarımlarının ilk görüntüleri ve çok daha fazlası var.

Son olarak, gitmeden önce bu kitap için bir yorum bırakmayı düşünürseniz sevinirim. Yorumlar bağımsız yazarlar için çok değerlidir ve kitaplarımızın görünür olmasını sağlamada büyük rol oynar.

Keyifli
okumalar!
Emmy

Bağlan

www.emmysanders.com

Bana e-posta gönderin:.

Emmy@EmmySanders.com Okuyucu Grubu:

[Emmy's Enclave](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[Facebook](#) @emmysandersMM

[Instagram](#) @emmysandersMM [TikTok](#)

@emmysanders

Haber [bültenime](#) abone olun

İçindekiler

[Okuyuculara Not](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

Epilog

Emmy Connect'ten .

Bir Not

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM